

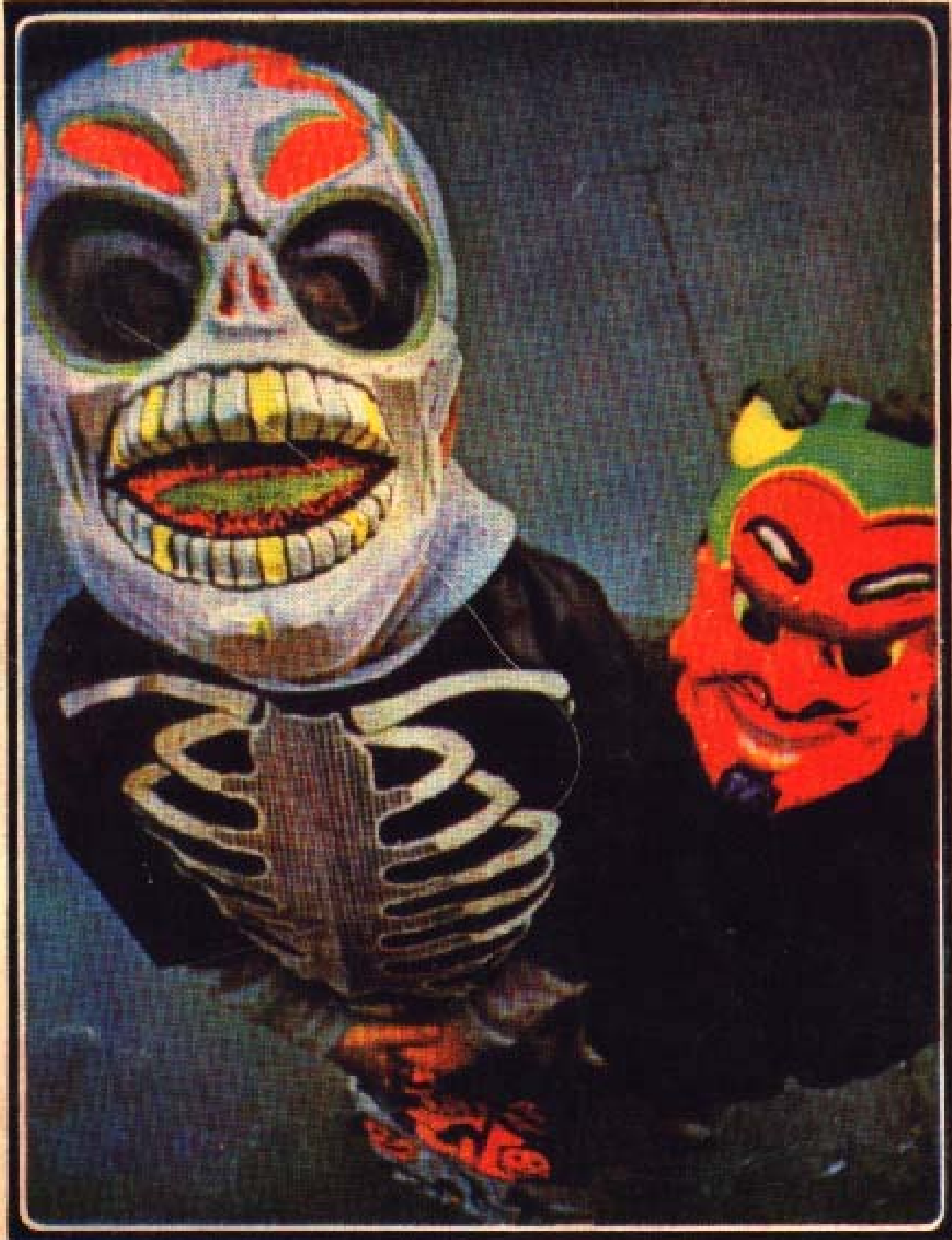
uzay serisi

9

A. BESTER

ANARŞİST

çeviri
REHA PINAR

ANARŞİST

ALFRED BESTER

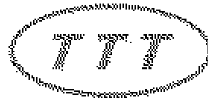
Çeviren :

REHA PINAR

OKAT YAYINEVİ

Ankara Cad. Güncer Han
45/4-5-6 P.K. 1017 Tel : 27 65 22
İSTANBUL

Dizgi ve Baskı: OSMANBEY MATBAASI
1971

OKAT YAYINEVİ UZAY SERİSİ

1. KİTAP : UZAYDA SUİKAST
2. KİTAP : UZAYDA BÜYÜK SIÇRAYIŞ
3. KİTAP : UZAYDA İSYAN
4. KİTAP : FAHRENHEIT 451
5. KİTAP : DÜNYA BATIYOR
6. KİTAP : ROBOT X - 81
7. KİTAP : MAYMUNLAR GEZEGENİ
8. KİTAP : KAN DAMARLARINDA YOLCULUK
9. KİTAP : ANARŞİST

ve 10. Kitap

15 Gün Sonra Çıkacak Olan

UZAYDAN GELEN

AJAN

BEKLEYİNİZ!

TTT

1.

Patlama! Sarsıntı! Kasanın kapıları parçalanarak açıldı. Paralar yağma edilmek, çalınmak, ganimet olarak alınmak üzere sıra sıra istif edilmişti. Kim o? Kasanın içindeki kim? Oh, Tanrım! Suratı Olmayan Adam! Bakıyor. Gölge gibi duruyor. Sessiz. Korkunç. Koş... Koş...

Koş, yoksa çiçek yüzlü, şahane vücutlu latif kızı kaçıracağım. Koşarsam vaktim var. Fakat bu kapının bekçisi değil. Oh, Tanrım! Suratı Olmayan Adam. Bakıyor. Gölge gibi duruyor. Sessiz. Haykırma. Haykırmayı bırak...

Fakat haykırmıyorum. Işıklar yanarken ve müzik çalarken pırıl pırıl yanan bir sahnede şarkı söylüyorum. Fakat amfide kimseler yok. Derin gölgeli bir uçurum... boş, ama bir seyircisi var. Sessiz. Gözlerini dikmiş bakıyor. Gölge gibi duruyor. Suratı Olmayan Adam.

Ve bu kez çığlığı duyuldu.

Ben Reich uyandı.

Kalbi küt küt çarparken hidropatik yatağında sessizce yattı ve gözleri sükûnet arayarak odadaki eşyaların üzerinde dolaştı. Duvarlar yeşil yeşim taşıydı; dokunulduğu zaman başını sallayan porselen bir mandaren üzerine oturtulmuş gece lâmbası, üç gezegenin ve altı peykin za-

manını gösteren bir saat odayı süslüyordu; yatmakta olduğu kristal yatak, 99.9 fahrenhayt derecesindeki gliserin karbonat içinde yüzüyordu.

Kapı yavaşça açıldı ve Jonas bir gölge gibi içeri süzüldü. Yüzü at suratı gibi uzundu ve kılığı bir mezarcıyı andırıyordu.

Reich, sordu:

— Yine mi?

— Evet, Bay Reich.

— Yüksek sesle mi?

— Çok yüksek, efendim. Ve korkunç.

Reich, homurdandı.

— Eşek gibi uzun kulaklarının Allah belâsını versin. Hayatımda hiç korkmadım.

— Hayır, efendim.

— Defol!

— Peki, efendim. İyi geceler, efendim.

Jonas, geri geri gidip kapıdan çıktı ve kapıyı kapadı.

Reich, haykırdı.

— Jonas!

Uşak tekrar göründü.

— Özür dilerim, Jonas.

— Ziyanı yok, efendim.

Reich, gülümsedi.

— Ziyanı yok değil. Sana bir akraba gibi davranıyorum. Oysa, sana gerektiği gibi iyi davranmadığımı görüyorum.

— Oh, hayır, efendim.

— Bir daha sana bağırırsam, sen de bana bağır. Neden bu zevki yalnız ben tatmış olayım?

— Oh, Bay Reich...

— Böyle davranırsan maaşına zam yaparım.

Tekrar gülümsedi.

— Hepsi bu kadar, Jonas. Teşekkür ederim.

— Teşekkür ederim, efendim.

Uşak tekrar çekildi

Reich, kalktı ve kristal bir aynanın karşısında kurulandı. Aynaya bakarak gülümsedi. «Düşmanını bilerek seç». diye mırıldandı. «Rastlantı düşmanın olmasın.»

Aynadaki hayaline baktı; geniş omuzlar, dar kalçalar, adeleri uzun bacaklar... İri gözler, grek burun ve küçük, hassas görünüşlü dudaklar.

— Neden? diye sordu. Görünüşümü şeytanla değiştirecek değilim ki. Tanrı'yla da yer değiştirecek değilim. Neden haykırıyorum?

Sabahlığını sırtına geçirdi ve atalarını şaşırtacak olan saate bir göz attı .

Saatin kadranı şöyleydi:

YIL 2301

VENÜS	DÜNYA	MERİH
Öğle + 09	Şubat 15	Dlioaralık 35
Ortalama Solar Gün 22	0205 Greenwich	2220 Merkez Syrtis

AY 10	GANYMEDE	CALLISTRO	TITAN	TRITON
2D3H 1D1H	6D8H (Eklips)	13D12H	15D3H (Eklips)	4D9H

Gece, öğle, yaz, kış... düşünmeye değmezdi. Reich, güneş sistemindeki herkes için, herhangi bir meridyen üzerinde mevsimleri ve zamanı değiştirebilirdi. Burada, New York'ta kâbuslu bir geceden sonra, tatsız bir kış sabahıydı. Esper psikologuna birkaç saniyesini ayırabilirdi. Haykırışlarının kesilmesi gerekirdi.

— Esper, diye mırıldandı. (Ekstra duygusal Sezis) için Esper deyimi... Telepatlar, Düşünce okuyanlar, Beyin Gözetleyicileri. Düşünceleri okuyan bir doktorun hay-

kırışları durduracağını sanıyorsun. Bir Esper mütahassısının para kazanmak üzere beynini gözetleyerek haykırışı durduracağını düşünüyorsun. Şu Allayın cezası düşünce okuyanların, insanlığın geliştirilmesinden beri en büyük ilerleme olmaları gerekirdi. Geliştirilmiş piçler için (E) deyimi!

Öfkeyle titreyerek kapıyı açtı..

Koridora çıktı ve terliklerini gümüş döşemeye çarpa çarpa yürüdü. Sabahın bu erken satinde gürültüyle yürüyerek, on iki kalbin nefretle çarpmasına sebep olduğunu biliyordu. Analiz odasının kapısını itip açtı ve hemen analiz divanına uzandı.

Carson Breen, Esper Ruh Doktoru, zaten uyanmış onu bekliyordu. Reich'in analizcisi olarak her zaman hazır bulunması gerekirdi. Hastasının arzusu dışında kimse tarafından rahatsız edilmezdi. Bir haykırış Breen için yeterliydi. Hastasının divana uzanması üzerine hemen yanına oturdu. Bu işinden yılda yirmi binlik bir kredi sağlıyordu. Hastası cömert olmakla beraber, daima sonuç isteyen bir insandı.

— Başlayın, Bay Reich.

— Yine Suratı Olmayan Adam.

— Kâbus mu?

— Kan emici sülük herif, düşüncelerimi oku ve kendin bul. Evet, yine kâbus. Bir bankayı soymaya çalışıyordum. Sonra bir trene yetişmeye çalışıyordum. Sonra, birisi şarkı söylüyordu. Ben olduğumu sanıyorum. Elimden geldiği kadar bilgi vermeye çalışıyorum. Bir şey unuttuğumu sanmıyorum...

Reich, sözünün burasında sustu. Uzun süre konuşmadı. sonra:

— Eeee? Bir şey bulabildin mi? diye sordu.

— Suratı olmayan adamın kimliğini bilmediğinizi iddia ediyorsunuz, değil mi, Bay Reich?

— Nasıl bilebilirim? Hiç görmedim. Bütün bildiğim...

— Bileceksiniz. Ama sadece bilmek istemiyorsunuz.

Reich, suçunu öfkesiyle saklamak istermiş gibi bağırdı.

— Bana bak, sana yılda yirmi bin ödüyorum. Eğer böyle salakça sözlerden başka bir şey beceremeyeceksen...

— Ciddî mi söylüyorsunuz, Bay Reich, yoksa sabırsızlığınızdan ötürü mü böyle konuşuyorsunuz?,

Reich:

— Sabırsızlık falan yok! diye haykırdı. Korkmuyorum. Hiç bir zaman da...

Düşüncelerinin okunacağını bildiği için birden sustu. Sonra, umursamaz bir tavırla:

— Yanılıyorsun, dedi. Kim olduğunu bilmiyorum. Gördüğüm sadece Suratı Olmayan Adam, o kadar.

— Temel noktaları atlıyorsunuz, Bay Reich. Onları görmek üzere hazırlanmış olmalısınız. Biraz daha serbest çalışma deneyeceğiz. Konuşmadan, lütfen. Yalnız düşünün. Hırsızlık...

«Mücevher... saat... elmas... tahvil... değerli eşya... kalpazanlık... peşin para... milyarlar... dort...»

— Son kelime neydi?

«Şaşırdım, bort diye düşünmek istedim... tıraşlanmamış mücevher.»

— Şaşırma değil. Önemli bir düzeltme, ya da, değiştirme. Devam edelim. Pnömatik...

«Uzun... vagon... kompartıman... hava... soğutmalı...»

Sonra yüksek sesle ekledi.

— Bu saçma oldu.

— Saçma değil, Bay Reich. Anlayacaksınız. Devam edin, lütfen.

— Siz Beyin gözetleyicileri çok kurnazsınız. Bakalım. Pnömatik...

Düşünmeye başladı.

«Tren... yeraltı... sıkışmış... hava... ültrasonik hız... Şu şirketin adı neydi hatırlayamadım? Hatırlayamadım. Bu düşünce aklıma nereden geldi?»

— Bilinç altından Bay Reich. Bir deneme sonunda anlayacaksınız. Amfiteatr.

«Oturacak yerler ...çukurlar... balkon... localar... ahırlar... at ahırları... Merihli atlar... Metrih otları...»

— İşte, Bay Reich. Merih. Son altı aydan beri, Suratı Olmayan Adam hakkında doksan yedi kâbus gördünüz. Sürekli düşmanınız , rüyalarınızın korkunçluğu. Üç düşmanınız var... Para, Nakliyat ve Merih.

— Benim için bir anlamı yok.

— Size bir şey anlatması gerek, Bay Reich. Bu korkutucu kişiyi tanımanız gerekiyor. Yüzünü görmemek için kaçmanıza sebep yok ki.

— Hiç bir şeyden kaçmıyorum.

— Şu değiştirerek söylediğiniz kelime olan «dort» için başka bir ipucu vereyim...

— Kim olduğunu bilmediğimi söyledim.

Yatmakta olduğu divandan birden kalktı.

— İpuçlarınızın bir yararı olmuyor. Tanıyamıyorum.

— Suratı olmayan Adam size korku vermiyor, çünkü, suratı yok. Kim olduğunu biliyorsunuz. Ondan nefret ediyor, korkuyorsunuz, fakat kim olduğunu biliyorsunuz.

— Beyni gözetleyen sensin, sen söyle.

— Yeteneğimin bir limiti var, Bay Reich. Yardımınız olmadan düşüncelerinizi okuyamam.

— Yardım demekle ne demek istedin? En iyi ruh doktoru değil misin? Eğer...

— Ne düşünüyor ne de ciddî söylüyorsunuz, Bay Reid. Böyle bir durumda sizi korumak için ikinci sınıf Esper kiraladınız. Bilinçli bir hareket. Eğer haykırışla-

rınızın kesilmesini istiyorsanız, birinci sınıf bir Esper tutmalısınız... August Tate, Grant, ya da Samuel Atkins...

Reich:

— Düşünürüm, dedi.

Gitmek üzere döndü. Kapıyı açmak üzereyken, Breen, arkasından seslendi.

— Sahi aklıma geldi... Düşünürken hatırlayamadığınız isim D'Courtney'di. D'Courtney Cartel'in, dort ve bort kelimesini karıştırmanızla ne ilişkisi olabilir? Bunun üzerine düşünün.

— Suratı Olmayan Adam!

Reich, zihin perdelerini Breen'e karşı kapatarak kendi dairesine doğru yürüdü. Bir nefret dalgası bütün zihnini kapladı.

«Adam haklı. Benim haykırmama sebep olan D'Courtney. Ondan korktuğum için değil. Kendimden korkuyorum. Zaten hep biliyordum. Bunu anladığım an, D'Courtney denen hergeleyi öldürmem gerekeceğini biliyordum. Suratı yok, çünkü suratının yerini alan, katilin suratıdır.»

*
* *

Reich, hemen giyindi ve yanlış düşüncelere saplanarak dairesinden çıktı. Caddeye inince bir Monarch aracıyla Monarch'ın New York bürosuna gitti. Monarch Kulesi, içinde binlerce personel çalışan yüz katlı, dev bir kuleydi. Monarch Kulesi, son derece geniş olan şirketin merkez sinir sistemiydi. Bütün ticaret, takaz, haberleşme, dış ve iç alımlar buradan yönetilirdi. Monarch Tesisler ve Kaynaklar Şirketi. satın alır, satar, değiş tokuş yapar, verir, yapar ve yok ederdi. İşler öylesine genişti ki, bu işlerin muhasebesini ancak ikinci sınıf Esper muhasebeci tutabilirdi.

Reich, bürosuna girdi. Peşinden üçüncü sınıf Esper

olan genel sekreteri geliyordu. Kadının elinde bir sürü kâğıt vardı.

Reich, homurdandı.

— Masanın üzerine bırak ve yaylan.

Diğer sekreterler ellerindeki kâğıtları ve kayıt kristallerini masanın üzerine koyarak aceleyle bürodan çıktılar. Reich'in sinirli tavırlarına alışkındılar. Reich, D'Courtney'e karşı duyduğu öfkeden titreyerek masasına oturdu.

Nihayet kendi kendisine mırıldandı.

— Şu hergeleye bir fırsat daha tanıyacağım.

Masasının gözünü açtı, kasa gözünden Şifre Defterini çıkardı. Aradığını defterin orta sayfalarında buldu.

QQBA	Ortaklık
RRCB	İkisi de bizim
SSDC	Her ikisi de sizin
TTED	Birleşme
UUFE	Faizler
VVGF	Haber
WWHG	Kabul edilmiş teklifler
XXIH	Genel bilgiler
YYJI	Teklifler
ZZKJ	Gizli
AALK	Eşitlik
BBML	Kontratlar

Defterde kendi yerini işaretleyen Reich, v-fonun düğmesini açtı ve ekranda beliren dahilî muhabere memuruna:

— Bana Şifre Dairesini ver, dedi.

Ekran bulutlandı, sonra sigara dumanıyla dolu bir oda belirdi. Saçları boyalı, soluk gömlekli bir adam başını kaldırıp ekrana baktı, sonra yerinden fırladı.

— Evet, Bay Reich?

— Günaydın, Hassop. Dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun.

«Düşmanını seç» diye düşündü.

Sonra yüksek sesle:

— Spaceland'de tatil yap, dedi. Monarch'ın hesabına.

— Teşekkür ederim, Bay Reich. Çok teşekkür ederim.

— Bu gizlidir. Craye D'Courtney'e

Rifre defterini kontrol etti.

— Bir mesaj yolla. YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Cevabını roket gibi istiyorum. Tamam mı?

— Tamam, Bay Reich. Roket gibi çalışacağım.

Reich, v-fonun bağıntısını kesti. Elini kâğıtların arasına daldırdı. Bir kristali aldı ve dinleyiciye koydu. Genel sekreterinin sesi duyuldu: «Monarch Brüt, yüzde 2.1134, D'Courtney Brüt, 2.1130...

Reich, homurdandı.

— Allah belâsını versin! Benim cebimden kendi cebine.

Dinleyiciyi kapadı ve sabırsızlıkla yerinden kalktı. Cevabın gelmesi için satler geçecekti. Bürosundan çıktı ve Monarch Kulesinin bürolarını dolaşmaya başladı. Personeli kontrol edermiş gibi görünüyordu, ama aslında vakit geçirmek istediği için dolaşıyordu. Genel sekreteri peşinden sadık bir köpek gibi geliyordu.

Reich, «Ehli kancık köpek!» diye düşündü.

Sonra yüsek sesle sordu:

— Bu düşüncemi okudun mu? Kusura bakma.

— Ziyanı yok, Bay Reich. Anlıyorum.

— Sahi mi? Ben anlamıyorum. D'Courtney'in Allah canını alsın!

Personel Şubesinde, her zaman olduğu gibi yığınla iş

müracaatçıları deneniyor, kontrol ediliyor ve süzülüyordu... Memurlar, ressamlar, mütahassıslar ve daha bir sürü meslek sahipleri. İlkel elemeler, hep bilinen basit usullerle yapılıyordu. Yapılan elemelerin Monarch'ın Esper personel şefini memnun etmediği belliyli, çünkü Reich içeri girdiği zaman, öfkeyle dolaşıyordu. Aslında Reich'in sekreterleri, telepati yoluyla önceden bildirmişti ve bunu Reich biliyordu, ama umursamıyordu.

Esper personel şefi bir yardımcısına bağırıyordu.

— Her müracaat edene on dakika ayırıyorum. Saatte altı kişi, günde kırk sekiz kişi eder. Son günlerde otuz beşe düştü. Vaktimi boşa harcıyorum. Bu da demektir ki, Monarch'ın vaktini boşuna harcıyorsun. İşe yaramayanları incelemek için Monarch'tan para almıyorum. Bu senin işin.

Reich'e döndü ve nezaketle selâmladı.

— Günaydın, Bay Reich.

— Günaydın. Bir şey mi var?

— Önemli değil. Personel, Ekstra Duygusal Seziş'in mucize yaratmasını bekliyor. Sadece saat ücretlerinin ayarlanmasını yaptığımızı anladılar mı mesele kalmaz. Blonn hakkındaki düşünceniz nedir, Bay Reich?

Sekreter, düşündü: «Yazdığın notu henüz okumadı.»

Personel şefi, düşünerek cevap verdi: «Şunu hatırlatabilirim ki, küçük hanım, benden azamî istifade sağlanmazsa, vaktimi boşuna harcamış olurum. Yazdığım not, üç günden beri Bay Reich'in masası üzerinde duruyordu.»

Reich, sordu:

— Blonn da kim?

— Esper Loncasında yüz bin kişi var. Hepsi üçüncü sınıf Esper. Bir Esper 3, zihnin bilinç seviyesini okur... O anda ne düşünüldüğünü okuyabilir. Üçüncü sınıf tele-

patların en düşük seviyesidir. Monarch'ın güvenlik durumunun çoğu üçüncü sınıf Esperlerin elinde. Beş bin kişinin üzerinde işçi ve memur çalıştırdığımıza göre...

Sekreter, düşündü: «Bunların hepsini biliyor. Herkes biliyor. Asıl konuya gel, moruk!»

«İzin verirsen asıl konuya bildiğim yolla gideceğim.»

Personel şefi yüksek sesle konuşmasına devam etti.

— Bundan başka, yaklaşık olarak on bin ikinci sınıf Esper var. Benim gibi, bilinç altındaki düşünceleri de okuyabilen eksperler var. İkinci sınıf eksperlerin çoğu profesyonel sınıfı meydana getiriyor... doktorlar, avukatlar, mühendisler, öğreticiler, ekonomi mütahassısları, mimarlar ve falan filân.

Reich:

— Ve hepiniz bir gelecek vaat ediyorsunuz, dedi.

— Neden olmasın? Rekabetsiz hizmetimizi satıyoruz. Monarch bu gerçeği takdir ediyor. Monarch halen yüz kişiden fazla ikinci sınıf Esper çalıştırıyor.

Sekreter: «Asıl konuya gelir misin?» diye düşündü.

— Nihayet, bin kişiden az birinci sınıf Esper var. Birinci sınıf bir Esper, bilinç, bilinç altı ve daha derin seviyelere inerek insan zihnini okuyabilir. Tabiî, bunlar çok yüksek yerlerde görev yapıyorlar. Öğrenim, özel tıbbî servis... Tate, Gart, Atkins, Moselle gibi analizciler... Psikotik Bölümdeki Lincoln Powell gibi kriminologlar... Siyasal Analizciler, Devlet Murahhasları, Özel Kabine Danışmanları falan. Şimdiye kadar da yeni eleman olarak birinci sınıf bir Esper işe alınmadı.

Reich, mırıldandı.

— Evet?

— Şimdi tam sırası, Bay Reich. Blenn'un bu işe uygun olduğunu ve kısaca...

«Burada diyor»

— Kısacası, Bay Reich, Monarch öyle çok Esper ça-

lıştırıyor ki, özel bir esper şubesi kurulması taraftarıyım. Bu şubenin başına da birinci sınıf bir Esper getirtilmeli ki işe alınan telepatları inceleyebilsin.

«Senin neden yapamadığını düşünüyor.»

— İşi neden yapamadığımı anlatabilmek için kısa bir özgeçmiş verdim, Bay Reich. Ben ikinci sınıf bir Esperim. Normal iş müracaatçılarını kontrol edebilirim, ama diğer Esperleri aynı süratle inceleyemem. Boşuna zaman kaybı oluyor. Bütün Esperler zihin perdelerini şu veya bu şekilde kapamasını bilir. Üçüncü sınıf bir Esperin düşüncelerini anlayabilmem için en azından bir saatimi vermem gerekiyor. İkinci sınıf Esperler için üç saat harcamam gerekiyor. Birinci sınıf bir Esperin düşüncelerini okumam imkânsız. Blonn gibi birinci sınıf bir Esperi işe almalıyız. Tabiî, ödenecek ücret çok olacak, fakat ihtiyaç daha önemlidir.

— Önemli olan ihtiyaç nedir?

Sekreter, aceleyle düşündü: «Allahını seversen, durumu açıklama! Hepimizi ateşe atıyorsun! Zaten yeteri kadar sinirli!»

«İşimi yapmalıyım, Madam.»

Yüksek sesle, Reich'e:

— Gerçek şudur, efendim, dedi. En iyi Esperleri işe alamıyoruz. D'Courtney Cartel, Esperlerin kaymağını elimizden alıyor. En iyilerini tuttuğu için bütün iş yerlerinde hep önümüzden koşuyor.

Reich:

— Allah belânı versin! diye haykırdı. D'Courtney'in de canı cehenneme! Pekâlâ. İşe alınsın. Blonn'a söyle D'Courtney'in hakkından gelmeye çalışsın. Sen de aynı şeyi yapmaya başlasan iyi edersin.

Reich. öfkeyle personel dairesinden çıktı ve satış

Reich, öfkeyle personel dairesinden çıktı ve satış dairesinde de vardı. Monarch Tesisler ve Kaynaklar şir-

ketl D'Courtney Cartel'la yapılan çatışmayı kaybediyordu. Şehrin her sektöründe kayıp vardı: İlâncılık, Mühendislik, Araştırma, Toplumsal ilişkiler. Yenilgiden kaçınmak imkânsızdı. Reich, sırtının duvara dayanmış olduğunu biliyordu.

Kendi bürosuna döndükten sonra beş dakika öfkeyle dolaşıp durdu.

—Faydasız, diye mırıldandı. Onu öldürmem gerektiğini biliyorum. Birleşmeye yanaşmayacaktır. Hem neden yanaşsın? Beni yenilgiye uğrattı ve bunun farkında. Onu öldürmek zorundayım ve yardıma ihtiyacım var. Bir telepatın yardımına ihtiyacım var.

V-fonun düğmesini çevirdi ve operatöre:

— Eğlence Servisi, dedi.

Çok güzel döşenmiş bir salon göründü. Oyun masaları krom madeninden yapılmıştı. Köşede büyük bir bar vardı. Aslında burası Monarch'ın Haberalma Gizli Servisinin karargâhıydı. Eğlence servisinin Müdürü sakallı, West adında bir gençti.

V-fonun açılması ile oynamakta olduğu satranç oyununu bıraktı ve başını kaldırıp baktı.

— Günaydın, Bay Reich.

Bay sözünü duymaktan bıkmış olan Reich:

— Günaydın, Bay West, dedi. Sadece normal bir kontrol. Bilirsin. Bugünlerde eğlenceler ne âlemde?

— Değişik, Bay Reich. Mamafih, şikâyet etmeliyim, efendim. Öyle sanıyorum ki çok fazla kumar oynanıyor.

West, özellikle oyalanıyordu. İki personel içkilerini bitirip gittikten sonra rahatça koltuğuna oturdu.

— Serbestiz, Ben. Söyle bakalım.

— Hassop gizli şifreyi henüz bozmadı mı, Ellery?

Telepat başını salladı.

— Deniyor mu?

West gülümsedi ve başıyla evetledi.

— D'Courthey nerede?

— Astra gemisiyle dünya yolunda.

— Plânlarını biliyor musun? Nerede kalacak?

— Bilmiyorum. Kontrol etmek ister misin?

— Bilmiyorum. Kimi koşullara bağlı...

— Hangi koşullara bağlı?

West, merakla baktı.

— Telepatların v-fonla da düşünceleri okuyabilmeleri iyi olacaktı. Şu anda kafandan geçenlerin ne olduğunu merak ettim, Ben?

Reich, zorla gülümsedi.

— Allahtan ki v-fondayız. Hiç değilse düşüncelerimizi okuyanlara karşı küçük de olsa bir silâh sayılır. Cinayet hakkındaki tutumun nedir, Ellery?

— Herkesinki gibi.

— Genel olarak mı?

— Lonca için. Lonca'nın hoşuna gitmiyor, Ben.

— Esper Lonca'sı neden bu kadar aleyhte? Paranın, başarının değerini biliyorsun... Neden aklını başına toplamıyorsun? Neden senin yerine Lonca'nın düşünmesine fırsat veriyorsun?

— Anlamıyorsun. Lonca'da doğduk. Lonca'da yaşıyoruz. Lonca subaylarını seçmek hakkına sahibiz, hepsi bu kadar. Profesyonel yaşantımızı Lonca yürütüyor. Bizi eğitiyor, derecelerimizi veriyor, kimi standardlar koyuyor ve bu standardlara uymamızı istiyor. Kendimize özgü bir yeminimiz var. Esper Sözü deniyor. Eğer yeminimizi bozacak olursak, ancak Tanrı yardımcımız olabilir. Öyle sanıyorum ki yeminimi bozmamı istiyorsun.

Reich:

— Belki istiyorum, dedi. Belki de yeminin bozulmasına karşılık büyük faydalar sağlayabileceğini ima ediyorum. Belki de para bakımından... şimdiki kazancın-

dan ve hiç bir ikinci sınıf Esperin hayatında görmediği kadar çok paradan söz etmek istiyorum.

— Boş ver, Ben. İlgilenmiyorum.

— Yemini bozduğunu kabul edelim. Ne olur?

— Toplum dışı ilân ediliriz.

— Hepsi bu kadar mı? Bu kadar kötü mü? Cebinde büyük bir gelecek vaat eden para olduktan sonra ne önemi var? Akıllı telepatlar daha önce de yeminlerini bozmuşlardı. Onlar da sürülmüşlerdi. Ne olur yani? Kafanı çalıştır, Ellery?

West, üzüntüyle gülümsedi.

— Anlamıyorsun, Ben.

— Anlat.

— Şu sürgüne gönderilmiş telepatlar... Jerry Church gibi. Pek akıllı oldukları söylenemez.

West, bir saniye kadar düşündü.

— Şöyle açıklamak isterim. Cerrahî bir bilim başlamadan önce, her şeyi engelleyici bir grup vardı. Bu gruba sağır ve dilsizler grubu deniyordu.

— İşitemez, konuşamaz mıydı?

— Evet. İşaret dili ile konuşur anlaşırlardı. Bu da demekti ki, bu grup sadece dilsiz ve sağırlarla konuşabilirdi. Anladın mı? Kendi toplumlarında yaşamak zorundaydılar, aksi takdirde yaşamalarına imkân yoktu. İnsan, başkalarıyla konuşamazsa çıldırır.

— Yani?

— Kimileri baş kaldırmaya başladı. Başarılı sağır ve dilsizleri her hafta vergi ödemeye zorunlu tuttular. Ödemek istemeyenleri sürdüler. Kurban daima vergisini öderdi. Ya vergisini ödeyecek ya da yalnız başına yaşamak zorunda kalarak çıldıracaktı.

— Yani, siz telepatların sağır ve dilsizler gibi olduğunuzu mu söylemek istiyorsun?

— Hayır, Ben. Siz normal insanlar sağır ve dilsizsi-

niz. Eğer yalnız sizinle yaşamak zorunda kalsaydık çıldırırdık. Bunun için beni rahat bırak. Eğer kötü bir niyetin varsa, bundan haberim olmamış olsun.

West, v-fonu Reich'in yüzüne kapattı. Reich, büyük bir öfkeyle kükreyerek altın kâğıt ağırlığını kaptığı gibi kristal ekrana fırlattı. Kırılan kristal ekranın parçaları daha yere düşmeden Reich, bürosundan çıkmış binadan ayrılıyordu.

Telepat sekreteri Reich'in nereye gittiğini biliyordu. Telepat şöförü nereye gitmek istediğini biliyordu. Reich, oturduğu daireye geldiği zaman telepat kâhyası ne istediğini biliyordu. Nitekim, Reich daha söylemeden öğle yemeğinin hazırlanması için emir verdi.

Reich, çalışma odasına girdi ve bal peteğine benzeyen kasaya yürüdü. Kasa ancak, Reich'in sol işaret parmağının dokunması ile açılabilirdi.

Reich, sol işaret parmağını kasanın anahtar deliğine soktu ve kasayı açtı. Parmağını delikten çekmeden siyah kaplı, küçük bir defterle, büyük kırmızı bir zarf çıkardı. Sonra elini delikten çekince kasa kendiliğinden kapandı ve duvara gömüldü.

Not defterinin sayfalarını aceleyle karıştırdı... Anarşist... Kaçırma... Kundakçılık... Rüşvet alma (İspatlı)... Rüşvet alma (Potensiyel)...

Potensiyel başlığında aradığını buldu. Elli yedi kişinin adı yazılıydı. Bunlardan biri, Birinci sınıf Esper Doktor Augustus Tate'di. Memnunlukla başını salladı.

Kırmızı zarfı açıp içindekileri gözden geçirdi. Zarfın içinde en aşağı birkaç asırlık, incecik el yazması beş sayfa vardı. Monarch Tesislerinin ve Reich Obasının bulucusundan kalmış bir mesajdı. Dört sayfa harflenmişti.

PLAN A, PLAN B, PLAN C, PLAN D. Beşinci sayfanın başlığında «BAŞLANGIÇ» kelimesi yazılıydı.

Reich, yavaş yavaş okumaya başladı.

Peşimden gelenlere: Bu mektubu açacak olursanız birbirimizi çok iyi anlayacağız. Size yardımcı olabilecek dört cinayet plânı hazırladım. Bunu size Reich mirası olarak bırakıyorum. Dış hatları verilmiştir. Ayrıntıların bulunduğunuz ortama, zamana ve gerekli zorunluklara göre tarafınızdan doldurulacaktır.

Dikkat: Cinayetin temeli hiç bir zaman değişmez. Her çağda, katille toplum arasında uyuşmazlık vardır. ABC'de toplumla uyuşmazlık sabit tutulmuştur. Atılgan, cesur olun, kendinize güveniniz sarsılmasın, bu takdirde başarısızlığa uğramazsınız. Bu temellere karşı toplumun savunması imkânsızdır.

Geoffry Reich

Reich, acele etmeden plânları karıştırdı. Atasının böyle bir öğüt bırakmasını memnunlukla karşılıyordu. Plânlar eski olmakla beraber, insana fikir verebiliyor, başka plânlar hazırlayabilmesine yardımcı olabiliyordu. Bir deyim, Reich'in dikkatini çekti:

Eğer kendinizi gerçek ve doğuştan bir katil olarak görüyorsanız, plân yapmanıza lüzum yoktur. Zekâ sizi başarısızlığa sürükleyebilir, ama doğuştan katil yaratılmış olanlar için bu söz konusu olamaz.

Reich:

— Katil içgüdüsü, diye soludu. Tanrı için, bende var.

Fon bir saniye kadar çınladı, sonra otomatik düğme kendiliğinden çalıştı. Konuşma bir tepye geçti. Reich, teype bir göz atmak üzere yürüdü. Gelen mesaj kısa ve sıkıcıydı.

REICH'E ŞİFRE: CEVAP WWHG.

Reich, haykırdı.

— WWGH! Teklif reddedildi. Red mi edildi? Geri çevrildi! Biliyordum! Pekâlâ, D'Courtney. Mademki birleşmeye yanaşmıyorsun, ölümü hak ettin.

2.

Augustus Tate, birinci sınıf bir doktor olmakla beraber kazancı fazla sayılmazdı. Ekstra Duygusal Seziş Loncası bütün insanlara telepatinin öğretilmesi için büyük gayret sarfediyordu. Asıl zorluğu çekenler eğitmenler olduğu halde kazançları çok azdı.

Augustus Tate, Lonca'nın bir kolu olan ve eğitmenlerin az para almalarına karşı olan bir partinin üyesiydi. Reich'in, Augustus Tate'i «Potensiyel Rüşvet Almak» başlığı altına geçirmesinin nedeni de buydu.

Reich, Tate'in muayenehanesine girdi, muayene divanına oturdu ve mırıldandı.

— Çabuk düşüncelerimi oku, zihnimi araştır.

Reich, zarif kılıklı, ufak tefek doktora bakarak bekledi. Tate, karşısında oturan adamın zihninden geçenleri hemen okudu ve heyecanla konuştu.

— Monarch'lı Ben Reich. On milyarlık kredi firması. Zaten seni tanıdığımı düşünmüştüm. Tanıdım şimdi. D'Courtney'le ölüm kalım savaşına giriştin. Doğru mu? D'Courtney'e karşı duyguların kötü. Doğru mu? Bu sabah birleşme teklif ettin. Şifreli mesaj şöyleydi: YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Teklif reddedildi. Doğru mu? Çaresizlik içinde karar verdin ki...

Tate, birden konuşmasını yarıda kesti.

Reich:

— Devam et, dedi.

— Fabrikasından dışarı adım atar atmaz D'Court-

ney'i öldürmeye karar verdin. Yardımımı istiyorsun... Bay Reich, bu çok saçma! Eğer böyle düşünmekte devam edersen, seni ihbar etmek zorunda kalırım. Kanunu biliyorsun.

— Kafanı işlet, Tate. Kanunu bozmama yardımcı olacaksın.

— Hayır, Bay Reich. Sana yardım edecek durumda değilim.

— Sen mi böyle söylüyorsun? Birinci sınıf bir Esper mi böyle konuşuyor? Ve benim de buna inanmamı istiyorsun, ha? Herhangi bir adamın zekâsının üstesinden gelemeyeceğini, grubu, dünyayı atlatamayacağına inanmamı mı istiyorsun?

Tate, gülümsedi.

— Sineğe şeker yer misin? diye sorulmaz. Karakteristik bir aparey...

Reich:

— Düşüncelerimi oku, dedi. Böylece zaman kazanmış oluruz. Aklımdan geçenleri öğren. Senin ödülün, benim kaynaklarım. Yenilmez bir birleşme. Tanrıya şükür ki, tek cinayetle yetinmek istiyorum! El ele verdiğimiz takdirde dünyayı yerinden oynatabiliriz.

Tate, bir saniye düşündükten sonra:

— Hayır, dedi. İşe yaramaz. Seni ihbar etmek zorundayım, Bay Reich.

— Bir dakika. Ne teklif ettiğimi öğrenmeden mi beni ihbar edeceksin? Düşüncelerimi daha derinleştirerek oku. Ne kadar teklif etmeyi düşünüyorum? Son limitim nedir?

Tate, gözlerini yumdu. Yüzü acıyla buruştu. Sonra gözleri hayretle açıldı .

— Ciddî olamazsın! diye haykırdı.

Reich, homurdandı.

— Ciddîyim. Dahası da var, samimî olarak yapılan bir teklif değil mi?

Tate, ağır ağır başını salladı.

— Monarch'ın teklifine D'Courtney'inkini de eklersen, teklifin iyi olduğunu düşünmez misin?

— Hemen hemen inanıyordum.

— Bana inanabilirsin. Bağlı bulunduğun partiye beş yıldan beri paraca yardım ediyorum. Eğer düşüncelerimin daha derinlerine inecek olursan nedenini öğrenirsin. Esper Lonca'sından senin kadar ben de nefret ediyorum. Lonca'nın tutumu işlerimiz için çok kötü... kazanç azalıyor. Bağlı olduğun parti, bir gün gelecek Lonca'nın üstünlüğünü ortadan kaldıracak.

Tate, keskin bir sesle:

— Bütün bunları düşüncelerinde okudum, dedi.

— Monarch'ın ve D'Courtney'in parası cebimde olduğu takdirde partinize daha büyük yardımlarım olabilir. Yeni kurulacak Esper Lonca'sına başkanlık etmene yardımcı olabilirim. Hayatının sonuna kadar para sıkıntısı çekmeden yaşayabilirsin. Söylediklerim şartsız bir garantidir. Yalnız başına yapamazsın, fakat benimle beraber başarabilirsin.

Tate, gözlerini kapadı ve mırıldandı.

— Yetmiş dokuz yıldan beri başarıya ulaşmış bir cinayet olmadı. Cinayet niyetini düşüncelerde saklamak imkânsız. Bir Esper cinayetten önce kurtulsa bile, cinayetten sonra kurtulamaz, suçunu saklayamaz.

— Esper'in bulduğu delil mahkemede sökmüyor.

— Doğru, fakat bir Esper cinayet suçunu açığa çıkardı mı, bulduklarını destekleyecek delilleri daima araştırır ve ortaya atar. Lincoln Powell, Polis Psikotik Dairesinin başkanı, son derece zekidir.

Tate, gözlerini açtı.

— Bu konuşmamızı unutmak ister misin?

Reich:

— Hayır, dedi. Beraberce bir gözden geçirelim. Neden cinayetler başarılamadı? Çünkü, düşünceleri okuyanlar dünyaya hakim. Düşünceleri okuyan biri nasıl durdurulabilir ?Bir tane daha. Fakat şimdiye kadar hiç bir katil kendisine yardımcı olarak bir telepat seçmemiştir. Ben böyle bir anlaşma yaptım.

— Yaptın mı?

— Bir savaş yapacağım. Toplumun baş düşmanlarıyla savaşacağım. Buna, bir strateji ve taktik problemi olarak bakalım. Problemim, herhangi bir ordunun basit problemidir. Atılganlık, cesaret ve kendine güvenç yeterli değil mi? Bir ordunun zekâya ihtiyacı var. Bir savaş zekâyla kazanılır. Seni ikincisi için istiyorum.

— Anlaştık.

— Savaşı ben yapacağım .Zekâyı sen temin edeceksi. D'Courtney'in nerede olduğunu, nasıl darbe indireceğimi ve ne zaman vuracağımı bilmeliyim. Cinayeti ben idare edeceğim, fakat zemin ve zamanın uygunluğunu bana sen söyleyeceksin.

— Anlaşıldı.

— Önce ele geçirme işine başlamalı, - D'Courtney'in savunma hatlarını yarmalıyım. Bu bakımdan senin inceleme yapman gerekecek. Normalleri kontrol etmen, telepatların yerini bulman, beni uyarman ve onlardan kurtulamazsam, düşüncelerimi okumalarını önlemen gerekecek. Cinayeti işledikten sonra normallerin ve telepatların arasından sıyrılıp geçmem gerekecek. Geri çekilme hareketimde bana yardımcı olman lâzım. Cinayetten sonra, cinayet yerinde kalman, polisin kuşkulandığı suçlunun kim olduğunu ve neden kuşkulandığını öğrenmem gerekecek. Eğer kuşkuların benim üzerimde toplandığını bilecek olursam onları geçiştirebilirim. Eğer başka birinin üzerinde toplanıyorsa, o kimsenin üzerine yıkabilirim. Senin ze-

kânla bu savaşı sürdürebilir ve kazanabilirim. Gerçek bu değil mi? Düşüncelerimi oku.

Uzun bir duraklamadan sonra, Tate:

— Gerçek, dedi. Yapabiliriz.

— Yapacak mısın?

Tate, bir anlık tereddütten sonra başını «evet» anlamında salladı.

— Evet, yapacağım.

Reich, derin bir nefes aldı.

— Tamam. İzlediğim yol şu olacak. Öyle sanıyorum ki, «Sardine» adı verilen eski bir oyunla cinayeti planlayabilirim. D'Cortney'e ulaşmama fırsat verecek. Onu öldürmek için bir hile tasarladım. Kurşun olmadan, eski antika bir patlayıcı silâhı nasıl kullanacağımı biliyorum.

Tate, birden:

— Bir dakika, dedi. Bu niyetini başı boş gezen telepatlardan nasıl saklayacaksın? Seni, ancak yanında olduğum zaman perdeleyebilirim. Her zaman yanında olacak değilim ki.

— Geçici zihin perdesi meydana getirebilirim. Melody Lane'de bir şarkı yazarı var. Onu kafese koyarak yardımını temin edebilirim.

Tate, bir dakika kadar Reich'in düşüncelerini süzerek:

— İşe yarayabilir, dedi Fakat aklımı kurcalayan bir şey var. Ya D'Courtney korunuyorsa? Fedaileriyle dövüşmek niyetinde misin?

— Hayır. Gerekli olmayacağını umuyorum. Jordan isimli bir fizikçi, Monach hesabına görmeyi geçici olarak yok eden bir sıvı keşfetti. Bu yeni buluşu D'Cortney'in fedaileri üzerinde deneyeceğim. Oysa, grevlerde kullanmak niyetindeydim.

— Anlıyorum.

— Sen hep benimle çalışacaksın... inceleme ve zekâ

işlerini sen yürüteceksin, fakat önce bir haber istiyorum. D'Courtney şehre geldiği zaman ekseriya Maria Beaumont' un konuğu olur.

— Gilt Corpse mu?

— Evet. D'Courtney'in, bu gelişinde yine kadının yanında kalıp kalmayacağını öğrenmeni istiyorum. Her şey buna dayanıyor.

— Kolay. D'Courney'in gideceği yeri ve plânlarını yakalayabilirim. Bu gece Lincoln Powell'in evinde bir toplantı var. D'Courtney'in fizikçisi muhtemelen toplantıda olur. Bir haftalık ziyaret için Dünyada bulunuyor. İncelemeye D'Courtney'in fizikçisinden başlayacağım.

— Peki, Powell'den korkmuyor musun?

Tate, gülümsedi.

— Eğer korksaydım, Bay Reich, seninle böyle bir anlaşmaya girişebilir miydim? Bir hata yapmam, ben Jerry Church değilim.

— Church!

— Evet. Şaşırmış görünme. Church, ikinci sınıf. Seninle yaptığı küçük bir işten ötürü on yıl önce Lonca'dan atılmıştı.

— Allah belânı versin, herif, bunu zihnimden okudun, ha?

— Zihninden ve geçmişte bildiklerimden.

— Eh, bu kez tekrarlanmayacaktır. Sen Church'ten çok daha sert ve akıllısın. Powell'ın partisi için özel bir isteğin var mı? Kadın? Elbise? Mücevher? Para? Monarch'a haber vermen yeter.

— Hiç bir şey istemem, ama yine de teşekkür ederim.

— Suçlu fakat cömert, işte bu benim.

Gitmek üzere yerinden kalkarken gülümsedi. El sıkışmak için hiç bir hareket yapmadı.

Tate, birden seslendi.

— Bay Reich!

Reich, kapının yanında durup döndü.

— Haykırışlar devam edecek. Suratı Olmayan Adam katilin sembolü değildir.

Reich, düşündü: «Neee? Oh, Tanrım. Kâbuslar mı? Yine mi? Allahın cezası, telepat. Bunu nasıl öğrendin? Nasıl...»

Tate, yüksek sesle cevap verdi.

— Saçmalama. Birinci sınıfla oyun oynayabileceğini mi sandın?

Reich, yine düşündü: «Kim oynuyor, hergele? Kâbuslara ne olmuş?»

— Hayır, Bay Reich, söylemeyeceğim. Birinci sınıf bir Esperden başka kimse bunu söyleyemez. Fakat bu konuşmamızdan sonra başka birine sorabileceğini sanmam.

Reich, düşünmeye devam etti: «Tanrı aşkı için! Bana yardım edecek misin?»

— Hayır, Bay Reich. Benim küçük silâhım bu. Böylece başa baş olacağız. Anladığın gibi, bir çeşit denge. Karşılıklı bağlılık, karşılıklı sadakati doğurur. Suçlu fakat telepat... İşte bu da benim.

***

Her yüksek rütbeli Esper gibi, birinci sınıf Esper olan Lincoln Powell özel bir evde oturuyordu. Düşünce nakli tuğla duvardan çok az geçiyordu. Alelâde bir plastik apartımanın duvarları çok daha ince olduğu için tuğla bir yapıda oturması normaldi.

Polis Şefi Powell, Kuzey Nehrine bakan Hudson Ramp üzerinde kireçtaşından yapılmış küçük bir bina yaptıracak kadar varlıklıydı. Ev dört odalıydı; üst katta bir yatak odası ve çalışma odası, aşağı katta oturma odası ve mutfak vardı. Evde hizmetçi yoktu. Üst kademede-

ki her Esper gibi Powell da yalnızlığı seviyordu. Ayrıca, yalnız yaşamaktan da hoşlanıyordu. Mutfakta, akşamki parti için vereceği kokteyli karıştırıyor ve neşeyle ıslık çalıyordu.

Lincoln Powell, kırka yakın, uzun boylu, ince yapılı ve yavaş hareketli bir adamdı. Geniş ağzı, her zaman gülümsüyormuş gibiydi, fakat yüzünde her zaman üzüntülüymüş gibi bir anlatım vardı.

Çok hassas bir insandı. Kişiliği içinde bulunduğu ortamdan renk alırdı. Kimi zaman, «Şerefsiz Abe» adını verdiği tutumunun saldırısına uğrardı. Örneğin, birisi Lincoln Powell'a, safça bir soru sorduğu zaman, bu soruyu hemen «Şerefsiz Abe» cevaplandırırdı. Son derece geniş hayali öylesine bir hikâye uydurur ve öylesine samimî bir ifadeyle anlatırdı ki, onu dinleyen yalan söylediğini anlayamazdı.

Yalnız bugün öğleden sonra, Polis Müfettişi Crabbe basit bir şantaj olayını sormuştu ve bir ismi yanlış telâffuz etmesinden ötürü, Powell bir gece baskınını ve hayalî bir polis komseri Kopenick'in kahramanlığını anlatmıştı. Şimdi Müfettiş, komser Kopenick'i mükâfatlandırmak için istiyordu.

Powell, acıyla:

— Şerefsiz Abe, diye mırıldandı. Bana acı veriyorsun.

Kapı çalındı. Partinin başlaması için erken olduğundan Powell, hayretle saatine baktı. Sonra telepatiyle çalışan açma tertibatına kapının açılması için sinyal verdi. Ön kapı sessizce açıldı.

Birden, çok alışkın olduğu düşünce zincirini sezdi: «Kar/Nane/Lale tafta.»

Düşünerek konuşmaya başladılar.

«Mary Noyes. Bir bekârın evine, verilecek parti için yardıma mı geldin? Tanrı bana acıdı!»

«Bana ihtiyacın olacağını umuyordum, Linc.»

«Her erkek ev sahibi, kadın ev sahibine ihtiyaç gösterir. Mary, kanape için ne yapacağım, S.O.S.?»

«Yeni bir reçete keşfettim. Senin için yapacağım. Baharlı Hint Rostosu.»

«O da nesi?»

«Sadece bir isim, aşkım.»

Mary, mutfağa girdi. Kısa boylu, esmer, oldukça güzel ve muntazam vücutlu bir kadındı.

Mary, düşündü:

«Her buluştuğumuz zaman nane likörü içmekten bıktım.»

«Bir daha sefere brendi ve buz eklerim. İyice salla. Voila! Haydi Mary.

«Hoşuma gitti. Seni seviyorum.»

Lincoln, yüksek sesle:

— Bende seni seviyorum, Mary.

Mary, düşündü:

«Teşekkür ederim, Linc.»

Lincoln, her zaman böyle söylerdi. Hiç bir zaman bunu düşünmezdi. Mary hemen arkasını döndü. Gözlerinin dolduğunu hissetti.

Lincoln, onun ağlamaklı olduğunu düşüncelerinden okudu.

«Yine mi, Mary?

«Yine değil. Her zaman, daima.»

Mary'nin zihni daha derinlerde haykırdı.

«Seni seviyorum, Lincoln. Seni seviyorum. Babamın hayali: Güvenlik sembolü: Sıcaklık: koruyucu: Beni daima geri çevirme... daima... her zaman...»

Lincoln, yüksek sesle:

— Beni dinle, Mary, dedi.

«Lütfen konuşma, Linc. Kelimelerle değil. Aramıza kelimeler girdiği zaman tahammül edemiyorum.»

«Arkadaşımsın, Mary. Daima.»

«Ama beni sevmiyorsun.»

«Hayır, Mary. Bu düşüncemin seni incitmesini istemem.

«Yeteri kadar aşkım var, Tanrı bana acısın, her ikimiz için de yeterli olur.»

«Tanrı bize acısın sözü ikimiz için de yeterli olamaz, Mary.»

«Kırkına gelmeden önce bir Esperle evlenmelisin, Linc. Lonca bu hususta ısrar ediyor. Biliyorsun.»

«Biliyorum.»

«Şu halde bu sorunun cevabını bırak arkadaşlık versin. Benimle evlen, Lincoln. Bana bir yıl ver, hepsi bu kadar. Beni küçük bir yıl sev. Ondan sonra seni bırakırım. Sana yapışıp kalmam. Benden nefret etmezsin. Sevgilim, bu kadar küçük bir istek... bu kadar küçük bir isteğin karşılığı da küçük...»

Kapı çalındı. Powell, çaresizlikle Mary'ye baktı.

— Misafirler, diye mırıldandı.

Kapının açılması için telepat sistemli kilide emir verdi. Mary, kapının kapalı kalması için daha yüksek frekansla emir yolladı.

«Önce bana cevap ver, Lincoln.»

«İstediğin cevabı veremem, Mary.»

Kapının zili tekrar çaldı.

Lincoln, Mary'nin omuzunu tuttu ve gpzlerinin içine baktı.

«İkinci sınıfsın. Beni mümkün olduğu kadar derin oku. Zihnimden geçenler nedir? Kalbimde ne var? Cevabım nedir?»

Lincoln, zihnindeki bütün perdeleri açtı.

Mary, yorgun bir tavırla düşündü:

«Kar. Nane. Lale. Tafta. Misafirlerini karşıla, Bay Powell. Kanapelerini yapacağım. Zaten başka işe yaramam.»

Lincoln, Mary'yi öptü, sonra oturma odasına geçerek sokak kapısını açtı.

Esperlerin partisi başladı.

Herkesin düşünceleri karmakarışıktı. Powell'ın zihnine karışık bir düzende yansıyordu.

«Atkins! Chervil! Tate! İnsaf edin! Şu düşünce düzeninize hiç dikkat ettiniz mi? Sepet örgüsü gibi...»

Düşünceler dizisi birden kesildi. Sonra herkes birden kahkahalarla gülmeye başladı.

«Hangi düzeni istediğini söyle, Linc.»

«Nasıl isterseniz?»

«Sepet örgüsü mü? Hasır örgüsü mü? Fizik mi? Mimarî tarzı mı?»

«Başıma ağrı vermeyecek şekilde olsun da nasıl olursa olsun.»

Bu kez düşünceler, düzenli bir şekilde yansımaya başladı.

Kapı tekrar çalındı. İkinci sınıf bir avukat yanındaki kızla salona girdi. Ufak tefek, son derece güzel vücutlu bir kızdı. Telepat düzeni fazla hassas değildi. Üçüncü sınıf bir Esper olduğu açıkça belliydi.

«Merhaba! Merhaba. Geç kaldığımız için özür dilerim. Nişan yüzükleri bizi geciktirdi. Yolda teklif ettim.»

Kız gülümseyerek:

— Korkarım teklifi kabul ettim, dedi.

Avukat. aceleyle düşündü:

«Konuşma. Üçüncü sınıf bir parti değil. Konuşmamanı söylemiştim.»

— Unuttum.

Kız tekrar yüksek sesle konuştuğu için utandı ve bakışlarını salonda gezdirdi.

Powell, ilerledi ve korkudan titreyen kızın elini avuçlarına aldı.

«Ona aldırmayın ,ikinci sınıf bir Esperdir. Ben Lincoln Powell, ev sahibinizim. Polislere Şerlok vazifesini görürüm. Eğer nişanlınız sizi dövecek olursa, onu pişman ederim. Gelin diğer konuklarla tanışın...»

Kızı dolaştırarak salondakilere tanıştırdı.

«Bu Bay, Gus Tate, doktordur. Yanında duranlar Sam ve Sally Atkins. Sam da doktordur. Sally, geceleri dadılık yapar. Venüs'ten yeni geldiler.»

Genç kız yüksek sesle:

— Na..., diye başlayacak oldu.

Sonra hemen düşündü:

«Yani, nasılsınız demek istemiştim?»

«Şu yerde oturan şişman adam ikinci snıf bir mimar olan Wally Chervil. Kucağında oturan sarışın kadın June, karısı. June, ikinci sınıf editördür. Ellery West'le konuşan genç onların oğlu Galen'dir. Üçüncü sınıf teknisyendir...»

Genç Galen Chervil, hemen itiraz ederek ikinci sınıfa yükselmiş olduğunu ve bir yıldan beri konuşmadığını söyledi. Powell, gencin konuşmasını kesti.

Galen, yüksek sesle:

— Evet, dedi. Üçüncü sınıftan iki kardeşiz. Geldiğine memnun oldum. Bu, ınsan düşüncelerini derinlere kadar okuyan telepatlardan korkmaya başlamıştım.

— Oh, bilmiyorum. Önce ben de korkmuştum, ama şimdi korkmuyorum.

Powell, düşündü:

«Bu da ev sahibeniz, Mary Noyes.»

«Merhaba. Kanape?»

«Teşekkür ederim. Çok lezzetli görünüşleri var, Bayan Powell.»

Powell, hemen düşünce dizisini değiştirdi.

«Oyun oynayalım mı? Kelime oyunu oynamak isteyen var mı?»

* * *

Dışarda, bahçe kapısının kemeri altındaki gölgelere sinmiş olan Jerry Church, bütün dikkatiyle düşüncelerle yapılan konuşmaları dinliyordu. Üşümüştü, açtı. İçi nefretle doluydu. Esper 2 olduğu halde açtı. Açlığının nedeni, sürgünde olmasıydı.

Jerry Church, son on yıldan beri düşünmeden yoksundu ve sadece konuşarak yaşıyordu. Kendi dünyasının, kendi insanlarının özlemini çekiyordu. Esper dünyası artık kendisi için yok sayılırdı.

«D'Courtney'in sözünü ettim, çünkü, onunkine benzer bir vakayla karşılaştım.»

Düşünen Augustus Tate'di ve Atkins'le düşünce alışverişi yapıyordu.

«Ah, sahi mi? Çok ilginç. Notlarımızı karşılaştırmak isterdim. Gerçekte, Dünya'ya kadar geldim, çünkü, D'Courtney buraya geliyor. Yazık ki D'Courtney... burada değil.»

Atkins'in sır vermek istemediği ve Tate'in bir şeyler öğrenmek istediği açıkça belliydi. Belki Church, yanılıyordu, ama karşılıklı zihin perdelerini sık sık kapadıklarını anlıyordu.

«Bana bak, telepat. Şu zavallı kıza fazla kaba davrandığını sanıyorum.»

Church, kendi kendisine mırıldandı.

— Şuna bak, amma da ukalâ, ha! Benim belime tekmeyi yapıştıran Powell hayvanı. Koca burnunu bu k de avukatın işine sokuyor.

«Zavallı kız mı? Aptal kız demek istedin, değil mi, Powell? Tanrım! Ne kadar patavatsızsın.»

«Sadece üçüncü sınıf, insaf et.»

«Bana sıkıntı veriyor.»

«Evlenecek olduğun bir kız hakkında... böyle düşünmen doğru mu??»

«Fazla hassas olma, Powell. Telepatla evlenmek zorundayız. Hiç olmazsa yüzü güzel olsun diye düşünmüştüm.»

Oturma odasında kelime oyunu devam ediyordu. Mary Noyes, eski bir şiiri gizleyerek düşünüyordu.

Church, söylendi.

— Ne demek istiyor? Bir... Ha, anladım. Einstein. Kolaymış.

«İş için Powell'a ne dersin, Ellery?»

Düşünen, koca göbekli ve sahte tebessümlü Chervil'di.

Ellery, düşündü:

«Lonca Başkanlığı için mi?»

«Evet.»

«Son derece etkin bir adam. Biraz romantik, ama etkin. Eğer evlenirse, tam bir aday.»

«Kız bulmakta zorluk çekiyor olmalı.»

«Birinci sınıflar hep böyle değil mi? Tanrıya şükür ki ben birinci sınıf telepat değilim.»

Mutfakta kırılan bir bardağın gürültüsü işitildi. Rahip Powell, yine dinsel öğüt veriyordu. Bu sefer karşısındaki Gus Tate'di.

«Bardağa boş ver, Gus. Düşüncelerini gizlemek için bardağı kırmak zorunda kaldım. Sabırsızlıkla düşüncelerini yansıtıp duruyorsun.»

«Sahi mi, Powell?»

«Ben Reich'e ne olmuş?»

Ufak tefek doktor gerçekten de savunmaya çekilmişti .Church, doktorun düşüncelerinde sertlik olduğunu fark etti.

«Ben Reich mi? Ondan söz etmenin sebebi nedir?»

«Sebep sensin, Gus. Bütün gece kafanı kurcalayıp duruyordu. Okumamak elimde değildi.»

«Her halde ben değilim, Powell. Başka birisinin zihnini okuyor olmalısın.»

At kişnemesini andıran bir kahkaha duyuldu.

«Yemin ederim ki, Powell, ben...»

«Reich'le bir işin mi var?»

«Hayır»

Düşünce perdelerinin kapandığı açıkça belliydi.

«Tecrübeli birinin sözünü dinle, Gus. Reich, başını belâya sokabilir. Dikkatli ol. Jerry Church'ü hatırlar mısın? Onu mahveden Reich. Senin de başına birşey gelmesine fırsat verme.»

Tate, oturma odasına doğru uzaklaştı. Powell, mutfakta kalmış kırık bardak parçalarını süpürüyordu. Jerry Church, mutfak kapısında donmuş gibi kaldı.

«Bir içki ister misin, Jerry?»

Mutfak kapısı açıldı. Powell, elinde bir bardak olduğu halde kapıda durdu. Yıldızların ışığı yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Şaşkınlığından ne yapacağını bilemeyen Church, ayağa kalktı ve ikram edilen içki kadehini aldı.

«Bunu Lonca'ya bildirme, Jerry. Yasağı bozduğum için başım derde girebilir. Zaten kuralları daima çiğneyip duruyorum. Zavallı Jerry... Senin için bir şeyler yapmalı. On yıl çok uzun bir zaman.»

Church, birdenbire kadehteki içkiyi Powell'in yüzüne fırlattı ve koşarak uzaklaştı.

3.

Pazartesi sabahı saat dokuzda Tate'in yüzü, Reich'in v-fonunda belirdi.

— Serbest konuşabilir miyim?

Reich, cevap olarak kaçak dinlemeleri önleyen âleti işaret etti.

Tate:

— Peki, dedi. Senin hesabına bir iş yapmış olduğunu sanıyorum. Dün gece Atkins'in düşüncelerini yokladım. Fakat rapor vermeden önce seni uyarmam gerekiyor. Birinci sınıf bir telepatın düşüncelerinin derinlerine inilmek istendiği takdirde bir hata yapılması mümkün. Atkins, düşünce perdelerini dikkatle kapadı.

— Anlıyorum. —

— Craye D'Courtney, gelecek çarşamba sabahı «Astra» gemisiyle Merih'ten dönüyor. Doğruca Maria Beaumont'un evine gidecek ve bir gece için gizli konuk olarak ağırlanacak... Yalnız bir gece.

Reich:

— Bir gece ,diye mırıldandı. Sonra? Planları nedir?

— Bilmiyorum. Görünüşe göre D'Courtney birtakım tatsız planlar kurmuş...

Bana karşı mı?

—Muhtemel. Atkins'e göre, D'Courtney, bir çeşit sinir krizi geçiriyor. Yani, sinir gerilimi. Yaşama içgüdüsü ile ölüm içgüdüsü birleşmiyor. Duygusal durumunda sonsuz bir gerileme var...

— Hay Allah kahretsin! Hayatım buna bağlı olabilir. Açık konuş.

— Son derece basit. Her insan birbirine zıt iki içgüdünün baskısı altındadır... Yaşama içgüdüsü ve ölüm içgüdüsü. Her iki baskının tek gayesi vardır... Cenneti kazanmak. Yaşama içgüdüsü her zorluğu yenerek cenneti

kazanmaya çalışır. Ölüm içgüdüsü, kendi kendisini tahrip ederek cenneti kazanmaya çalışır. Genellikle her iki içgüdü de kişiye uyar. İşte, D'Courtney'in durumu bu.

— Evet, Tanrı aşkına! Ve beni sabırsızlandırıyor!

— Atkins, Perşembe sabahı D'Courtney'i görecek ve niyeti neyse, ondan vazgeçirmeye çalışacak. Atkins korkuyor ve ona engel olmak istiyor. D'Courtney'i engellemek için Venüs'ten kalkıp buraya kadar gelmiş.

—Atkins onu durdurmak zorunda kalmayacak! Onu ben durduracağım. Beni korumak zorunda değil. Kendimi yine kendim koruyacağım. Nefsimüdafaa. Tate... cinayet olmayacak! Nefsi-müdafaa! İyi bir iş gördün. Bütün istediğim buydu.

— Daha fazlasına ihtiyacın var, Reich. Diğer şeylerin dışında, zamana ihtiyacın var. Bugün pazartesi. Çarşamba gününe kadar hazır olmalısın.

Reich, kükredi.

— Hazır olacağım .Sen de hazır olsan iyi edersin.

— Yenilgiyi kabul edemeyiz ,Reich. Eğer yenilirsek... Yıkım olur. Bunu biliyorsun ,deği lmi ?

— Her ikimiz için de yıkım olur. Kavrıyorum.

Reich'in sesi çatlak çıkmaya başladı.

— Evet, Tate, bu işte benim yanımdasın ve işin sonuna kadar gitmek amacındayım. Yıkım bile olsa geri dönmek yok.

*
* *

Reich, bütün gününü plan kurmakla geçirdi. Kendisine güveni sonsuzdu. Planlarını kâğıt üzerine geçirdi. Planlarındaki kimi ayrıntıları Çarşamba gününe bıraktı. Planını geçirdiği kâğıdı sakladı, sonra yattı.

Rüyasında yine Suratı Olmayan Adamı gördü ve haykırarak uyandı .

Salı günü öğleden sonra, Monarch Kulesinden erken ayrıldı ve bir kitapçı dükkânına gitti. Kitapların arasında dolaşırken eski bir kitabın önünde durdu.

— Bu nedir?

— Antika bir kitap, efendim.

Reich, kitabı çok iyi hatırlıyordu. Beş yıl önce, kitabı görmüş ve lâzım olur gerekçesiyle akıl defterine not almıştı.

— İlginç. Evet, son derece ilginç. Bu nedir?

Reich, kahverengi ciltli bir kitabı raftan aldı.

— Kâğıt Oyunları. Tarihi nedir? Evvelce de kâğıt oynarlar mıydı? Partilerde oynanan oyunlar da varmış meğer!

Kitapçı, eskilerin de son derece modern olduklarını dilinin döndüğü kadar anlattı.

Reich, kendi kendisine gülerek:

— Şunun içindekilere bakın, dedi. Briç, poker, sardine... Allah Allah bu oyun da nasıl bir şeymiş? Sayfa doksan altı. Bir göz atalım hele.

Sayfaları karıştırarak doksan altıncı sayfayı açtı.

SARDINE

Oyunculardan biri seçilir. Işıklar karartılır ve bu oyuncu evin herhangi bir yerine saklanır. Birkaç dakika sonra oyuncular saklanan oyuncuyu ararlar. Tabiî, herkes ayrı ayrı gider. Saklanan oyuncuyu bulunan, yerini belli etmeden aynı yere saklanır. Saklananların yerini bulan her oyuncu aynı yere saklanır. Sona kalan oyuncu karanlıkta dolaşıp duracağı için oyunu kaybetmiş sayılır.

Reich:

— Bu kitabı alıyorum, dedi. Tam benim aradığım bir kitap.

***

Gecenin geri kalan kısmında kitabın diğer sayfalarını dikkatle gözden geçirdi. Sonra oyunların talimatlarını

ateşle, asitle, lekeyle ve makasla lime lime parçaladı. Her yanık, her kesik D'Courtney'e indirilen bir darbeydi. Daha sonra bütün oyunları teker teker doğradı. Yalnız Sardine oyununa dokunmamıştı.

Reich, kitabı sardı ve Graham Değerlendirme bürosunun adresini yazarak hava-postası kutusuna attı. Kitap bir saat sonra, Graham'ın resmî mühürüyle mühürlenmiş olarak geri keldi. Reich'in bilerek yaptığı hasar fark edilmemişti.

Kitabı hediye edilebilecek şekilde sardırdı, içine Graham'ın değerlendirme belgesini koydu ve Maria Beaumont'un evine postaladı. Yirmi dakika sonra cevap geldi: «Sevgilim! Sevgilim! Sevgilim! Beni unuttuğunu sanmıştım. (Muhtemelen notu Maria'nın kendisi yazmıştı.) Bu gece Beamont'a gel. Bir parti veriyoruz. Hediye ettiğin kitaptaki oyunlardan oynarız.» Not kâğıdının tam ortasında Maria'nın çıplak bir resmi vardı.

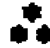
Reich, cevap verdi: «Mahvoldum. Bu gece olmaz. Milyonlarımdan biri kayıp.»

Maria, cevap verdi: «Çarşamba, akıllı çocuk. Sana benimkilerden birini veririm.»

Reich, karşılık verdi. «Memnuniyetle kabul .Konuk getireceğim. Her tarafından öperim.»

Reich, bundan sonra hemen yattı.

Ve Suratı Olmayan Adamın yüzüne karşı haykırdı.

Çarşamba sabahı, Reich, Monarch'ın Bilim Şubesini dolaştı. Genç kimyagerlerle konuştu. Sonra Yasak Odaya girdi ve gözleri körleten kapsüllerden aldı. Kapsüller, bakırdan, küp şeklinde yapılmıştt ve küçüktü, ama öldürücüydü. Kırıldığı takdirde, mor renkli bir duman yayılıyor,

gözün retina tabakasına işliyor ve o insanı hemen kör ediyordu.

Çarşamba günü öğleden sonra, Reich, Melody Lane'i ziyarete gitti. Melody Lane, Duffy ismindeki bir kadın tarafından yönetiliyordu. Reich'e göre, Duffy, bütün güzellik tanrılarının niteliklerini üzerinde toplamış bir kadındı.

— Merhaba, Duffy.

Genç kadını öptü.

Duffy, garip bir tavırla Reich'i süzdü.

— Evet, Bay Reich? Günün birinde yalnız kalp içindekileri okuyabilen bir telepat bulacak ve öpücüklerinin altında neler gizli olduğunu öğreneceğim. Bana öyle geliyor ki, iş yapmak istemiyorsun.

— İstemiyorum.

— Köpek.

— Bir erkek genç yaşta karar vermelidir, Duffy. Eğer bir erkek kızları öpmeye başlarsa, parasına da bir veda öpücüğü konduruyor demektir.

— Eh, beni öptün.

— Çünkü sen, kredisi olan bir leydinin görüntüsüsün.

— Pip!

— Pop!

— Bim!

— Bam!

Duffy, karanlık bir ifadeyle:

— Bu gelip geçici anlamsız modayı kişisel bir alışkı haline getiren adamı öldürmek isterdim, dedi. Pekâlâ, yakışıklı delikanlı, derdin nedir?

Reich:

— Kumar, dedi. Direktörlerimden Ellery West, son zamanlarda çok kumar oynadığını rapor etti. Aşırı kumar

oynanıyormuş. Kişisel olarak benim umurumda değil tabiî.

— Personeli daima borçlandır ki maaşına zam isteyemesin.

— Çok akıllısın, küçük hanım.

— Şu halde, kumar oynamamayı öğütleyen bir şarkı istiyorsun, ha?

— Bunun gibi bir şey. İma etsin, açıkça belirtmesin. Doğrudan doğruya propaganda niteliğini taşımasın. İnsanlar hiç farkında olmadan onun etkisi altında kalsın.

Duffy, başıyla evetledi ve birkaç not aldı.

— Ayrıca, dinlenebilmesi kolay ve zevkli bir şey olsun. Tanrı biliyor ki yazdığın melodiyi kim bilir kaç kişi söyleyecek, ıslıkla çalacak ve başımı kazan gibi yapacak.

— Sümüklü sen de. Bütün melodilerim dinlenmeye değer.

— Bir zamanlar, evet.

— Fazladan bir binlik alırım.

Reich, bir kahkaha attı.

— Monotonlukktan söz ederken...

— Böyle bir şeyden söz etmiyorduk.

— Yazdığın en etkin şarkı hangisidir?

— Israr mı ediyorsun?

— Ne demek istediğimi biliyorsun. Yaptığın şarkılarla fazla para kazanamazsın.

— Biz o şarkılara Pepsis adını veriyoruz.

— Neden?

— Bilmiyorum. Söylentilere göre, böyle bir şarkıyı yüzyıllar önce yazan adamın ismi Pepsi'ymiş. Ben inanmıyorum, tabiî. Bir zamanlar ben de yazdım...

Duffy, yüzünü buruşturarak devam etti.

— Hatırladığım zaman içim ürperiyor. İnsanın aklından çıkmak bilmiyor. Bir yıl beni etkisi altında tutmuştu.

— Şu roketleme mi?

— Hayır, «Tenser, Said The Tensor» adında bir şarkı. Deli bir matematikçi için yapmıştım.

— Dinleyelim.

— Sana bu kötülüğü yapamam.

— Haydi, Duffy, şaka yapmadığımı bilmelisin.

— Pişman olacaksın.

— Sana inanmıyorum.

— Pekâlâ, domuz.

Duffy, üzerinde birçok tuş bulunan bir tabloyu önüne çekti. Tecrübeli parmakları tuşlara dokundu. Son derece monoton bir müzik sesi odayı doldurdu ve Duffy, tatlı bir sesle söylemeye başladı.

Şarkının sonunda Reich, heyecanla haykırdı.

— Oh Tanrım!

Sonra yerinden fırladı ve avuçlarını kulaklarına bastırdı.

— Kendimi lânetlenmiş gibi hissediyorum. Bu müzik ne zaman bitecek?

— Bir aydan fazla sürmez.

— Mahvoldum. Bundan kurtuluş yok mu?

Duffy:

— Olmaz olur mu? dedi. Çok kolay. Beni mahvetmen yeter.

Vücudunu Reich'in vücuduna bastırdı ve dudaklarını uzattı.

— Beni ne zaman bir aralığa çekeceksin? Akıllı ol, köpek. Neden düşündüğüm kadar zeki davranmıyorsun?

— Tahmininden de zeki davranıyorum!

Reich, evvelce hesaplandığı gibi müziğin ve sözlerinin beynine iyice yerleştiğini fark ediyordu. Telepat olmayan biri için çok güzel zihin perdesi olacağını tahmin etmekle yanılmamıştı. Hangi telepat bu şarkının derinlik-

lerine inebilirdi. Şarkının kelimelerini kafasına iyice yerleştirdi. İçinden ezberleyip duruyordu.

Dükkândan çıktı, bir taksi çevirdi ve Jerry Church'ün Batı Yakasındaki emanetçi dükkânına gitti.

Yolda giderken şarkının sözlerini içinden tekrarlıyordu.

***

Church, dükkânın arkasındaki bölümden çıktı ve Reich'i tanımadan yanından geçti. On yıldan beri can düşmanı olan Reich'i tanımaması çok garipti.

— Buyurun, efendim?

— Merhaba, Jerry.

Church, başını kaldırmadan elini uzattı. Reich, elini sıkmak isteyince hemen geri çekti.

Hırıltıyı andıran bir sesle:

— Elimi sıkmanı istemedim, dedi. Emanet bırakmak istediğin şeyi vermeni istedim.

— Emanet bırakacağım bir şey yok, Jerry.

— Bu kadar mı düştün? Ama her insanın başına gelir, değil mi? Hepimiz düşeriz.

Church, yanyan bakarak düşüncelerini okumaya çalıştı. Reich, okumaya çalış bakalım ne bulacaksın, diye düşündü. Kafamda yalnız şarkının nağmeleri var.

Church:

— Gün gelir hepimiz düşeriz, dedi. Hepimiz düşebiliriz.

— Tahmin ederim, Jerry. Ben henüz düşmedim. Şansım hep yaver gitti.

Telepat, alay etti:

— Benim şansım kötüymüş ki seninle tanıştım.

Reich, sabırla:

— Jerry, dedi. Sana şanssızlık getiren ben değilim. Seni mahveden kendi kötü şansın.

Church, son derece korkutucu ve yavaş sesle:

— Allahın belâsı piç, dedi. Ölmeden önce inşallah kemiklerini köpeklere atarlar. Defol buradan. Seninle yapılacak bir işim yok. Anladın mı?

Reich, cebinden çıkardığı yepyeni kâğıt paraları bankonun üzerine koydu.

— Paramı da mı istemezsin?

— Paranı da istemem. Kalbinin yerinden sökülmesini, kanının kaldırımlara saçılmasını isterim. Gözlerinin kurtlar tarafından oyulmasını isterim... fakat paranı istemem.

— Peki, ne istiyorsun, Jerry?

Telepat haykırdı.

— Söyledim! Söyledim! Allahın cezası pis...

Reich, bakışlarını Jerry Church'ün gözlerinden ayırmadan, soğuk bir sesle tekrarladı.

— Peki, ne istiyorsun, Jerry?

Reich, aklından geçirdiği şarkının nağmeleriyle hâlâ telepatı engelliyordu.

Church, bıkkın bir tavırla:

— Ne istiyorsun? diye sordu.

Reich, terslendi.

— Telepat sensin, sen söyle.

Church, bir saniyelik duraklamadan sonra:

— Bilmiyorum, dedi. Düşüncelerini okuyamıyorum. Delice bir müzik bütün düşünceleri birbirine karıştırıyor.

— Şu halde ben söylemek zorunda kalacağım. Bir tabanca istiyorum.

— Bir ne?

— T-a-b-a-n-c-a tabanca. Eski bir silâh. Patlama suretiyle mermi atıyor.

— Dükkânımda böyle bir şey yok.

— Sende var, Jerry. Keno Quizzard bir süre önce bana söylemişti. Görmüş. Çelik ve katlanabilir. Çok ilginç.

— Ne için istiyorsun?

— Düşüncelerimi oku, Jerry, ve öğren. Saklayacak bir şeyim yok. Talebim çok samimî.

Church, yüzünü buruşturdu.

— Değer mi? diye mırıldandı.

Sonra dükkânın arka tarafına geçti. Dolap kapaklarının açılıp kapandığı duyuldu. Biraz sonra tekrar döndü ve menevişli namlusu parlayan bir tabancayı tezgâhın üstüne koydu. Bir düğmeye bastığı zaman kabzanın arkasından bir hançer fırladı. Yirminci yüzyılda yapılmış hem tabanca hem de hançer olan bir silâhtı.

Church, yine sordu:

— Ne yapacaksın bunu?

Reich, gülümsedi.

— Bana şantaj yapabileceğin bir şey olmasını umuyorsun, değil mi? Kusura bakma, ama bunu hediye olarak alıyorum.

Telepat, yan yan Reich'e baktı ve boğuk bir kahkaha attı.

— Tehlikeli bir hediye. Başka birinin mahvolması demektir, ha?

— Hiç de değil, Jerry. Bir dostuma hediye edeceğim. Doktor Augustun Tate .

Church, hayretle baktı.......

— Tate!

— Tanıyor musun? Eski eşya ve antika meraklısıdır.

Church, astımlı hastalar gibi öksürerek gülmeye başladı.

— Tanırım ,tanırım. Fakat onu daha iyi tanımaya başladım. Onun için üzülmeye başladım.

Kahkahayı birden kesti ve delici bakışlarını Reich'e dikti.

— Tabiî. Gus'a çok güzel bir hediye olacak. Fevkalâde bir hediye. Çünkü ,tabanca doludur.

— Oooo? Dolu mu?

— Ah, tabiî. Boş olur mu? Beş sevimli mermisi var.

Church, yine kıkırdadı.

— Gus'a bir hediye.

Bir düğmeye daha dokununca toplu bir kenara doğru açıldı. Toplunun mermi kovanlarında sarı sarı mermiler göründü. Bakışlarını Reich'e kaldırdı.

— Gus'a verilecek beş zehirli yılan dişi.

Reich, sert sesle:

— Bunun sadece bir hediye olduğunu söylemiştim, dedi. Yılanın dişlerini sökmeliyiz.

Church, şaşkınlıkla baktı. Sonra koşar adımlarla gidip iki âlet getirdi. Mermileri birer birer alarak kovan uçlarındaki kurşunları çıkardı. sonra boş kovanları tekrar yuvalarına soktu ve tabancasının toplusunu kapadı.

Neşeli bir sesle:

— Artık tehlikesiz, dedi. Sevimli Gus'a tehlikesiz bir hediye oldu.

Reich iki elini uzattı. Bir eliyle paraları Church'e doğru iterken diğer eliyle tabancayı kendisine doğru çekti.

Church'un tutumu birden değişti. Kemikli ve güçlü parmakları Reich'in bileğine yapıştı.

Tezgâhın üzerinden uzanarak:

— Hayır, Ben, dedi. Tabancanın ücreti bu değil. Biliyorsun. Kafanın içindeki çılgın müziğe rağmen bildiğini biliyorum.

Reich, elindeki tabancayı bırakmadan sâkin bir sesle sordu: —

— Pekâlâ, Jerry, fiatı nedir? Kaç para istiyorsun?

Telepat:

— Tekrar Lonca'ya girmek istiyorum. Tekrar hayata kavuşmak istiyorum. İşte, tabancanın ücreti bu.

— Ne yapabilirim? Ben telepat değilim ki. Lonca'ya da dahil değilim .

— Bir yolunu bulursun, Ben. Lonca'ya etkin olabilirsin. Benim durumumu tekrar düzeltebilirsin.

— Mümkün değil.

— Rüşvet verebilir, şantaj yapabilirsin... Bunları yapabilirsin, Ben. Bunu benim hatırım için yapabilirsin. Bana yardım et, Ben. Bir zamanlar ben de sana yardım etmiştim.

— Yardımının karşılığını vermiştim.

— Ya ben? Ben nasıl bir karşılık aldım? Ben hayatımla ödedim!

— Aptallığınla ödedin.

— Tanrı aşkına, Ben. Bana yardım et. Ya bana yardım et ya da beni öldür. Nasıl olsa ölmüş durumdayım. İntihar edecek kadar cesaretim yok

Reich, kaba bir tavırla:

— Senin için yapabilecek en iyi hareket, intihar etmek olacaktır, dedi.

Telepat, sanki şiddetli bir tokat yemiş gibi geriye sıçradı ve donuk bakışlı gözlerini Reich'e dikti.

Sonra tezgâhın üstünde duran paralara okkalı bir tükürük savurdu.

— Para istemem, sana hediyem olsun.

Tıslayarak söylediği bu kelimelerden sonra sırtını Reich'e döndü ve sallanarak dükkânın arkasına doğru yürüdü.

4.

Madam Maria Beaumont'un malikânesi son derece büyük bir yapıydı. Ben Reich, yanında Doktor Tate oldu-

ğu halde doğu rampasında ilerlerken cebinde ölümü taşıyor ve duygularıyla konuşuyordu. Altlarında görünen salondaki konukların rengârenk elbiseleri kuvvetli ışıklar altında pırıl pırıl yanıyordu.

— Yetmiş yıldan beri başarılamayan şeyi ben başaracağım... Kayıp bir sanat... Ölümü tekrar geri getireceğim... Özellikle planlanan, soğukkanlılıkla bilerek getirilen ölüm...

Tate, mırıldandı.

— Allah aşkına, dikkatli ol! Cinayet duyguların belli oluyor.

Reich'in kafasında, ezberlemiş olduğu nağmeler dans etmeye başladı.

— Böylesi daha iyi. Telepat sekreterlerden biri geliyor. Konukların niyetlerini anlamak için düşüncelerini süzer. Şarkına devam et.

İnce uzun boylu ve çok şık giyimli genç bir adam onları kapıda karşıladı.

— Doktor Tate! Bay Reich! Söyleyecek kelime bulamıyorum. Tek kelime dahi söyleyemem. Buyurun, buyurun!

Reich'in düşüncelerindeki nağmeler peşi peşine sıralanıyordu.

Maria Beaumont, kollarını uzatıp, çıplak göğsünü ileri doğru fırlatıp kalabalıktan ayrıldı ve onlara doğru yürüdü.

— Ben, sevgili yaratık!

Reich'e sarıldı ve genç adamın elini bacağına dokundurmaya çalıştı.

Reich, kadının kulağına fısıldadı .

— O da mı, plastik, Maria?

— Milyonunu buldun mu?

— Şimdi elimin altında, güzelim.

— Dikkat et, sevgilim. Partide geçenlerin hepsini kayda aldırıyorum.

Reich, Maria'nın omzu üzerinden Tate'e baktı. Tate, güven vermek istermiş gibi başını salladı.

Maria:

— Gel herkesle tanış, dedi.

Reich'in koluna girdi.

— Yüzyılları daha sonra kendimize ayırırız.

Tavandaki ışıklar değişince salondakilerin elbiselerinin rengi de değişti.

Reich'in sol tarafında yürüyen Tate, evvelce hazırlanmış tehlike sinyalini verdi: Tehlike! Tehlike! Tehlike!

Reich'in düşünceleri şarkının nağmeleriyle karıştı.

Maria, başka bir genci tanıştırıyordu.

— Sekreterlerimden biri daha. Larry Ferar, Ben, Larry, seninle tanışmak için can atıyordu.

Reich'in düşüncelerinde şarkının nağmeleri tekrarlanıp duruyordu.

— Bay Reich! Tek kelime dahi söyleyemem.

Genç adam, Reich'in teşebbüsüne karşılık vererek uzaklaştı. Tate, «tamam» anlamını taşıyan bir işaret verdi. Tavandaki ışıklar yine değişti.

Tate, işareti çaktı. Tehlike! Tehlike! Tehlike!

Reich, içinden şarkı söylemeye başladı.

Maria'nın kolunun dibinde bir sekreter bitiverdi.

— Madam, basit bir sıkıntı.

— Nedir?

— Chervil. Galen Chervil.

Tate'in yüzü buruştu.

Maria, kalabalığın arasından görmeye çalıştı.

— Ne yapıyor?

— Fıskıyenin sol tarafında. Kasıtlı gelmiş, Madam, düşüncelerini okudum. Dâvetli değil. Kolej öğrencisi. Par-

tiyi dağıtabileceğine dair bahse tutuşmuş ve delil olarak da sizin çıplak bir resminizi çalacakmış.

Maria, görmeye çalışarak:

— Resmimi, ha? dedi. Beni ne zannediyor?

— Düşünceelrinin derinlerine inmem mümkün olmadı, Madam. Öyle sanıyorum ki, sizden resimden başka şeyler de çalmak amacında.

Maria, neşeyle güldü.

— Ya, öyle mi?

— Evet, Madam. Dışarı atalım mı?

— Hayır.

Maria, adeleli vücutlu genç adama bir göz daha atarak döndü.

Reich:

— Ve aldığı delil de çalınmış olmayacak, dedi.

Maria, katıla katıla güldü.

— Kıskanç! Kıskanç! Haydi, yemek yiyelim.

Tate'in aceleyle işaret ettiğini gören Reich, bir dakika kadar oyalandı.

— Vazgeçmelisin, Reich.

— Ne yumurtlamaya çalışıyorsun?

— Chervil.

— Chervil'e ne olmuş?

— İkinci sınıf.

— Allah kahretsin!

— Son derece zekidir... Geçen Pazar günü Powell'ın partisinde tanıştım. Maria, hiç bir zaman telepatları evine çağırmaz. Ben, senin yanında olduğum için kabul edildim.

— Ve bu telepat yavrunun önce ezilmesi gerekiyor, ha? Allah kahretsin, be!

— Vazgeç, Reich.

— Belki ondan uzak durabilirim.

— Reich, buradaki sekreterleri önleyebilirim, çün-

kü, üçüncü sınıf telepatlardır. Ama hem onlarla hem de ikinci sınıf bir telepatla başa çıkabileceğimi sanmam. Çocuk denecek yaşta bile olsa, zekidir. Düşünceleri zekice okumasını bilmeyebilir, ama hiç bir söz veremem.

— Vazgeçmiyorum. İstesem de artık vazgeçemem. Elime bir daha böyle fırsat geçmez. Aksi de olsa, yine vazgeçmezdim, ya neyse. D'Courtney moruğunu burnundan yakalamışken bırakmam. Ben...

— Relich, hiç bir zaman...

— İsrar etme. Planımı uygulayacağım.

Reich, ters ters Tate'e baktı.

— Bu işten kaçmak için fırsat arıyorsun, ama bulamayacaksın. Bu işe beaber girdik, sonunda ölüm de olsa, sonuna kadar gideceğiz.

Reich, çarpık bir tebessümle gülümsedi ve bir masanın önündeki kanepede oturan Maria'nın yanına gitti. Roma şölenlerini andıran böyle ziyafetlerde çiftler birbirlerinin ağzına yiyecek verirlerdi. Ama bu iş, parmakla yapılmaz, di lve dudaklar kullanılırdı. Şarap, ağızdan ağıza tadılırdı.

Reich, sabırla Tate'in veeceği bilgiyi bekliyordu. Tate'in görevlerinden biri de D'Courtney'in nerede bulunduğunu öğrenmekti. Tate, herkesin düşüncelerini teker teker yokladı, sonra Reich'e döndü ve Maia Beaumont'u işaret etti. Görünüşe göre, D'Courtney'in yeri hakkında tek bilgi sahibi Maria Beaumont'tu.

Reich, yerinden kalktı ve fıskiyeye doğru yürürken Tate, yolunu kesti.

— Niyetin nedir, Reich?

— Açıkça belli değil mi? Chervil'i Maria'nın kafasından çıkartıp atmalıyım.

— Nasıl?

— Tek çaresi var.

— Tanrı aşkına, Reich, çocuğa yaklaşma.

Reich, öfkeyle söylendi.

— Çekil yolumdan! Tehlikeli, ama durum bildiğin kadar tehlikeli değil. Her şeyden önce genç ve acemi. İkincisi, işleyeceği suçtan ötürü ürkek. Üçüncüsü, düşündüğün kadar zeki değil, aksi takdirde üçüncü sınıf bir telepatın, düşüncelerini okumasına fırsat vermezdi.

— Kendini kontrol edebilecek misin? Çift düşünebilir misin?

— Şarkı kafamın içinde dönenip duruyor. Çift düşünmekten iyi değil mi? Şimdi önümden çekil ve Maria Beaumont'un düşüncelerini yokla.

Chervil, partiden biri gibi görünmeye çalışarak fıskiyenin yanındaki bir masada oturmuş yemek yiyordu.

Reich:

— Pip, dedi.

Chervil:

— Pop, dedi.

— Bim.

— Bam.

Gelip geçici bir selâmlaşma olan bu kısa konuşmadan sonra Reich, Chervil'in yanına oturdu.

— İsmim Ben Reich.

— Benim de Gally Chervil. Yani... Galen demek istemiştim. Ben...

Reich ismini duyduğu zaman delikanlı gerçekten de etkilenmişti.

Reich'in düşüncelerindeki nağmeler başladı.

Kendi kendisine mırıldanırmış gibi:

— Allahın cezası şarkı, dedi. Geçen gün ilk kez duydum. Kafamdan söküp atamıyorum. Maria, senin davetsiz olduğunu biliyor, Chervil.

— Oh, hayır!

Reich, başını salladı. Kafasındaki şarkı devam ediyordu.

Galen Chervil:

— Kaçayım mı? diye sordu.

— Resmi almadan mı?

— Bunu da mı biliyorsunuz? Evde telepatlar olmalı.

— Hem de iki kişi var. Maria'nın sekreterleri. Senin gibi kişilerle uğraşmak onların görevi.

— Resim ne olacak, Bay Reich? Elli kâğıt iddiaya girmiştim. İddianın ne demek olduğunu bilirsiniz. Siz de kumar... Yani, bankersiniz demek istemiştim.

— Allahtan ki telepat değilim, ha? Boş ver. Hakaret etmiş değilsin. Şu kemeri görüyor musun? Kemeri takip ederek yürü ve sağa dön. Bir çalışma odası göreceksin. Duvarlar Maria'nın portreleriyle doludur ve hepsi sentetik taştır. İçinden birinin kaybolduğunu fark bile etmeyecektir.

Delikanlı, yemeğini örtünün üzerine saçarak ayağa fırladı.

— Teşekkür ederim, Bay Reich. Bir gün gelir, benim de size yardımım dokunur.

— Yani?

— Şaşırdınız. Ben bir...

Birden sustu ve kızardı.

— Öğrenirsiniz, efendim. Tekrar teşekkür ederim.

Galen Chervil, acele adımlarla gösterilen yöne doğru uzaklaştı.

Reich'in kafasındaki şarkı bir türlü kesilmek bilmiyordu.

Reich, ev sahibesinin yanına döndü.

— Kötü sevgili, kimi besliyordun? Gözlerini oyacağım.

Reich:

— Chervil'i, dedi. Resimlerini nerede sakladığını sordu.

— Ben! Yoksa söyledin mi?

Reich, sırıtarak Maria'ya baktı.

— Tabiî, söyledim. Birini almak için hareket etti bile. Sonra da gidecek. Biliyorsun kıskanç bir adamım.

Maria, yerinden fırladı ve çalışma odasına doğru koşarak uzaklaştı.

Reich:

— Bam, dedi.

Saat on bire doğru, konuklar gergin sinirlerini rahatlatmak için tenha ve karanlık köşeler aramaya başladılar. Maria Beaumont, konuklarını hiç bir zaman boş çevirmemişti. Reich, bu gece de aynı şeyin olmasını temenni ediyordu. Maria'nın Sardine oyununu oynaması şarttı.

Tate, bir aralık kaybolmuştu. Biraz sonra çalışma odasına geldi ve istediklerini öğrenmiş olduğunu bildiren işareti verdi.

Tate:

— Nasıl becerdin bilmiyorum, diye fısıldadı. Gözünü kan bürümüş olduğunu düşüncelerinden okumak işten bile değil. Burada ve yalnız. Uşak yok. Maria tarafından temin edilen iki fedaisi var. Atkins haklıymış. Tehlikeli surette hasta...

—Canı cehenneme. Onu ben tedavi edeceğim. Nerede?

— Batıdaki kemerin altından geç. Sağa dön. Yukarı çık. Sağa dön. Resim galerisine gir. Lükres'in ve Sabine'in iğfal tablolarının arasındaki kapı.

— Çok güzel.

— Kapıyı açarsın. Merdivenlerden çatı katına çık. Fedailer giriş odasında. D'Courtney içerde. Maria'nın büyük babası tarafından yaptırılmış olan zifaf dairesi.

— Tanrı hakkı için o daireyi tekrar kullanacağım. Onunla, öldürmek için evleneceğim. Yavrum Gus, bu işin

içinden yağdan kıl çekermiş gibi kurtulacağız. Yapamayacağımı düşünme.

Maria, gürültünün kesilmesi için ellerini çırptı.

— Sevgili dostlarım! Bu gece müthiş eğleneceğiz! Güzel bir oyun oynayacağız.

Konuklardan mırıltılar yükseldi. Sarhoş biri haykırdı.

— Ben zavallı bir turistim!

Kahkahalar arasından Maria'nın sesi duyuldu.

— Yaramaz dostlarım, beni şaşırtıyorsunuz. Çok güzel, eski bir oyun oynayacağız ve bu oyunu karanlıkta oynayacağız.

Tabandaki ışıklar yavaş yavaş söndü. Duvarların içine gömülmüş gizli lambalar salona loş bir aydınlık veriyordu.

Maria, kendisine gönderilmiş olan hediye kitabı açtı ve sayfalarını çevirdi.

Reich, yine şarkının kelimelerini düşünmeye başladı.

Maria, kendisine yabancı gelen baskıya gözlerini kırpıştırarak baktı.

Reich, şarkının güftesini düşündü.

Maria, birden sevinçle haykırdı.

— Sardine isimli oyun!

Reich, düşündü: «Zokayı yuttu. İpin ucunda.»

Cebini yokladı. Tabanca. Rodopsin kapsülleri.

Reich, yine şarkının melodisini içinden mırıldandı.

Maria. okudu::

— Bir oyuncu seçilir. Bu oyuncu ben olacağım. Bütün ışıklar söndürülecek ve seçilen oyuncu evin herhangi bir yerinde saklanacak. Sardine'i bulan her oyuncu onun yanına saklanacak. Son kalan oyuncu kaybedeceği için, karanlık tek başına dolaşıp duracak.

Duvarlardaki ışıklar yavaş yavaş kararırken Maria, sırtındaki elbiseyi çıkardı ve çırılçıplak kaldı.

— Oyunu bu şekilde oynayacağız!

Işıklar tamamen söndü. Ortalık alkış ve kahkahadan inledi. Sonra ortalığı boğuk bir elbise hışırtısı kapladı. Arada sırada yırtılan bir kumaş sesi duyuluyordu.

Reich, nihayet göremez olmuştu. Yarım saat içinde gidip D'Courtney'i öldürmesi ve tekrar oyuna dönmesi lâzımdı. Tate'in görevi, iki sekreteri engellemekti. Korkacak bir şey yoktu. Chervil meselesi biraz saçmaydı, ama başka türlü hareket etmesine imkân yoktu.

Büyük holü geçti. Batıdaki kemerin altından yürüdü, müzik odasına geldi, sağa döndü ve merdivenleri tırmandı.

On yedi basamak sonra bir koridora geldi. Birden yakalandığını hissetti. Bir kadın, vücudunu, Reich'in vücuduna yaslayarak fısıldadı.

— Merhaba, Sardine.

Sonra kadın, Reich'in giyimli olduğunu fark etti.

— Oooo! diye hayretle fısıldadı.

Cebindeki sertliği hissedince sordu:

— Bu nedir?

Reich, kadının elini itti.

Kadın kıkırdadı.

— Aklını başına topla, Sardine. Hemen soyunmalısın.

Reich, kadının elinden kurtuldu. Biraz yürüyünce burnunu duvara çarptı. Hemen sağa döndü ve bir kapıyı açtı. Kendisini büyük bir galeride buldu. Burası da karanlık olmakla beraber ültra-viyole ışıkla aydınlatılan tabloların donuk parıltısı etrafa yayılıyordu. Galeri boştu.

Lükres'le Sabine tablosunun arasında parlak bronzdan bir kapı vardı. Kapının önüde durdu ve arka cebinden Rodopsin Iyonizeri çıkardı. Bakır küpü başparmağı ve işaretparmağı arasında tutmaya çalıştı. Elleri zangır zangır titriyordu. Öfkeden içi kaynıyordu. D'Courtney'i öldürmek düşüncesiyle adeta acı çekiyordu.

— O da aynı şeyi bana yapardı, diye bağırdı. Gırtlağıma sarılıp duruyor. Canımı kurtarmak için çabalıyorum. Allahım sen bana yardım et! Bugün, yarın ve öbürgün yanımdan ayrılma! Yalvarırım beni bırakma!

Parmaklarının titremesi durdu. Rodopsin kapsülünü ileri doğru uzatarak kapıyı açtı ve dokuz basamağı dikkatle tırmandı. Küçük hole yaklaştığı zaman Rodopsin kapsülünü bilye yuvarlarmış gibi, başparmağıyla ileri doğru savurdu ve gözlerini kolunun yeniyle kapadı. Soğuk mor ışık bir an parıldayıp sönünce Reich, bir kaplan gibi ileri fırladı. İki fedai bir kanepenin üstünde otururken yakalanmışlardı. Görme duyularını birden kaybettikleri için şaşkın görünüyorlardı ve ilâcın verdiği uyuşukluk içindeydiler.

Eğer şu anda buraya giren olsa Reich, mahvolmuş demekti. İşini bir an önce bitirip buradan uzaklaşması lâzımdı.

Zifaf dairesinin kapısını itip içeri süzüldü.

5.

Kanapenin üzerinde ot gibi kuru, yaşlı bir adam vardı. D'Courtney'den başkası olmayan bu adam, kanapenin üzerine bir ceset gibi uzanmıştı.

Reich, kapıyı öfkeyle kapadı.

— Henüz ölmedin, hergele, diye öfkeyle bağırdı.

D'Courtney, şaşkınlıkla doğruldu. Reich'i görünce gülümsedi.

Reich, sevinçle haykırdı.

— Henüz ölmemişsin!

D'Courtney, kollarını açıp, gülümseyerek Reich'e doğru yürüdü. Sanki uzun zamandan beri görmemiş olduğu bir oğlunu karşılıyordu.

Reich, yine korkuyla homurdandı.

— Sağır mısın?

Yaşlı adam başını salladı.

Reich:

— Konuşmasını biliyorsun, diye bağırdı. Beni işitebiliyorsun. Ama beni anlayamıyorsun. Benim ben, Reich. Monarch'lı Ben Reich.

D'Courtney, gülümseyerek başını salladı. Dudakları kımıldadı. Gözlerinde yaşlar belirdi.

— Neyin var, be? Ben Reich olduğumu söyledim. Beni tanıyor musun? Cevap ver.

D'Courtney, başını salladı ve boğazını gösterdi. Dudakları yine kımıldadı. Gırtlağından pürüzlü bir ses yükseldi. Sonra, kelimeler ancak duyulabilecek kadar hafif bir sesle konuştu.

— Ben... sevgili dostum... Çok bekledim. Şimdi... konuşamıyorum. Boğazım... Konuşamıyorum.

Reich'i tekrar kucaklamak istedi.

Reich, ensesindeki tüyler diken diken olmuş, öfkeli bir hayvan gibi geri sıçradı.

— Bana yaklaşma, deli moruk!

D'Courtney'in dudakları büzüldü ve kelimeler zorlukla ağzından döküldü.

— Sevgili Ben...

— Burada neden bulunduğumu biliyorsun. Ne yapmak niyetindesin? Beni sevecek misin?

Reich, bir kahkaha attı.

— İhtiyar serseri bunak! Bana yutturacağını mı sanıyorsun? Hemen yumuşamamı mı istiyorsun?

Sert bir tokat vurunca, ihtiyar D'Courtney, geri geri giderek bir koltuğa çöktü.

Reich, ihtiyarın peşinden gitti ve başında durarak bağırmaya başladı.

— Beni dinle, koca bunak! Bu hesaplaşma gününü yıllardan beri bekliyordum. Şimdi sen kalkmış, beni kandırmaya çalışıyorsun. Katil, tokat vurman için öbür yanağını da çevirir mi? Çevirirse, bana sarıl, kardeş katil. Ölümü öp! Ölüme sevgiyi öğret. Hayır... Dur bir dakika. Ben...

Boynuna dolanan ipten kurtulmaya çalışan azgın bir boğa gibi başını şiddetle salladı.

D'Courtney, korkuyla fısıldadı.

— Ben, dinle, Ben...

— On yıldan beri boğazıma sarılmış duruyorsun. Her ikimiz için de bu dünya yeterliydi. Monarch ve D'Courtney. Hem zaman hem de yer vardı, ama sen benim kanımı emmek istiyordun, ha? Kalbimi yerinden söküp almak, karnımı deşmek istiyordun, değil mi, pis bunak? Suratı Olmayan Adam!

D'Courtney, şaşkınlıkla başını salladı.

— Hayır, Ben, hayır...

— Bana, Ben deme. Senin arkadaşın değilim. Geçen hafta sana son bir fırsat erdim. Ben Reich... ortaklık teklif etti, birleşme teklif etti, bir karı gibi yalvardı. Eğer babam sağ olsaydı, suratıma tükürürdü. Fakat sulh istedim, değil mi? Ha? Değil mi?

Reich, kaba bir tavırla parmağını D'Courtney'in göğsüne bastırdı.

— Cevap ver.

D'Courtney'in yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Nihayet fısıltılı bir sesle:

— Evet, dedi. İstedin... Ben de kabul ettim.

— Ne yaptın, ne yaptın?

— Kabul ettim! Yıllarca bekliyordum. Kabul ettim.

— Kabul ettin, ha?

D'Courtney, başıyla evetledi. Dudakları büzüldü ve «WWHG» harflerini kekeledi.

— Neee? WWHG, ha? Kabul mu?

İhtiyar adam, yine başıyla evetledi.

Reich, tiz bir kahkaha attı.

— İhtiyar pis yalancı! Bu red kelimesidir. Savaş kabulü demektir.

— Hayır, Ben. Hayır...

Reich, uzandı ve ihtiyar D'Courtney'in yakasına sarılarak ayağa kaldırdı. İhtiyar çok zayıf olmakla beraber Reich, kolunun acıdığını, ihtiyar adamın tenine dokunan parmaklarının alev alev yandığını hissetti.

— Demek savaşalım, ha? Ölümle mi savaşalım?

D'Courtney, başını sallayarak bir şey işaret etmek istedi.

— Birleşme yok. Anlaşma yok. Ölüm var, ha? Bunu seçtin, ha?

— Ben... Hayır.

— Teslim olacak mısın?

D'Courtney, fısıldadı.

— Evet, evet, Ben, evet.

— Yalancı! Pis yalancı!

Reich, çirkin bir kahkaha attı.

— Fakat sen çok tehlikelisin. Gözlerinden okuyorum. Yumuşak davranışlarla karşındakini kandırır, sonra sokarsın, pis yılan. Fakat beni asla kandıramayacaksın.

— Senin... düşmanın değilim, Ben.

Reich, tükürür gibi:

— Değilsin, ha? dedi. Değilsin, çünkü sen artık bir ölüsün. Bu odaya girdiğimden beri tabutun içinde sayılırsın. Suratı Olmayan Adam! Beni son defa haykırırken görmek ister misin? Artık sonun geldi!

Reich, cebindeki tabancayı çıkardı. Düğmeye dokunarak sustalıyı açtı. D'Courtney, tabancayı görünce dudaklarından acılı bir inilti döküldü. Korkuyla geriledi. Reich, onu tekrar yakaladı ve kımıldayamayacak şekilde tuttu. D'Courtney, kurtulmak için kıvrandı, yüzünde yalvarır gibi bir ifade vardı, gözleri korkuyla irileşmişti. Reich, ihtiyarı birden bıraktı, sonra tekrar ensesinden kavradı ve başını kendisine doğru eğdi. Yapacağı oyunun yürümesi için D'Courtney'in ağzından ateş etmesi gerekiyordu.

Tam bu sırada kapılardan biri açıldı. Reich, açık kapıdan koridoru ve açık duran yatak odalarından birinin kapısını görüyordu. İncecik bir gecelik giymiş, yarı çıplak bir kız odaya daldı. Kızın sarı saçları dağılmış, kara gözleri korkuyla açılmıştı. Bu haliyle, vahşi bir panteri andırıyordu.

Genç kız:

— Baba! diye haykırdı. Baba!

D'Courtney'e doğru koştu. Reich, ihtiyarı bırakmadan kızı önledi. Kız durdu, geriledi, sonra haykırarak Reich'in sol tarafından kaymaya çalıştı. Reich, topukları üzerinde döndü ve sustalıyı salladı. Kız darbeden kurtulup kanepenin arkasına kaçtı. Reich, hançerin ucunu ihtiyar D'Courtney'in dişleri arasına sokup ağzını zorla araladı.

Genç kız, haykırdı.

— Hayır! Hayır! Baba!

Saklandığı kanepenin arkasından sıyrıldı ve tekrar babasına doğru koştu. Reich, tabancanın namlusunu D'Courtney'in ağzına soktu ve tetiği çekti. Boğuk bir patlama duyuldu ve D'Courtney'in başının arkasından kan fışkırdı. Reich, D'Courtney'i bıraktı ve genç kıza doğru sıçradı. Kızı yakaladı.

Kız kurtulmak için çabalıyor, aynı zamanda haykırıyordu. Reich de haykırdığını fark etti. Öylesine titriyordu ki kızı bırakmak zorunda kaldı. Kız, diz üstü düştü ve babasına doğru süründü. Babasının ağzındaki silâhı çekerken inliyordu. Olduğu yerden kımıldamadan bir an donmuş gibi durdu ve babasının balmumu gibi sararmış yüzüne baktı.

Reich, geniş bir nefes alarak yumruklarını birbirine vurdu. Kulaklarındaki uğultu dağılınca kıza doğru saldırdı. Birkaç saniye düşünerek kurduğu planında küçük bir değişiklik yapması gerektiğine karar vermişti. Bir tanık bulunabileceğini hiç düşünmemişti. Kimse, D'Courtney'in bir kızı olduğundan söz etmemişti. Tate, Allah cezanı versin, emi!, diye düşündü. Kızı da öldürmek zorundaydı.

Kız başını döndürdü ve omuzunun üzerinden korkulu bir bakış fırlattı. Sarı saçları yine sallandı, kara gözleri korkuyla açıldı. Birden ayağa fırladı, Reich'in saldırısından kurtuldu, büyük kapıya doğru koştu, kapıyı açtı ve giriş holüne çıktı.

Kapı sessizce tekrar kapanırken, Reich, fedailerin hâlâ oturdukları yerden kımıldamadıklarını ve genç kızın uçar adımlarla merdivenlerden indiğini gördü.

Reich, kımıldadı. Uyuşukluğu geçmiş, damarlarında donan kanı tekrar harekete başlamıştı. Üç adımda kapıyı buldu, sonra merdivenlere saldırdı ve resim galerisine indi. Galeri boştu, ama tam karşısındaki kapısı kapanmak üzereydi. Kız hâlâ haykırmamıştı! Etrafa derin bir sessizlik hakimdi. Kız acaba ne zaman haykırmağa başlayacaktı?

Bir solukta galeriyi geçti ve koridora daldı. Ortalık koyu karanlıktı. Müzik odasına inen merdivenlerin başında durdu ve dinledi. Ev hâlâ sessizdi, henüz alarm verilmemişti.

Merdivenleri indi. Sessizlik ve karanlık sinir bozu-

cuydu. Kızı neden haykırmıyordu? Neredeydi? Reich, Batı kemerine doğru yürüdü ve fıskiyenin sesini duyduğu zaman büyük salona yaklaştığını anladı. Kız neredeydi? Bu koyu karanlık içinde nereye saklanmıştı? Ve tabanca! Allah! Hileli tabanca!

Bir el koluna dokundu. Reich, heyecanla sarsıldı.

Tate, fısıldadı.

— Bekliyordum. Tam...

Reich, öfkeyle patladı.

— Köpek dölü! Bir kızı varmış. Neden söy...

Tate, terslendi.

— Kes sesini de etrafı kontrol edeyim.

On beş saniyelik sessizlikten sonra titremeye başladı. Korkudan titreyen bir sesle:

— Allahım, Allahım! diye inledi.

Reich, gittikçe sakinleşiyordu.

— Sus, diye homurdandı. Henüz kaybetmiş değiliz.

— Kızı da öldürmelisin, Reich. Sen...

— Kes zırıltıyı! Sen önce kızı bul. Evi araştır. Kızın düşünce şeklini benden öğrendin. Onu bul. Fıskiyenin yanında bekliyorum. Çabuk ol!

Tate'i itti ve sallanarak fıskiyeye doğru yürüdü. Havuzun üzerine eğildi. Su olarak Burgandi şarabı kullanılmıştı. Tatlı şarapla yüzünü yıkadı, saçlarını ıslattı. Havuzun diğer kenarından da ses duyulduğuna göre, başka biri de kendisi gibi yıkanıyor olmalıydı.

Reich, aceleyle düşündü. Kızı bulmalı ve hemen öldürmeliydi. Eğer Tate, onu bulduğu zaman tabanca hâlâ elindeyse, aynı tabancayı kullanmalıydı. Eğer tabanca kızda değilse? Ne? Boğmak mı?? Hayır... Fıskiyenin havuzu var. İpekli bir gecelikle yarı çıplaktı. Gecelikten kurtulmak kolaydı. Havuzda boğulmuş olarak bulunabilirdi... konuklardan biri şarap banyosu almak isteyebilirdi. Fa-

kat acele etmesi gerekirdi... Çabuk davranmalıydı... Bu Sardine oyunu bitmeden işi halletmeliydi. Tate nereye gitmişti? Kız neredeydi?

Tate, nefes nefese geldi.

Reich, fısıldadı.

— Ne oldu?

— Yok.

— Bir kızı bulabilecek kadar uzun zaman kalmadın ki. Eğer beni aldatmaya çalışıyorsan...

— Kimi atlatabilirim? Seninle aynı yoldayım. Kızın düşünce şekline benzer kimse yok. Kız gitmiş.

— Evden ayrıldığını gören var mı ?

— Hayır.

— Evden kaçtı, ha!

— Biz de gitsek iyi olacak.

— Evet, fakat kaçamayız. Buradan ayrıldıktan sonra kızı arayıp bulabilmemiz için bütün gecemiz var. Fakat, hiç bir şey olmamış gibi ayrılmamız gerekiyor. Gilt Corpse nerede?

— Projeksiyon odasında.

— Temsil mi seyrediyor?

— Hayır. Hâlâ Sardine oynuyor. Bir kutudaki balıklar gibi oraya dolmuşlar. Sona kalan sadece ikimiziz.

— Karanlıkta dolaşıp duruyoruz, ha? Yürü.

Tate'nin titreyen koluna yapıştı ve projeksiyon odasına doğru sürükledi.

Yürürken yüksek sesle bağırdı:

— Hey... Neredesiniz? Maria! M-ari-aaa! Neredesiniz?

Tate, sinirli sinirli öksürdü.

Reich, onu, kaba bir tavırla sarstı.

— Kendini toparla! Beş dakika sonra buradan gitmiş olacağız. Ondan sonra istediğin kadar endişelen.

— Fakat kapana kısılmış fareler gibi burada kalacak olursak kız kaçacak. Biz...

— Yakalanmayacağız, Gus. ABC, atılganlık, beceriklilik, cesaret...

Reich, projeksiyon odasının kapısını açtı. İçersi karanlıktı, ama toplu bir yerde duran vücutların ısısı, odanın havasını nemlendirmişti.

— Hey... Neredesiniz? Yalnız ben kaldım.

Cevap veren olmadı.

— Maria, karanlıkta tek başıma kaldım.

Odayı korkunç bir kahkaha tufanı kapladı.

Maria:

— Sevgilim, sevgilim, sevgilim! dedi. Zavallı sevgilim, oyunun bütün zevkini kaçırdın.

— Neredesin, Maria? İyi geceler dilemek üzere geldim.

— Oh, henüz gidemezsin.

— Kusura bakma, güzelim. Çok güzel oldu. Yarın yapılacak işlerim çok. Neredesin, Maria?

— Sahneye çık, sevgilim.

Reich, sırayla dizilmiş koltukların arasından geçerek sahneye çıktı.

Bir ses duyuldu.

— Tamam! Artık oyun bitti. Işık!

Reich'in arkasından doğru parlak bir ışık vurdu. Konuklar sahnedeki sandalyelere oturmuşlardı. Ortalığın aydınlanması üzerine hoşnutsuz homurdanmalar duyuldu.

Maria:

— Oh, Ben ,bizi aldattın, dedi. Hâlâ giyiniksin. Yaptığın doğru değil.

— Başka bir zaman, Maria güzelim.

Reich, elini uzattı ve eğildi.

— Hürmerkârınızım, Madam. Teşekkürlerimi sunmak...

Şaşkınlıkla sustu. Gömleğinin beyaz kol kapağında kırmızı bir leke belirdi.

Bu damlayı, ikinci ve üçüncü damlalar izledi. Reich, elini çekince, kırmızı leke sahnenin döşemesinde belirdi.

Maria::

— Bu kan! diye haykırdı. Bu kan! Yukarda kanayan biri var. Allah aşkına,, Ben... Beni yalnız bırakamazsın. Işık! Işık! Işık!

6.

Sabah 12.30'da, Karakolun, Beamont House, 9, Park South adresinde kanunsuz bir olay, diye bildirdiği haber üzerine, Devriye Beaumont House'a geldi.

Saat 12.40'da, Devriye'nin verdiği «Cinayet - AAA» haberi üzerine Park Karakolu Amiri olay yerine geldi.

Saat 1.00'de, Lincoln Powell, müfettiş yardımcısının ihbarı üzerine Beaumont House'a gitti.

Lincoln Powell'la müfettiş yardımcısının arasında şöyle bir konuşma geçmişti:

— Söylüyorum, Powell, Üç-A'lı bir cinayet. Yemin ederim. Ne yapacağımı şaşırdım. Memnun mu olmam yoksa üzülmem mi gerektiğini bilmiyorum. Fakat içimizden kimsenin bu olayı çözümleyemeyeceğini biliyorum.

— Çözümleyemediğiniz nedir?

— Bak, Powell. Cinayet anormal. Ancak, kötü bir telepat vahşice bir cinayet işleyebilir, değil mi?

— Evet.

— Zaten bu nedenle yetmiş yıldan beri Üç-A'lı bir cinayet işlenmemişti. Hiç bir insan bozuk düşüncelerle dolaşarak cinayet işleyemez. Çünkü üç kafalı bir insan kadar göze çarpar. Siz telepatlar onları, daha harekete geçmeden önce enselersiniz.

— Onlarla bağıntı kurabildiğimiz zaman... deneriz.

— Normal yaşantımızda bile birçok telepat netleri yok mu? Bir insanın cinayet işleyebilmesi için tariki dünya olması gerekir. Oysa tariki dünya bir insan da cinayet işleyemez. Öyle değil mi?

— Tabii.

— Karşımızda dikkatle plânlanmış bir cinayet var... ve katil de hiç dikkati çekmemiş. Rapor bile edilmemiş. Hatta, Maria Beaumont'un üçüncü sınıf üç sekreteri bile katilin düşüncelerini yakalayamamışlar. Bu da demektir ki dikkati çekecek bir olay olmamıştır. Düşünce şekli zararsız olmakla beraber cinayet şleyecek kadar anormal biri olmalı. Böyle bir durumla nasıl başa çıkabiliriz?

— Anlıyorum. Herhangi bir ihtimal var mı?

— Yok gibi. Bir, D'Courtney'i öldüren nedir bilmiyoruz. İki, kızı oradan kayboldu. Üç, birisi D'Courtney'in fedailerini bir saat uyuttu ve cinayetin nasıl işlendiğini bilmiyoruz. Dört...

— Fazla saymana lüzum yok, hemen geliyorum.

*
* *

Beaumont House'un büyük salonu pırıl pırıl yanıyordu. Her yerde üniformalı polisler vardı. Laboratuvardan gelmiş olan beyaz gömlekli teknisyenler karınca gibi kaynıyordu. Büyük salonun tam ortasına toplanmış olan konuklar, mezbahaya götürülen sığır sürüsü gibi karmakarışık dolaşıp duruyordu.

Powell, evin sağ kanadından girdiği zaman, hoşnutsuz düşünceler bir dalga gibi beynine çarptı.

İkinci sınıf polis müfettişi olan Jackson Beck'i buldu. Düşündü:

«Durum nasıl, Jax?»

«Karışık.»

Beck, biraz duraladıktan sonra:

«Telepatlar var. Dikkatli ol.», diye düşündü.

Birkaç saniye içinde cinayetin bütün ayrıntılarını anlattı.

«Anlıyorum. Bu insanlar neden böyle dolaşıp duruyor lar? Gösteri yürüyüşü falan mı var?»

«Dostça davranmıyorlar.

«Dostça mı davranmaları gerekirdi?»

«Şımarık insanlar. Onlardan bir şey öğrenebilmek istiyorsan kurnazca bir hileye başvurmalısın. Kötü kişi ben olayım. Sen onların dostu olarak görün.»

«Haklısın. İyi düşündün. Konuşulanları kaydetmeye başla.»

Powell, birden durdu. Yüzünün ifadesi birden değişti. Gözlerindeki dostça bakış, öfkeli bir ifadeye döndü.

Yüksek sesle:

— Beck, dedi.

Powell'in sert sesini duyanlar birden sustular. Salondakilerin gözleri sesin geldiği tarafa doğru çevrildi.

Müfettiş Beck, Powell'ın karşısında durdu. Kaba bir tavırla:

—Buradayım, efendim, dedi.

— Soruşturmayı sen mi yönetiyorsun, Beck?

— Evet, efendim.

— Soruşturma şeklin bu mu? Suçsuz insanları böyle sürü gibi toplamak senin fikrin mi?

— Suçsuz değiller. Bir adam öldürüldü.

— Bu evde bulunanların hepsi suçsuzdur, Beck, gerçek ortaya çıkana kadar kimseyi suçlayamazsın.

Beck, terslendi.

— Neee? Bu yalancılar mı masum? Bunlara mı iyi davranacağım?

Powell, müfettişin sözünü kesti.

— Ne cesaret! Derhal özür dile!

Beck, derin bir nefes alarak yumruklarını sıktı.

— Müfettiş Beck, beni duymadın mı? Baylar ve bayanlardan derhal özür dile.

Beck, Powell'a nefretle baktı, sonra konuklara döndü.

— Özür dilerim.

Powell, sert sesle:

— Seni uyarıyorum, Beck, dedi. Eğer böyle bir şeyi tekrar edecek olursa, seni pişman ederim. Geldiğin çamura döndüğün zaman sözlerimin boş olmadığını anlarsın. Şimdi, seni gözüm görmesin, yallah!

Powell, konuklara samimiyetle gülümsedi.

— Bayanlar ve baylar, hepinizi şu veya bu şekilde tanıyorum, ama sizin tarafınızdan tanınacak kadar meşhur olmadığım için kendimi takdim etmek isterim. Lincoln Powell, Psikotik Dairenin Başkanı.

Elini uzatarak Maria Beaumont'a doğru yürüdü.

— Sevgili Madam Maria, partinizde böyle bir olayın olması ne büyük bir şanssızlık. Hepinizin duygularını anlıyorum.

Konuklar arasında memnun bir hava esti. Maria, Powell'ın elini sıktı.

Powell, Maria'yı alnından öptü.

— Zor bir durumda olduğunuzu biliyorum, Madam. Bu üniforma giymiş kaba insanlar sizin canınızı sıkmış.

— Sayın Başkan, gerçekten de çok üzüldüm ve korktum.

— Tenha bir odanız yok mu? Orada daha rahat edebiliriz sanıyorum.

— Evet, çalışma odası, sayın Başkan Powell.

Powell, başını çevirmeden parmaklarını şaklattı. Komiser hemen geldi.

Powell:

— Madamı ve konuklarını çalışma odasına götürün, rahat etsinler. Başlarına nöbetçi dikmenize de lüzum yok. Sayın bayan ve bayların tamamen bir serbestiyet içinde olmalarını istiyorum.

Komiser, gırtlağını temizleyerek:

— Bay Powell, efendim... Madamın konukları hakkında bir şey söylemek istiyordum. İçlerinden biri, olaydan sonra geldi. Bir avukat, Bay Maine.

Powell, ikinci sınıf bir avukat olan Jo Maine'i konuklar arasında buldu ve telepati yoluyla seslendi.

... «Jo?»

«Merhaba.»

«Bu kaplan inine seni getirten sebep nedir?»

«İş. Müvekkilim Ben Reich tarafından çağrıldım.»

«Şu köpekbalığı mı? Beni kuşkulandırıyor. Burada Reich'in yanında kal. Birazdan anlaşırız.»

«Beck'le oynadığınız oyun çok etkin oldu.»

«Şifremizi çözebildin mi?»

«Hayır. Fakat ikinizi tanırım. Kibar Jax, kaba bir polis rolünde!»

Koridorda dolaşan Beck, telepatiyle avukatın zihnine kadar uzandı.

«Sakın bizi ele verme, Jo.»

«Deli misin?»

Beck, salonun kapısından sırıtarak baktı.

Bütün bu düşünce alışverişi ancak birkaç saniye sürmüştü. Powell, kolunu Maria'nın elinden kurtararak:

— Sayın bayanlar ve baylar, dedi. Yakında çalışma odasında görüşürüz.

Konuklar, komiserin peşine takılıp çalışma odasına doğru yürüdüler. Powell, sert bir telepatik blokla karşılaştı. Perdelemenin kime ait olduğunu hemen anladı.

Şaşkınlıkla düşündü:

«Gus! Gus Tate!»

«Oh, merhaba, Powell.»

«Sen ha? Burada ne arıyorsun?»

Beck'in düşünceleri araya karıştı.

«Gus mı? Burada mı? Onun farkında bile değildim.»

«Neden kendini saklamaya çalışıyorsun?»

Gus Tate'in zihninden utanç, skandal ve toplumsal durumu hakkında düşünceler geçti.

«Gus'a boş verin. Burada kal ve bize yardım et. Birinci sınıf bir telepat kullanabilirim. Çünkü bu olay Üçlü-A gibi görünüyor.»

Evin büyük salonunda bulunanlar gittikten sonra, Powell, geriye kalan üç kişiyi dikkatle süzdü. Jo Maine, iri yarı, çıplak kafalı ve güleç yüzlü bir adamdı. Tate, sinirli ve gerektiğinden fazla huysuzdu.

Powell, tanınmış Ben Reich'le ilk kez tanışıyordu. Ben Reich, uzun boylu, geniş omuzlu, otoriter tavırlı bir gençti.

Reich'e gülümsedi. Reich de gülümseyerek Powell'in elini sıktı.

— Herkesi böyle boş mu yakalarsınız, Reich?

Reich, sırıttı.

— Başarımın sırrı.

— Hiç değilse, diğer konuklar size ısındığımı bilmiyor. Aksi takdirde, sizi koruduğumu zannederler.

— Siz insanı korumazsınız. Onları değiştirirsiniz, Powell. Sizinle tanışan herkes kendisiyle gizli olarak anlaştığınızı düşünür.

Yine karşılıklı gülümsediler.

Powell, avukata döndü.

— Senden ne haber, Jo?

Avukat düşündü.

«Düşünceleri okumak meselesi, Linc...»

— Yüksek sesle konuşalım, Jo. Nasıl olsa acelemiz yok.

— Reich, kendisini temsil etmem için beni çağırdı. Düşünceleri okumak yok, Linc. Burada bulunuşumun nedeni bu. Her soruşturmada ben de hazır bulunacağım.

— Düşünceleri okumamıza engel olamazsın, Jo. Kanunî hakkın yok. İstediğimiz kadar derinlere inebiliriz.

— Düşünceleri okunan kimse razı olursa. Razı olup olmadığını söylediğim takdirde istediğin kadar derinlere inebilirsin.

Powell, Reich'e baktı.

— Ne oldu?

— Biliyor musunuz?

— Sizin ağzınızdan duymak istiyorum.

Jo, lafa karıştı.

— Neden özellikle Reich?

— Neden bu kadar çabuk avukat çağırmış olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu olaya karıştı mı?

Reich, sırıttı.

— Hem de öylesine karıştım ki. Monarch'ı yönetmek için bazı sırları kafada saklamak gerekir.

— Ama bu cinayet.

Jo, hemen telepatiyle konuşmaya karıştı.

«Çık oradan, Linc!»

«Sen de perdelemekten vazgeç, Jo, adamdan hoşlandığım için düşüncelerini öğrenmek istemiştim, o kadar.»

«Bu işi daha sonra yaparsın, şimdi değil.»

Powell, gülümseyerek Reich'e baktı.

— Jo, sizden hoşlanmamı istemiyor, dedi. Keşke bir avukat çağırmasaydınız. Beni kuşkulandırıyor.

Reich, bir kahkaha attı.

— Buna iş hastalığı denmez mi?

Powell'ın düşüncelerine, içindeki «Şerefsiz Abe» karıştı.

— Hayır. Hemen hemen bütün dedektiflerin yan düşünceleridir. Gerçekten ben de, Uarsons olayına kadar...

Powell, birden toparlandı ve yalanını yarıda kesti.

— Başka bir zaman anlatırım. Maria ve konuklar gömleğinizin koluna kan damladığını gördükten sonra ne olduğunu anlatır mısınız?

Reich, gömleğinin kolundaki kan izlerine bir göz attı.

— Korkunç bir çığlık attı, sonra hep beraber üst kata çıktık.

— Karanlıkta yolunuzu nasıl buldunuz?

— Ortalık aydınlıktı. Maria, ışıkların yakılması için emir vermişti.

— Işık olduğuna göre zifaf dairesini bulmakta zorluk çekmediniz, ha?

Reich'in kaşları çatıldı.

— Daireyi bulan ben değilim. Maria, yol gösterdi.

— Orada fedailer vardı... Uyutulmuşlar mı ne?

— Doğru. Ölü gibi görünüyorlardı.

— Taş gibi, ha? Hiç hareket etmediler mi?

— Bilemem ki.

— Doğru.

Powell, sert bir ifadeyle baktı.

— Peki, D'Courtney nasıldı?

— O da ölü görünüyordu. Ölmüştü.

— Herkes etrafına toplanmış seyrediyorlardı, ha?

— Konuklardan bir kısmı, kızını arıyorlardı.

— Barbara D'Courtney olacak. Kimsenin D'Courtney ve kızının evde olduğunu bilmiyor sanıyordum. Neden onu arıyorlardı?

— Bilmiyorduk. Maria söyleyince aramaya başladık.

— Bulamayınca şaşırdınız mı?

— Şaşırmak da söz mü!

— Nereye gittiği hakkında fikriniz var mı?

— Maria, ihtiyarı öldürdükten sonra kaçmış olduğunu söyledi.

— Siz de inandınız mı?

— Bilmiyorum. Bütün olay saçmaydı. Eğer kız evden kaçacak kadar deliyse, kimseye bir şey söylemeden yarı çıplak, caddelerde dolaşıyorsa, babasını öldürmüş olması muhtemel.

— Düşüncelerinizi okuyup daha derinlere inmeme izin verir misiniz?

— Avukatımın emrindeyim.

Jo Maine:

— Cevabım hayır, dedi. Esper kontrolunu reddetmek hakkına sahip. Reich, kabul etmiyor.

Powell, içini çekti ve omuz silkti.

— Eh, soruşturmaya başlayabiliriz.

Hep beraber döndüler ve çalışma odasına doğru yürüdüler. Yolda, Beck'in düşünceleri Powell'ın düşüncelerini yakaladı.

«Reich'in seni aptal yerine koymasına neden izin verdin?

«Beni aptal yerine mi koydu?»

«Tabiî. Bu köpekbalığı seni her zaman zor duruma sokabilir.»

«Eh, bıçağını hazırla, Jax. Bu köpekbalığı mahvolmak üzere.»

«Neden?»

«Beni aptal yerine koymaya çalışırken kendi ayağının kaymış olduğunu fark etmedin mi? Reich, adamın bir kızı olduğunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Kızı hiç görmemişti. Kimse de görmemişti. Kızın cinayetten ötürü evden kaçtığını ima etti. Herkes böyle düşünebilirdi., Fakat kızın çıplak olduğunu ner'den biliyordu?»

Ani bir sessizlik oldu.

Beck, düşündü.

«Fikirlerine hürmet ederim, Linc. Efendimin önünde eğilirim.»

Powell, çalışma odasına girince diğerlerini arkada bırakarak odanın ortasına doğru yürüdü. Odadaki konuşmalar hemen kesildi ve Maria ayağa kalktı. Powell, oturabileceğini işaretle anlattı:

— Kanun, cinayetler üzerinde titizlikle duruyor. Her gün binlerce insan ölüyor. Fakat D'Courtney'in ölümü normal değil.

Durdu, bir sigara yaktı, sonra devam etti.

— Hepinizin, benim bir telepat olduğumu bildiğinizi sanıyorum. Bu gerçeğin içinizden bazı kişileri heyecanlandırdığını biliyorum. Burada, düşüncelerinizi okumak üzere bulunan bir canavar olduğumu da düşünebilirsiniz.

Gülüşmeler oldu.

Powell, konuşmaya devam ettti.

— Bu gece Sardine adını verdiğiniz bir oyun oynuyordunuz. Keşke Madam, beni de davet etseydiniz. Bir daha beni hatırlayacağınızı umarım.

Maria:

— Davet edeceğim, Sayın Başkan, dedi.

— Bu oyun sırasında D'Courtney öldürüldü. Hepimiz önceden hazırlanan bir cinayet olduğu üzerinde fikir birli-

ği ediyoruz. Laboratuvar teknisyenleri işlerini bitirdiği zaman bunu kesinlikle anlayacağız. Cinayetin Üçlü-A olduğunu tahmin ediyorum. Bu takdirde başka bir oyun daha oynayabilir ve bu oyunun adına da «Cinayet» diyebiliriz.

Kalabalıktan hayret sesleri yükseldi.

Powell, konuşmasına devam etti.

— Bu cinayet oyununda ebe olan D'Courtney öldürüldü. Onu kimin öldürdüğünü bulmamız gerekiyor. Bu bakımdan da bazı soruların cevaplandırılmasını rica ediyorum. Katilden başka herkes doğruyu söyleyecektir. Dedektif anlatılanları dinler, bunlar arasından değerli olanlarını ayırır ve sonuca gitmeye çalışır. Bu oyundan hoşlanacağınızı düşünüyorum.

Biri sordu::

— Nasıl?

Başka biri:

— Ben zavallı bir turistim, dedi.

Herkes kahkahayla güldü.

Powell, gülümsedi.

— Bir cinayet soruşturması üç unsuru araştırır. Bir, sebep. İki, metot, Üç, fırsat. Teknisyenlerimiz son iki maddeyi inceliyorlar. Birinci maddeyi oyunumuz sırasında biz bulmaya çalışacağız. Eğer başarı sağlarsak, teknisyenlerimizin işini kolaylaştırmış olacağız. D'Courtney'i öldüren silâhın ne olduğunu bilmediklerini duyarsanız ne dersiniz? D'Courtney'in kızının halen bulunmadığını biliyor musunuz? Siz Sardine oynarken evden ayrılmış. D'Courtney'in fedailerinin anlaşılmayacak bir şekilde zararsız hale getirildiklerini biliyor muydunuz? Evet içinizden birisi onları, bir sat süreyle zararsız bir duruma soktu. Bu işin nasıl yapılmış olduğunu merak ediyoruz.

Salonda derin bir sessizlik vardı. Herkes büyülenmiş gibi Powell'ı dinliyordu.

— Ölüm, kaybolma ve zaman hırsızlığı... Bütün bunların cevabını cinayet sebebinde bulacağız. Dedektif ben olacağım. Siz de suçlu olarak nitelendirileceksiniz. Bana gerçekleri anlatacak ve...

Maria, heyecanla haykırdı.

— Oh!

— Bir dakika, Madam. Beni dinleyin. Bütün istediğim izniniz. Düşüncelerinizi okumak lüzumunu duymuyorum, çünkü suçsuz olanlar itiraz etmeyeceklerdir. Ancak suçlu olan, düşüncelerinin okunmasını engellemeye çalışacaktır.

Reich, Jo Maine'e fısıldadı.

— Bunu yapabilir mi?

Maine, başıyla evetledi.

Powell, çevresine bakındı.

— Telepatik incelemeye razı mısınız? O zaman odada dolaşacağım...

Herkes razı olduğunu bildirdi.

Powell, Reich'e:

— Ya siz, efendim? diye sordu. Bana izin verecek misiniz?

Herkes, büyülenmiş gibi Reich'e bakıyordu.

Powell:

— Gördünüz mü? dedi. Tereddüt ediyorlar. Şu halde katili bulduk.

Maria, birden ayağa fırladı.

— Hayır!

Herkes ayağa fırladı ve haykırdı.

— Hayır! Hayır! Hayır!

«İyi bir denemeydi, Linc. Fakat işte cevabın. Bu züppelerden hiç bir şey öğrenemezsin.»

Powell, sevimli tutumunu bırakmadan:

— Bayanlar ve baylar, dedi. Sizi suçlayamam. Bir polise güvenmek akla uygun değildir.

İçini çekti.

— Yardımcılarımdan biri, sözlü ifadenizi alacak. Tabiî, isteyen ifade verir. Bay Maine, haklarını savunmak için zaten burada bulunuyor.

Powell, Jo Maine'e baktı.

«Küçük düştüm.»

«Bam telime basıyorsun, Linc. Yetmiş yıldan beri ilk Üçlü-A suçu.»

«Bu cinayeti çözümleyemezsem durumum sarsılacaktır, Jo.»

Powell, yüksek sesle:

— Eh, ne yapalım, dedi ve Reich'e gülümseyerek odadan çıktı.

Teknisyenlerin çalışması bitmişti. De Santis, hazırladığı raporu Powell'a verdi.

Powell, D'Courtney'in cesedine baktı.

— İntihar mı? diye terslendi.

Powell, De Santis'le daima ters bir ifadeyle konuşurdu.

De Santis

— Hayır, dedi. İntihar olamaz, çünkü silâh yok.

— Öldüren nedir?

— Bilmiyoruz.

— Hâlâ bilmiyor musunuz? Üç sattir buradasınız.

De Santis'le daima ters bir ifadeyle konuşurdu.

De Santis öfkeyle:

— Bilmiyoruz, dedi. Bu nedenle biraz karışık görünüyor.

— Başının arkasında bir yara var.

— Evet, tabiî, yara var. Dilciğin üstünde bir giriş ve küçük beyinden bir çıkış var. Ölüm ani olmuş. Fakat yaraya ne sebep olmuştur? Kafatasını delen şey nedir? Haydi ,ne duruyorsun sorsana!

— Sert ışın mı?

— Yanık yok.

— Kristalleşme mi?

— Donma yok.

— Nitro dumanları mı?

— Amonyak artığı yok.

— Asit mi?

— Asit böyle bir yara açabilir, ama kafatasını delemez.

— Kesici bir âlet mi?

— Yani bıçak mı demek istiyorsun?

— Böyle bir şey.

— Mümkün olamaz. Kafatasını böyle delebilmek için ne kadar büyük bir güç gerekir bilir misin? İmkânsız.

— Eh... silâh çeşidi düşünmekten yoruldum. Hayır, bir dakika. Mermi olamaz mı?

— Neymiş o?

— Eski bir silâh. Patlayıcı maddeyle kurşun atar. Gürültülü ve kokulu.

— İmkânsız.

— Neden?

De Santis, tükürür gibi:

— Neden mi? dedi. Çünkü, mermi yok. Yarada bulamadık. Odada bulamadık. Hiç bir yerde yok.

— Hay Allah kahretsin!

— Al benden de o kadar.

— Benim için bir şeyler var mı? Yani, işime yarayacak bir şey?

— Evet. Ölmeden önce akide zekeri yiyormuş. Ağzında erimiş artık bulduk. Ayrıca, küçük bir parça jelatin kâğıdı vardı. Şekere yapışmış olacak.

— Ve?

— Dairede akide şekeri bulamadık.

— Hepsini yemiş olmalı.

— Midede yok. Nasılsa, gırtlağı yüzünden şeker yiyemezdi.

— Neden?

— Psikojenik kanser. Kötü durumda. Yemeği bir tarafa bırak, konuşamıyordu bile.

— Hay Allah! O silâhı bulmalıyız... her neredeyse.

Powell, elindeki raporun sayfalarını karıştırdı, yerdeki cesede baktı. Cesetlerin düşüncelerini okuyan bir Esper hakkında kitap okumuş olduğunu düşündü. Kitapta, ölünün retina tabakasından yararlanılmıştı. Keşke kendisi de böyle bir başarı gösterebilseydi.

Nihayet, içini çekerek:

— Eh, dedi Cinayet nedenini bulamadık. Metot hakkında da bizi atlattılar. Fırsat hakkında bir şey öğrenebileceğimizi umarım. Aksi takdirde Reich'i alaşağı edemeyiz.

— Reich'e ne olmuş? Ben Reich mi? Ona ne olmuş? Powell.

— Beni asıl endişelendiren Gus Tate, diye mırıldandı. Eğer bu işe karışmışsa... Ne? Reich mi? Katil odur, De Santis. Jo Maime'e küçük bir oyun oynadım. Reich'in boş bir yönünü yakaladım. Jo'yu başka bir yere sürüklerken küçük bir zihin araştırması yaptım. Tabiî, bu söylediklerim resmî değil, ama Reich'in aradığımız adam olduğuna dair elimde yeteri kadar delil var.

De Santis, heyecanla bağırdı.

— Sahi mi?

— Tabiî, mahkemeye yeterli olamaz. Onu mahva sürüklemekten çok uzaktayız, dostum, çok uzakta.

Powell, üzüntülü bir tavırla laboratuvar şefinden ayrıldı ve geçici karargâhlarını kurdukları resim galerisine indi.

— Oysa adam hoşuma gitmişti, diye mırıldandı.

Resim galerisinde Beck'le buluştu. İki adam arasındaki telepatik konuşma ancak otuz saniye sürdü.

«Eh, adamımız Reich, Jax. Konuşmamız sırasında yakaladım ve Maria'nın konuklarıyla konuşurken zihnini biraz karıştırdım. Ben, aradığımız adamdır.»

«Bunu hiç bir zaman ispat edemezsin, Lons. Fedailerin faydası oldu mu?»

«Şansımız çok az. Bir satlerini hiç hatırlamıyorlar. De Santis, retinal rodopsinlerinin tahrip edilmiş olduğunu söyledi. Fedailer her an harekete hazır bekliyorlardı. Maria ve konukları bağrışarak odaya girdikleri zaman ayılmışlar.»

«Hı-hıh.»

«Maria, onları uyumakla suçlamış, bağırmış çağırmış, Fedailer uyumadıklarını yeminle söylüyorlar.»

«Maria da ne bağırır hani! Cırtlak cırtlak haykırır. Reich'in aradığımız adam olduğunu biliyoruz.»

«Bunu senden başkası bilmiyor. Sardine oynadıkları zaman yukarı çıkmış. Fedailerin görüzlerini bir saat süreyle körletmiş. Sonra da zifaf dairesine girip D'Courtney'i öldürmüş.»

«Nasıl?»

«Kızın kaçışına bakılırsa, onun da cinayetle bir ilişkisi olmalı.»

«D'Courtney'i nasıl öldürmüş?»

«Henüz bilmiyorum... bilmiyorum.»

«Peki, D'Courtney'i neden öldürdü?»

«Bunu biliyorum.»

«Bu yolda yürürsen onu yakalayamazsın.»

«Sebep, metod ve fırsatı açıkça belirtmelisin. Bir telepat olarak Reich'in, D'Courtney'i öldürmüş olduğunu bilmen yeterli değil.»

«Hı-hıh.»

«Düşüncelerini nasıl okuyabildin?»

«Yeteri kadar derine inemedim. Jo Maine yanındayken yapamadım.»

«Belki bir fırsat daha bulamazsın. O çok dikkatlidir.»

«Allah kahretsin, Jackson, kızı bulmanız lâzım.»

«Barbara D'Courtney'i mi?»

«Evet. Kilit nokta o kız. Eğer kız bize gördüklerini ve neden kaçtığını söyleyecek olursa mahkemeyi inandırabiliriz Şimdiye kadar öğrendiklerimizi dosyalayıp saklayalım. Kız olmadıktan sonra işimiz yürümez.»

«Evet.»

«Herkesi bırak gitsin. Kız olmadan nasıl olsa işimize yaramazlar. Reich'i izleyip bir şeyler bulmaya çalışalım, fakat...»

«Doğru. Şu kıza içerlemeye başladım.»

«Böyle zamanlarda, Bay Beck, kadınlardan ben de nefret ederim. Neden evlenmem için israr edip dururlar anlamam.»

«Fakat şu Allahın cezası kız olmadan işe yaramayacak.»

Powell, oturduğu yerden kalktı ve resim galerisinden çıktı. Merdivenlerden inip müzik odasından geçtikten sonra büyük salona gelince, Reich, Jo ve Tate'in fıskiyenin önünde durmuş konuştuklarını gördü. Powell, içinin bur-

kulduğunu hissetti Eğer Tate, Reich'le çalışıyorsa, o da bu cinayete karışmış demekti.

Lonca'nın direklerinden sayılan birinci sınıf bir Esperin cinayete karışması düşünülemezdi; eğer böyle bir şey varsa, bunun ispatı çok güçtü. Ayrıca, eğer Tate, Reich'le birlikse, Reich'in yakalanması da zorlaşırdı.

İki telepatın bakışlarını yakaladı ve telepatik bir emir verdi.

«Jo, Gus. Reich'le biraz konuşmak istiyorum ve söylediklerimi duymanızı istemiyorum. Düşüncelerini kontrol etmeyeceğim. Söz veriyorum.»

Maine ve Tate, başlarıyla anladıklarını belirttiler ve Reich'e birkaç kelime söyleyerek uzaklaştılar.

Reich, onların uzaklaşmalarını seyretti, sonra Powell'a döndü.

— Onları kaçırdınız mı?

— Rica ettim. Otur, Reich.

Birbirlerini dostça bakışlarla süzerek küçük havuzun kenarına oturdular.

Kısa bir sessizlikten sonra, Powell:

— Hayır, dedi. Düşüncelerine inmiyorum.

— Böyle bir şey düşünmedim. Fakat Maria'nın çalışma odasında denedin, ha?

— Hissettin mi?

— Hayır. Tahmin ettim. Ben de olsam aynı şeyi yapardım.

— İkimiz de güvenilir insanlar değiliz, ha?

— Erkekçe konuşuyoruz. Karı numaralarına alışkın değilim. Gerçeklerin arkasına gizlenenler sadece korkaklar ve kendine güveni olmayan insanlardır.

— Peki, şeref ve namus ne oluyor?

— Gerektiği kadar şerefli ve namusluyuz... Kendimize göre. Bir adamın namusluluk derecesini beğenmeyebilirsin, ama ona namussuz demeye hakkın yoktur.

Powell, başını üzüntüyle salladı.

— Sen iki adamsın Reich. Biri iyi, diğeri kötü. Eğer, tamamen kötü bir insan olsan mesele kalmazdı. Fakat kişiliğinin yarısı şeytan, yarısı melek.

— Çok hilekârsın, Powell. Yumruğun nereden geleceğini veya kaçınmak için ne tarafa eğilmem gerektiğini kestiremiyorum.

— Şu halde, sağa sola kaçınmayı bırak da yumruğu tam suratının ortasına ye.

Powell'in sesi ateş gibiydi. Gözleri alev alev yanıyordu.

— Senin içindeki şeytanı boğacağım, Ben, çünkü melek hoşuma gidiyor. Bu, senin için başlangıcın sonucudur. Biliyorsun. Neden işi kolaylaştırmıyorsun?

Reich, bir an için kanacak gibi oldu. Sonra, birden toparlandı ve saldırıyı cesaretle karşıladı.

— Hayatımın en güzel uğraşından vaz mı geçeyim? Hayır, böyle bir şey olamaz, Linc. Birimizden birimiz düşene kadar yumruklarımız çalışacak.

Powell, öfkeyle omuz silkti. İkisi de ayağa kalktı. Sanki, vedalaşıyorlarmış gibi son defa el sıkıştılar.

Reich:

— Büyük bir dost kaybettin, dedi.

— Sen de kendi içindeki büyük insanı kaybettin, Ben.

— Düşman mıyız?

— Düşmanız.

Bu konuşma mahvolmanın başlangıcıydı.

7.

On yedi milyonluk bir şehrin Polis Başkanı masasına bağlanıp oturamazdı. Dosya, not, akıl defteri tutamazdı. Polis Başkanının üç Esper sekreteri vardı ve nereye git-

se adım adım peşinden gelirlerdi. Üç sekreter, polislerin arasında takma adlarıyla tanınırlardı:. Wynken, Blynken ve Nod. Powell, üç sekreteriyle beraber dolaşıyor ve cinayet delillerini toplamaya çalışıyordu.

Powell, Senatör Crabbe'ın bürosuna gitmiş, olayın ayrıntılarını bir kere daha açıklıyordu.

— Cinayet için neden, metot ve fırsat gerekiyor, Sayın Senatör. Şimdiye kadar mümkün bir neden tahmin ettik, o kadar. İhtiyar Mose'yi tanırsınız. Gerçek deliller için israr edecektir.

— İhtiyar da kim?

Powell, gülümsedi.

— İhtiyar Mose. Yargıç için kullandığımız takma isim.

Grabbe, homurdandı.

— Hesap makinesi gibidir.

— Evet, efendim. Şimdi, Ben Reich ve Monarch'a gidip delil toplamak istiyorum, İhtiyar Mose için. Size bir sorum var. İşin sonuna kadar gidecek misiniz?

Bütün Esperlerden nefret eden Senatör Crabbe'ın yüzü morardı. Gümüş işlemeli masasının etrafından dolaşıp Powell'in önünde durdu.

— Ne demek istedin, Powell?

— Sinirlenmeyin, efendim. Sadece, Reich ve Monarch'a bağlı olup olmadığınızı öğrenmek istedim. İşler kızışırsa, etkilenecek misiniz? Reich'in size gelip yardım istemesi mümkün mü?

— Hayır, mümkün değil.

Wynken, Powell'a telepatik bir mesaj yolladı.

«Efendim, Aralık dört tarihinde, Senatör Crabbe, Monolith olayını sizinle tartışmıştı. Aranızdaki konuşma şöyle olmuştu:

Powell: Bu işte hileli bir sermaye yatırımı var, Sayın Sanatör. Monarch bizi çekimser bırakabilir.

Crabbe: Reich, böyle davranmayacağına dair söz verdi. Ben Reich'in sözüne her zaman güvenebilirim. Başsavcılık için beni destekledi.»

«Doğru, Wynk. Crabbe'ın dosyasında bir şeyler bulacağımızı biliyordum.»

Powell, taktik değiştirdi ve Crabbe'a baktı.

— Peki, Başsavcılık kampanyasında sizi desteklemedi mi?

— Destekledi.

— Sizi desteklemesi devamlı olmadı, değil mi?

— Allah kahretsin, Powell, haklısın. O zaman desteklemişti, ama sonra desteklemedi.

— Şu halde Reich'i cinayetle suçlayabilirim.

— Ben Reich'in o adamı öldürmüş olduğunu neden israrla söylüyorsun? Saçma. Elinde delil yokk. Bunu sen de itiraf ediyorsun.

Powell, Crabbe'a dik dik baktı.

— Bu cinayet hususunda yardımınız olacak mı?

— Pekâlâ, Powell.

Powell, düşündü:

«Not alın çocuklar, Ben Reich'ten çok korkuyor. Başka bir not daha alın. Ben de korkuyorum.»

***

Powell, adamlarına:

— Dinleyin. dedi. İhtiyar Mose'nin ne soğukkanlı bir canavar olduğunu bilirsiniz. Her zaman gerçekleri, delilleri ister. Bunun için, ihtiyarı tatmin edecek deliller bulmalıyız. Bunun için de Reich üzerinde, Sert ve Yumuşak metodunu deneyeceğiz. Metodun ne olduğunu biliyorsunuz. Peşindeki sert kuyruğu atlatınca rahatlayacak, fakat yumuşak kuyruğa yakalanacaktır. İşte, yapacağımız bu.

Beck:

— Anlaştık, dedi.

— Bütün örgtütü dolaş. En aptal yüz polis topla. Sivil elbise giydir ve Reich soruşturmasında görevlendir. Polisleri peşine saldığın zaman onları atlatmakta güçlük çekmeyecektir, fakat atlatmak için uğraşacaktır.

— Belirli bir görev var mı?

— Neden Sardine oynadılar? Oyunu kim teklif etti? Beaumont'un sekreterleri Reich'i kontrol etmek istedikleri zaman, zihninde saçma bir şarkının nağmeleri olduğu için beceremediler. Şarkı, hangi şarkıdır? Kim yazmıştır? Reich, o şarkıyı nerede dinlemiştir? Laboratuvarın söylediğine göre, fedailer bir çeşit iyonizerle körleştirilmişler. Böyle bir iyonizerin kaynağını araştırın. Silâh araştırması yapalım. Reich'le D'Courtney'in özgeçmişlerindeki ilişkileri araştıralım. Ticaret bakımından rakip olduklarını biliyoruz. Birbirlerine düşman mıydılar? Kazançlı bir cinayet miydi? D'Courtney'in ölümüyle Reich'in kazancı ne olabilir?

Beck, hayretle:

— Hay Allah, dedi. Bütün bunlara kaba iş mi diyorsun? Olayı karıştıracağız, Linc.

— Belki. Ama sanmıyorum. Reich, başarıya ulaşmış bir adam. Bu kadar şımarık olmasının sebebi, fazla başarılı olması. Zokayı yutacaktır. Her adamımızı atlattığı zaman, bizi de atlattığını düşünecektir. Bırakın böyle düşünsün.

Beck:

— Peki, kız ne olacak? diye sordu.

— Bütün polis örgütlerine bir saat içinde kızın bir resmini gönderin ve altına bir not ekleyin: Bu kızı bulan beş kademe birden atlayacaktır.

Nod, telepatiyle:

«Efendim. dedi. Üç kademeden fazla yükselmek yasalarımıza aykırıdır.»

Powell, yüksek sesle:

— Yasaların adı batsın, dedi. Barbara D'Courtney'i bulana beş terfi birden. O kızı ele geçirmeliyiz.

***

Monarch Kule'sinde, Ben Reich, masasının üzerindeki bütün notları şaşkın sekreterinin eline tutuşturdu.

— Buradan defol ve bunları da beraberinde götür. Bugünden itibaren büroyu bensiz yönetin. Anlaşıldı mı? Beni rahatsız etmeyin.

— Bay Reich, D'Courtney'in hisselerine sahip olmak istediğinizi düşünmüştük. Craye D'Courtney öldüğüne göre, siz...

— Bu işi hemen yapacağım. Bu nedenle beni rahatsız etmemenizi istiyorum. Haydi, şimdi yallah!

Sekreterler odadan çıktıktan sonra, Ben Reich, v-fona gitti ve BD 12, 232 numaralı tuşa bastı ve sabırla bekledi. Uzun bir süreden sonra Jerry Church'ün hayali ekran üzerinde belirdi.

Church, hırıltılı bir sesle:

— Yine mi sen? dedi ve v-fonu kapamak üzere elini kaldırdı.

Reich, ona fırsat vermeden:

— Evet, Ben, dedi. Eski durumunu tekrar almak ister misin?

Church, dik dik baktı.

— Ne olmuş?

— Bir anlaşmaya vardım. Hemen çalışmaya başlayacağım. Bunu yapabileceğimi biliyorsun, Jerry. Esper muhalefet partisi elimde. Fakat karşılık istiyorum.

— Ne istersen iste, Ben. Sadece iste, yeter.

— Ben de bunu öğrenmek istiyordum.

— Ne yapabilirim?

— Hudutsuz hizmet. Ödediğim ücreti biliyorsun. Satıyor musun?

— Satıyorum, Ben. Evet.

— Keno Quizzard'ı da istiyorum.

— Onu isteyemezsin, Ben. Sağlam ayakkabı değil. Quizzard'ın kimseye faydası dokunmaz.

— Bir toplantı düzenle. Eski yerde, aynı zamanda. Evvelce olduğu gibi başladık, Jerry, ha? Ama bu sefer sonumuz mutlu olacak.

Lincoln Powell, Esper Lonca Enstitüsüne girdiği zaman, giriş odasında her zamanki gibi insanlardan meydana gelmiş kuyruk vardı. Her yaşta, her cinste insan, üzerine alacağı sorumluluğu düşünmeden sinirli yeteneğe sahip olabilmek sevinci içindeydi. Bu insanların kurdukları hayal, daima Powell'in gülümsemesine sebep olurdu. «Düşünceleri oku ve fiyat kırmak suretiyle yapılan alışverişlerde para babası ol» (Oysa, Lonca Kanunu telepatların satınalmalara girmesini veya kumar oynamasını yasaklardı.) «Düşünceleri oku ve bütün imtihan sorularının cevabını ver» ((Oysa, okul idareleri böyle şeyleri engellemek için imtihanlara telepatlar sokardı.)

Kabul memuru yorgun bir tavırla, en geniş telepat bantıyla yayın yapıyordu:

«Beni okuyorsanız, lütfen sol taraftaki üzerinde YALNIZ GÖREVLİLER yazılı kapıdan girin... Beni okuyorsanız, lütfen sol taraftaki üzerinde YALNIZ GÖREVLİLER yazılı kapıdan girin...»

Genç bir kadın memur, elinde çek defteri bulunan bir kadına:

— Hayır. Madam, diyordu. Lonca, eğitim ve öğretim için para almaz. Teklifiniz değersiz oluyor. Lütfen,

bizi meşgul etmeyin, Madam. Sizin için yapabileceğimiz bir şey yok.

Lonca'nın, yaptığı yayınla denediği en basit teste karşı tepki gösteremeyen kadın öfkeyle yürüyüp gitti.

«Eğer beni okuyorsanız, lütfen sol taraftaki...»

Genç bir zenci, sıradan ayrıldı, kabul memuruna kararsızca baktı, sonra üzerinde YALNIZ GÖREVLİLER yazılı kapıdan girdi. Powell, heyecanlandığını hissetti. Bugünlerde ender yetenekleri olan Esperlere çok az rastlanıyordu. Bu mutlu dakikada geldiği için memnundu.

Kabul memurunu başıyla selâmladıktan sonra zencinin girdiği kapıdan geçti. Lonca'dan iki görevli, şaşkına dönen zencinin elini sıkarak onu tebrik ediyorlardı. Powell da birkaç kelime söylemekten kendisini alamadı.

Powell, Cumhurbaşkanının dairesine gitmek üzere koridordan aşağı doğru yürüdü. Otuz çocuğun ve on eğiticinin ders yaptığı bir anaokulunun önünden geçti. Anaokulunun karşısındaki duvar altın levhayla kaplanmış, levhanın üstüne Esperlerin kutsal antı iri harflerle kazılmıştı.

«Esperlerin Kutsal Antı:

Bu sanatı bana öğretmiş olanı ailemden biri olarak kabul edeceğim. Varlığımı onunla paylaşacak, gerekirse ihtiyaçlarını gidereceğim. Onun çocuklarını kendi çocuklarım bilecek ve onları eğiterek büyük sanatımı öğreteceğim. Bu sanatı diğer vatandaşlarıma da öğreteceğim.

Kuracağım birlik, yeteneğime ve yargıma göre. insanların yararına kullanılacak. Benden istenmiş bile olsa kötü hiç bir fikir vermeyeceğim.

İnceleyeceğim hangi zihin olursa olsun, incelememi hiç bir art düşüncem olmadan yapacağım. O zihinde bilinmesi gerekmeyen bilgilere rastlarsam, bu bilgileri bir sır olarak saklayacak ve kimseye açıklamayacağım.»

Öğrenim salonunda üçüncü sınıf esperler basit sepet örgü sistemini uygulamaya çalışıyordu. On iki yaşındaki ikinci sınıfa yükselmek isteyen bir çocuk, bu sisteme birkaç zig-zag düşünce zinciri katmaya çalışıyordu. Powell, kendi kendisine gülümseyerek yürüdü.

Cumhurbaşkanının dairesinde kıyamet kopuyordu. Bütün büroların kapıları açılmıştı ve sekreterler karıncalar gibi acele acele gidip geliyordu. Cumhurbaşkanı ihtiyar T'sung H'sai, kafası tıraşlı ve şişmanca bir Çinliydi. Aslında yumuşak huylu olan Başkan öfkeli bir tavırla bürosunun tam ortasında duruyordu. Öylesine öfkelenmişti ki, haykıra haykıra bağırıyordu. Sesinin öfkeyle gürlemesinden bütün personel tir tir titriyordu.

T'sung H'sai:

— Hainler kendilerine ne derlerse desinler umurumda değil, diye kükredi. Hepsi bencil, kendisini düşünen bir güruh. Irk saflığından söz ediyorlar, ha? Aristokrasiden söz ediyorlar. ha? Onlarla konuşacağım. Kulaklarına ziyafet çekeceğim. Bayan Prinn! Bayan Pr...i...nnnn!

Sözlü konuşmadan dehşete kapılmış olan Bayan Prinn, ürkek adımlarla T'sung'un bürosuna girdi.

— Şu şeytanlara bir mektup yaz. Esper Muhalefet Partisi Başkanlığına. Baylar...

Powell'ı görünce telepatiyle konuştu.

«Günaydın, Powell. Ne zamandan beri görüşmüyorduk. Şerefsiz Abe nasıl?»

Yüksek sesle mektubu yazdırmaya devam etti.

— Esperlerin öğrenimi için kendimize mal ettiğimiz vergi tarhını kesmek ve Esper öğreniminin insanlığa yayılmasını önlemek için örgütlediğiniz hizip kampanyanız ancak hainlik ve faşist bir ruhla düzenlenmiş hareket olarak nitelendirilebilir. Paragraf...

T'sung, Powell'a göz kırptı.

«Henüz rüyalarının telepat kızını bulamadın mı?»

«Henüz hayır, efendim.»

T'sung kükredi.

— Beni şaşırtıyorsun, Powell. Evlen! Bu işi ömrümün sonuna kadar tutacak değilim. Paragraf Bayan Prinn: Vergi tarhının ağırlığından, Esper aristokrasisinin korunmasından, alelâde bir insanın Esper olarak eğitiminin uygun olmadığından söz ediyorsunuz...

Düşündü:

«Ne istiyorsun, Powell?»

«Gizli Haberleşme Servisini kulanmak istiyorum.»

«Beni rahatsız etme, iki numaralı sekreterimle konuş.»

Yüksek sesle devam etti:

— Paragraf Bayan Prinn: Neden ortaya çıkmıyorsunuz? Siz parazitler dünyayı, kanı emilecek bir duruma getirmek istiyorsunuz. Siz sürüngenler...

Powell, sesizce dışarı çıktı ve odanın kapısını kapadı. Sonra T'sung'un korkuyla titreyen iki numaralı sekreterine döndü.

«Gerçekten de korkuyor musun?»

Sekreter kızın hayalinde bir soru işareti canlandı.

«T'sung baba, öfkelendiği zaman taş kesilmiş gibi görünürüz. Bu takdirde memnun olur. Bir Tanrı muamelesi görmekten nefret eder.»

«Eh, biz de Tanrı muamelesi görmekten hoşlanmayız. İşte sana bir iş.»

Powell, Barbara D'Courtney'in resmini sekreterin masasına attı.

Genç sekreter hayretle baktı.

«Ne güzel kız!»

«Bu resmin gizli haberleşmeyle her tarafa yayılmasını istiyorum. Barbara D'Courtney'i bulan telepatın bir yıl süreyle vergiden muaf tutulacağı haberini de ekleyebilirsin.»

Sekreter şaşkınlıkla ayağa fırladı .

«Bunu yapabilir misin?»

«Kurulda yeteri kadar sözüm geçer sanıyorum.»

«Gizli haberleşme servisi şaşkına dönecek.»

«Zaten benim istediğim de bu. Her telepatın hop hop oturup kalkmasını istiyorum. Bu kızı istiyorum.»

Quizzard'ın gazinosu, öğleden sonraki moladan yararlanılarak temizlenmişti... Kumarbazların gününde ancak bir kere temizlenebilen gazino pırıl pırıldı. Bütün kumar masaları fırçalanmış, çuhalar temizlenmişti. Ben Reich, bilardo masasının başında Jerry Church ve kör krupiye Keno Quizzard'la beraber oturuyordu. Quizzard, dev gibi iri yarı, kızıl sakallı bir adamdı. Teni bembeyazdı. Beyaz perde inmiş gözlerinin evvelce kindar bakışlı olduğu, kaşlarının çatılışından belli oluyordu.

Reich, Church'e:

— Ücretini biliyorsun, dedi. Seni peşinen uyarıyorum, Jerry, eğer çıkarını düşünüyorsan benim düşüncelerimi telepati yoluyla araştırmaya kalkmazsın. Zehir gibi bir adamım. Eğer zihnime inersen mahvolacağını bilmelisin. Bir kere daha düşünmeni tavsiye ederim.

Quizzard, kaba bir sesle mırıldandı.

— Hay Allah, durum bu kadar kötü mü? Ben mahvolmayı istemem, Reich.

— Kim ister ki? Sen ne isterdin, Keno?

— Bir soru.

Kör olmasına rağmen, kendinden emin bir tavırla ellerini uzattı ve ıstakalardan birini tuttu.

— Ne istediğimi söylemek isterim.

— İstediğin en büyük ücreti iste, Keno.

— Ne için?

— Sen ona boş ver. Ödeyeceğim ücretle kayıtsız hiz-

met istiyorum. Bu hizmeti alabilmem için kaç para ödemem gerektiğini söyle yeter.

— Oldukça büyük bir hizmet olacak sanıyorum.

— Param bol. Bunu da biliyorsun.

— Yüz binin var mı?

— Yüz bin. Tamam mı? Ücret tespit edildi.

Church, şaşkınlıkla oturduğu yerden yarı doğruldu.

— Şaka mı ediyorsun? Yüz bin mi dedin?

— Kararını ver, Jerry. Para mı yoksa eski yerini mi almak istersin?

— Hemen hemen... Hayır. Deli miyim? Eski yerimi isterim.

— Şu halde, mızmızlanmayı bırak.

Reich, Quizzard'a döndü.

— Ücret yüz bindir.

— Peşin mi?

— Başka nasıl olabilir? Şimdi, parayı avans olarak peşin mi istersiniz yoksa hemen işe başlayabilir miyiz?

Quizzard ,itiraz etti.

— Allah aşkına, Reich...

— Boş ver... Seni tanırım, Keno. Ne istediğimi biliyorsun, bunun için ücreti arttırmaya kalkma. Benimle hemen anlaşmanı istiyorum. Bu sebeple parayı peşin olarak söyledim.

Quizzard, ağır ağır:

— Evet, dedi. Anlıyorum.

Gülümsediği zaman gözlerinin beyazlığı gözlerinin altından sarkan derinin içinde kayboldu.

— Seni de ben tanırım, Reich.

— Şu halde, bunu senden satın almak isteyecek olan kişi, Lincoln Powell olacaktır. Ne ödeyeceğini de bilmiyorum.

Quizzard, nefretle yere tükürdü.

— Ne öderse ödesin bana yaramaz.

— Powell'a karşı duran benim, Keno. Ücretimi söyledim. Senden cevap bekliyorum.

Quizzard:

— Anlaştık, dedi.

— Pekâlâ. Şimdi dinleyin. İlk iş. Bir kızı istiyorum. İsmi Barbara D'Courtney.

Quizzard, başını salladı.

— Cinayet mi? Tahmin etmiştim.

— İtirazın mı var?

Quizzard, başını şiddetle salladı .

Reich:

— Bu kızı istiyorum, dedi. Dün akşam Beaumont House'tan kaçtı ve nerede olduğunu kimse bilmiyor. O kızı istiyorum, Keno. Polisin bulmasından önce onu ben bulmak istiyorum.

Quizzard, başıyla evetledi.

— Yaklaşık olarak yirmi beş yaşlarında. Bir altmış beş boyunda. Altmış kilo kadar var. Vücut dolgun, beli ince. Bacakları muntazam ve uzun...

Quizzard'ın dolgun dudakları aralandı. Kör gözleri ışıldadı.

Reich, devam etti.

— Sarı saçlı. Kara gözlü. Kalp biçimi yüzü var. Dudakları dolgun ve burnu minik... Karakterli bir yüzü var. Bakışları elektrikli, insanı çarpıyor.

— Giyimi?

— Onu son gördüğüm zaman sırtında kısacık bir gecelik vardı. Donuk beyaz ve şeffaf... buzlu cam gibi. Ayakkabısı yok. Çorapları yok. Şapka yok, mücevher yok. Aklını yitirmiş gibi... Yarı çıplak sokağa fırlayabilecek kadar deli. Bu kızı istiyorum.

Reich, bir saniye kadar düşündükten sonra ekledi.

— Ona zarar verilmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?

— Ona kırılır eşya muamelesi mi yapacağız? Biraz insaf et, Reich.

Quizzard, etli dudaklarını yaladı.

— Böyle şey olmaz, Reich.

— Yüz bini vermemin nedeni bu. Yeteri kadar çabuk bulursanız işime yarayacak.

— Kız için çamura dalmam gerekecek.

— Çekinmeden dalabilirsin. Her yeri araştırın. Şehirde aranmayan hiç bir yer kalmasın. Her yere haber salın. Paradan kaçınmıyorum. Kızı istiyorum Anlaşıldı mı?

Quizzard, başını sallayarak evetledi. Elindeki paralarla oynuyordu.

— Anlaşıldı.

Reich, birden uzandı ve Quizzard'ın etli eline vurdu ve paraları düşürdü

Dişlerini tehdit edici bir ifadeyle gıcırdatarak: ,

— Aldatılmak istemem, dedi. Kızı istiyorum.

8.

Yedi günlük bir uğraşma olmuştu.

Powell ve Tate, sakin bir suda dolaşan ve birbirlerine saldırmaya hazırlanan köpekbalıkları gibi dönenip duruyorlardı. Bir hafta, karşılıklı uğraşmayla geçmişti.

Sivil elbise giymiş resmi bir polis, Maria Beaumont'u sorguya çekmişti

— Katille iş birliği yaptınız. Zaten Sardine oyununun amacı da buydu. Haydi, cevap verin bakalım!

Maria, heyecanlanmış ve söylenenleri dinlemek istemeyerek kaçmıştı

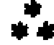

Tatc, Reich'e rapor vermişti.

— Maria'dan kuşkulanıyorlar. Polis, Maria'nın katile yardım ettiğini düşünüyor.

,Reich, cevap vermişti:

— Bırak kurtların içine düşsün.

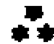

Nihayet, Maria Beaumont, Loan Brokerage'deki evine sığınmıştı, ama üç saat sonre bir devriye komiseri tarafından bulunmuş, karakola getirilmişti. Devriye komiseri, Lincoln Powell'in hemen büronun dışında olduğunu bilmiyordu.

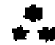

Powelll, polislere akıl vermişti:

— Reich'in kendisine verdiği eski bir kitaptan öğrendiği oyunu uygulamış. Kitabın en aşağı asırlık olması gerekir. Reich. Bu kitabı özellikle mi aramış? Graham'ı da kontrol edin. Nasıl olmuş da sadece Sardine oyunu belirli olarak kalabilmiş? İhtiyar Mose bütün ayrıntıları bilmek isteyecektir .

Evvelce trafik polisi olduğu halde şimdi sivil görev almış olan bir polis,, Graham'ın kitapçı dükkânına girmiş kitap istiyordu. «Dostum Ben Reich'in istediği bir kitap gibi olsun.»

Tate, yine Reich'e rapor vermişti:

— Etrafta dolaşıp zihinlere giriyorum. Maria'ya gönderdiğin kitabı inceleyecekler .

Reich, cevap vermişti:

— Bırak istedikleri gibi davransınlar. Şu kızı bulmam gerekiyor.

Polis kitapçı dükkânına gitmiş ve inceleme yapmıştı.

***

Powell, polislere mesaj yollamıştı:

— Reich, kitabı rastlantı olarak bulmuştur. Maria Beaumont'a bir hediye ararken bulmuş. Kızı bulabildiniz mi?

***

Reich, yeni bir reklâm programı ortaya atmıştı.

— İnsanlar kullandıkları şeylerin daima kaynağını arar ve insancıl yönlerini inceler. Eğer bir insan, kullanacağı arabanın değerini bilirse, hiç düşünmeden para harcar.

— Doğru, Bay Reich.

— Arabamızın reklâmını yapacağız. Bir kız bulup Monarch'ın maskotu yapalım. Bir araba alan kızı da beraber alsın.

— Doğru, Bay Reich. Fikriniz fevkalâde!

— Hemen işe başlayın. Şehri tarayın. Yirmi beş yaşlarında, bir altmış beş boyunda, etine dolgun ve güzel bir kız olmalı.

— Doğru, Bay Reich.

— Sarışın ve kara gözlü olmalı. Dudakları dolgun, burnu küçük olmalı. Arayın ve böyle bir kız bulun. Kafamda canlandırdığım bu kızı bulana ikramiye de var.

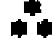
***

Tate. Reich'e rapor vermişti:

— Polisin düşüncelerini inceliyordum. Graham'la Monarch arasındaki ilişkinin derecesini incelemek üzere bir polis gönderiyorlar.

Reich, cevap vermişti:

— Bırak bildikleri gibi davransınlar. Bir şey öğrenemezler. Graham bazı kitaplar satın almak için gitmiş. Powell, böylesine aptal olabilir mi?

Polislerden kimisi plastik ameliyatı bile göze almış ve Monarch'a sızmaya çalışmıştı. Bunlardan biri, personel şefinin gözünden kaçmadı ve rapor edildi.

Powell, polislere bir mesaj yayınladı:

— Bu hareketiniz Reich'in hakkımızdaki düşüncelerini yanıltabilir. Bu takdirde daha verimli çalışabiliriz. Kız ne oldu?

Her saat toplanan kurul toplantısında Reich, ortaya yeni bir fikir atmıştı:

— Gazetelere ilân verilsin. Başı derde giren her kim olursa olsun Monarch'a sığınabilir.

— Fakat bu bize çok masraflı olur.

— Ziyanı yok. Çıkarımız çok olur.

Reich, toplantı odasından çıktıktan sonra en yakın bir telefona giderek, Ellery West'i aramıştı.

— Şehirdeki bütün düşkün insanlar bürosuna adam yerleştirilmesini istiyorum. Müracaat eden herkesin tam bir resmini istiyorum. Derhal harekete geç, Ellery, vakit kaybetme.

— Sormuyorum ,ama Reich, keşke zihninden geçenleri okuyabilseydim.

— Ne o, kuşkulandın mı?

— Hayır. Sadece merak ettim o kadar.

— Şu halde merak etme.

Reich, tam telefon kulübesinden çıkarken havacı elbisesi giymiş biri tarafından karşılandı.

— Ah, Bay Reich, size rastladığım için ne kadar şanslı sayılırım. Düşkünler evi hakkında duydum ve böyle bir kampanyayı başlattığınız için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Adam, aslında tanınmış bir gazeteciydi.

Reich'in düşüncelerinde meşhur şarkısının nağmeleri belirdi. Adamın düşüncelerine inmesine imkân yoktu.

Reich, bir oto buldu ve hemen oradan ayrıldı.

Tate, Reich'e rapor verdi:

— Polis Graham'ın peşinde. Bütün adamlarını peşine salmışlar. Powell'ın ne yapmak niyetinde olduğunu bilmiyorum, ama senden uzaklaştığını düşünüyorum. Güvenlik hatlarımızın uzadığını sanıyorum.

Reich, Tate'e bildirdi.

— Kızı bulmadan kendimi güvenlik içinde sayamam.

Marcus Graham, adres bırakmamıştı, ama peşinde laboratuvarın temin ettiği düzinelerle izleyici robot vardı. Powell, onu bulduğu zaman, Ganymede'de bulunuyordu. Kitaplar Ben Reich'in annesinden miras kalmıştı ve hiç beklenmedik bir zamanda piyasaya verilmişti.

— Faydasız. Reich'in Graham'ı neden Ganymede'e yolladığını anlayamadım.

Beck, Powell'a sordu:

— Kitaptan ne haber?

Powell, cevap verdi:

— Reich satın alıp hediye olarak göndermiş. Çok kötü bir durumda olduğu için Maria, ancak Sardine oyununu seçebilmiş. Mose için yeterli olmayacaktır. Kızı bula madınız mı?

Polisler. Duffy'yi buldular ve plak meselesini öğrendiler. Powell, Duffy'yle konuştu ve durumu öğrendi.

Polislere bir mesaj yolladı:

— Ellery West'i aradım ve Bayan Duffy'nin söylediklerinin doğru olduğunu anladım. Ellery, kumar oynandığından söz ettiği için Reich, memurların kumar oynamalarını önlemek üzere bir plak aramış ve bulmuş. Zihninde perdeleme yapan bu plağı da rastlantı olarak bulduğuna inanıyorum. Reich'in fedailer üzerinde kullandığı maddenin ne olduğu bulundu mu? Kızdan ne haber?

*
* *

Rodopsin iyonizerin Wilson Jordan tarafından geliştirilmiş olduğunu polislerin öğrenmesini istemeyen Reich, Keno Quizzard'ı aradı.

— Callisto'da bir malikânem var. O malikâneden vazgeçeceğim ve Jordana vereceğim.

— Peki, Jordan'a bunu söyleyecek miyiz?

— Hayır, Keno. Biraz kuşkulansın ve kendisi öğrensin yeter.

Ağdalı bir ses, Jordana telefon ediyor ve mirasa konduğunu söylüyordu. Kuşkulanan Jordan, avukatına telefon edip durumun gerçek olduğunu ve yarım milyon değerinde bir mirasa konmuş olduğunu öğrenince, bir saat sonra Callisto'ya hareket ediyordu.

*
* *

Powell, adamlarını uyarıyordu:

— Reich'in adamlarını karaya vurmaya başladık. Jordan, Rodopsin meselesinin anahtarı olabilir. Beck'e haber verin, Callisto'ya gitsin ve Jordan'la meşgul olsun. Kızdan haber var mı?

*
* *

Polisin uyguladığı metot şimdilik başarıyla gidiyordu. Reich, Maria Beaumont'la uğraşırken, Monarch'ın en zeki avukatlarından biri Merih'e gönderilip orada tutuklanıyor ve yerine, tıpkı ona benzeyen başka bir avukat yerleştiriliyordu.

Tate, Reich'e bildiriyordu:

— Hukuk Danışmanlık Büronu kontrol et. Ne olduğunu anlayamıyorum, ama birtakım garip olayların döndüğünü zannediyorum. Bu çok tehlikeli olur.

Bu haber üzerine Reich, birinci sınıf bir telepata yaptırdığı kontrolda sahte avukatı tespit etti ve hemen Keno Quizzard'ı aradı. Sonuç olarak, sahte avukatın Monarch'la ilişkisi kısa bir süre sonra kesildi.

Powell, adamlarına kızıyordu.

— Allah kahretsin! Her tarafta çürük çıkıyoruz. Reich, bütün kapıları suratımıza kapatıyor. Reich, hesabına kimin çalıştığını öğrenin ve kızı çok acele bulmaya çalışın.

Monarch Laboratuvarında meydana gelen bir patlama sonucu yaralanan bir bilgin, hastaneden kısa bir süre sonra çıkıyor ve yüzü bandaj içinde olduğu halde görevine başlıyordu.

Tate, Reich'e haber verdi:

— Nihayet karara vardım. Powell, hiç de aptal biri değil. Soruşturmasını iki seviyeden yürütüyor. Ortada bilerek dolaşan polisleri dikkate alma. Gizli olanlara dikkat etmelisin. Hastaneden gelen bilgin için birtakım şeyler tahmin ediyorum. Soruştur.

Reich, kendisinden istenen soruşturmayı yaptı. Soruşturma sonucu, Keno Quizzard'ı aradı. İki saat sonra Monarch laboratuvarındaki 50.000 bin dolar değerindeki platin çalınıyor ve kapısında «girilemez» yazılı oda tamamen tahrip ediliyordu. Olaydan yarım saat sonra da sahte bilginin maskesi sıyrılıyor ve polise teslim ediliyordu.

*
**

Powell, adamlarına bildirdi:

— Bu da demektir ki Rodopsin'in Reich'in laboratuvarından çıkmış olduğunu hiç bir zaman ispat edemeyeceğiz. Bu hilemizi nasıl çözümlediğini ancak Tanrı bilir. Hiç bir şey yapamıyor musunuz? Kızdan ne haber?

Reich, Marcus Graham'ın robotlarla araştırılmasına kahkahalarla gülerek, Monarch, Enternasyonel Muhasebe Kontrol heyetini kabul ediyordu. Heyet başkanı ikinci sınıf bir esperdi. Monarch'ın defterlerini kontrola gelen bu heyete polis tarafından bir ajan sokulmuştu. Bu kız, resmî işlerde ve rapor hazırlamakta çok bilgiliydi ve heyet başkanının raporlarını hazırlamakla görevlendirilmişti.

*
**

Tate'den Reich'e bildirildi:

— Kontrol heyetinden kuşkulanıyorum. Sakın ihmal etmeyin.

Reich, genel muhasebe defterlerini heyete verdi, sonra Hassop'u söz vermiş olduğu gibi Spaceland'e dinlenmek üzere gönderdi. Hassop, fotoğraf malzemelerinin arasında bir kutu filim taşıyordu. Bu filim, Monarch'ın gizli muhasebe kayıtlarından başka bir şey değildi. Kutusu, dikkatle açılmadığı takdirde içindeki filmi yakacak

şekilde ayarlanmıştı. Gizli kayıtların ikinci kopyası, Reich'in evindeki kasadaydı.

*
**

Powell, adamlarına bildirdi:

— Suyumuz kaynadı sayılır. Hassop'u izletin. Yanında çok değerli bilgiler taşıyabilir. Reich'in onu acele uzaklaştırmasının nedeni de bu olabilir. Ayağımız gittikçe daha hızlı kaymaya başladı. Şu Allahın cezası kayıp kız ne oldu?

*
**

Kan dolaşımı şemasında atardamarın kırmızı, toplardamarın mavi renkli oluşu gibi, yeraltı ve yerüstü örgütleri de haberalma ağlarını geniş ölçüde yaydılar. Lonca karargâhında, insandan insana aktarılan zincirleme haberler yayıldı. Quizzard'ın gazinosunda, her kumarbaz, hırsız, yankesici, ve bir sürü yarı karanlık işler çeviren herkese haber verildi.

Cuma sabahı, üçüncü sınıf Esper olan Fred Deal, yıkandı, traş oldu, giyindi ve işine gitmek üzere evinden çıktı. Merih Kambiyo Bankasında Baş Muhafız olarak görevliydi. Yeraltı trenini beklerken bir gazete satın aldı ve üçüncü sınıf Esper olan gazeteciyle konuştu. Kadın gazeteciden haberi aldı ve Barbara D'Courtney'in resmini gördü.

Cuma sabahı, Snim Asj, ev sahibesi tarafından uyandırıldı. Ev sahibesi Chooka Frood, kirayı geciktirdiğinden ötürü bağırıp çağırıyordu.

Snim:

— Allahını seversen, Chooka, dedi. Nasıl olsa o sarışın kızdan yeteri kadar para alıyorsun. Benden daha ne istiyorsun?

— Eğer üç haftalık borcunu ödemezsen, başının

üstünde çatı diye bir şeyin kalmayaiağını hatırlatmak isterim.

Snim, aceleyle girinip para bulmak üzere sokağa fırladı. Quizzard'ın gazinosuna gitmek için erken olduğundan doğruca Jerry Church'un emanetçi dükkânına gitti. Oraya bırakmış olduğu bir emanet için biraz daha para sızdırmak niyetindeydi. Church, dükkânda yoktu ve tezgâhtar yardımcı olacağını söyledi. Biraz konuştuktan sonra Snim, ev sahibesinin yanına almış olduğu sarışın kızdan söz etti. Tezgâhtar böyle bir haberi umursamadı, oysa çok önemliydi. Snim, para temin edemeyeceğini anlayınca dükkândan ayrıldı.

Jerry Church, dükkâna döndüğü zaman Snim'in ziyaretini öğrendi ve tezgâhtarının söylemediklerini, düşüncelerini okumak suretiyle anladı. Church, heyecanından bayılmamak için kendisini zor tuttu ve hemen Ben Reich'i aradı, fakat bulması mümkün olmadı. Church, derin bir nefes alarak bu kez Keno Quizzard'ı aradı.

Snim, ne yapacağını şaşırmış bir halde başıboş dolaşıyordu. Nihayet, bankadan para çeken birini soymaya karar verdi. Fazla akıllı olmadığı için de Merih Kambiyo Bankasını seçti. Bankaya girdiği zaman Esper muhafızlar tarafından hemen tesbit edildi

Snim bir avuç dolusu makbuz çalıp bankadan çıkarken Fred Deal, ona doğru bir göz attı, sonra başyardımcısını çağırdı

Snim'i işaret ederek:

— Şu elma kurdunu görüyor musun? dedi. Eksik para numarasını yapacak

— Hemen defedelim mi, Fred?

— Ne faydası olur? Nasılsa buradan çıktıktan sonra başka biri üzerinde deneyecek. Bırakalım işi kıvırsın, sonra yakalar deliğe tıktırırız. Kingston'da onun gibiler için bol bol yer var.

Hakkında verilen karardan habersiz olan Snim, bankanın kapısında bekliyor ve para ödenen gişeleri dikkatle kolluyordu. Nihayet, «Z» gişesinden para çeken birini gözüne kestirdi. Adam parasını alıp kapıdan çıkarken, Snim, adamın omuzuna dokundu.

— Özür dilerim, efendim, ama eksik para aldınız. Lütfen benimle gelir misiniz?

Bu arada, şaşıran adamın elindeki paraları aldı. Adam, sesini çıkarmadan Snim'in arkasından bankaya girmek zorunda kaldı. Snim, hemen kalabalığa karıştı ve yan çıkış kapılarından birine doğru aceleyle yürüdü. Tam dışarı çıkacağı sırada, ensesine kuvvetli bir el yapıştı.

Snim, önce karşı koymayı denedi, ama çıkar yol bulamayınca yalvarmaya ve bildiklerini sıralamaya başladı, sonra da oturup ağladı.

Fred Deal, arkadaşına seslendi.

— Şunu tutun, çocuklar. Mirasa konduk demektir.

— Başına mükâfat mı var?

— Başına değil, ama başının içindekilere var.

Cuma günü öğleden sonra geç saatlerde, hemen hemen aynı anda, Lincoln Powell ve Ben Reich aynı haberi alıyordu: Barbara D'Courtney'in tarifine uyan bir kız, Chooka Frood'a ait bir evde kalmaktadır. 99 Bastison West Side, Chooka Frood'un Fal-bakım-Evi.

9.

Bastison West Side, son savaştan kalma bir eser olarak korunuyordu. Seri halindeki atomik patlamalar şehrin bu kesimini grifit bir hale sokmuştu.

99 numara, evvelce bir seramik fabrikasının bulunduğu yerdi. Patlamalar sonucu bütün seramik erimiş, koca binayı binlerce hücreye bölmüştü. Katlar aranırken

bir insanın hücreden hücreye geçerek ortadan kaybolması işten bile değildi. Chooka Frood da bu yüzden oldukça çok para kazanıyordu. Binanın karışıklığı kimi zaman onun bile şaşırmasına sebep olurdu.

Chooka Frood'un evine ulaştığınız zaman kapıda Yirminci Yüzyıldan kalma elbise giymiş bir adam tarafından karşılanırdınız.

— Fal mı baktıracaksınız?

«Evet» cevabınız üzerine, elinize fosforlu bir meşale tutuşturulurdu. Bu meşaleyi alıp bodrum katına inerdiniz. Loş karanlıkta sizin gibi bir sürü insan görürdünüz. Hepsi sabırla geleceklerinin söylenmesini beklerlerdi. Onların yanına sessizce oturur, sıranızın gelmesini beklerdiniz .

Powell, oturduğu yerden Chooka Frood'u inceledi. Kadının kaba yüzüne, yassı burnuna, kalın dudaklarına baktı.

Chooka, elelrini kaldırdı.

—Kalplerinizden geçenleri okuyacağım. Geleceğinizi söyleyeceğim. Gözlerinizi kalplerinize çevirin... Merihli Zerlen'den intikam almak isteyen kişi...

Powell, kendi kendine düşündü:

«Allah beni kahretsin! Kadın telepat be!»

Chooka'nın vücudu kasıldı, ağzı bir karış açıldı.

«Beni anlıyorsun, değil mi, Chooka Frood?»

Telepatik cevap kırık kırık parçalar halinde geldi.

«N-ne? Kim? Han-giniz...?»

Powell, üçüncü sınıf bir Esperle konuşuyormuş gibi dikkatle düşündü:

«İsmim, Lincoln Powell. İşim, Polis Başkanı. Niyetim, Barbara D'Courtney adındaki bir kız hakkında soruşturma yapmak. Duyduğuma göre yanında kalıyormuş ve işlerinde yardımcı oluyormuş.»

Powell, kızın resmini hayalinde canlandırarak aktardı.

Chooka, zihin perdelerini kapamaya çalıştı.

«Def-ol. Dışarı. Dışarı. Defol...»

«Neden Lonca'ya gelmedin? Neden seni eğitmemize imkân vermedin? Bu sürdüğün hayattan memnun musun? Aptalların düşüncelerini okuyarak para kazanmak da iş mi yani? Seni daha iyi bir gelecek bekliyor, Chooka.»

«Çok para mı?»

«Paradan sonra söz edebiliriz, Chooka. Kız nerede?»

«Kız yok. Burada kız falan yok.»

«Saçmalama, Chooka. Müşterilerini benimle beraber yokla. Şu ihtiyar keçi... Buraya daha önce de gelmiş. Barbara D'Courtney'in gelmesini bekliyor. Romalılar gibi giydiriyorsun. Yarım sat sonra kızı getireceksin. Kızdan hoşlanıyor. Bir çeşit dans yapıyor. Kızın elbisesinin önü açılıyor ve adamcağız gördüklerinden memnun. Bu kız...»

«O adam deli. Hiç bir zaman...»

«Peki, şu kırmızı suratlı kadına ne dersin? Kızı o da görmüş. Ona inanıyor ve sahneye çıkmasını bekliyor. Kız nerede, Chooka?»

«Hayır!»

«Anlıyorum. Üst katta. Üst katın neresinde, Chooka? Perdelemeye çalışma, derinlere iniyorum. Birinci sınıf bir Esperi yanıltamazsın. Anlıyorum. Sola dönerken dördüncü oda. Yukardaki labirent oldukça karışıktır, Chooka. Emin olmak için bir daha deneyelim...»

Çaresiz kalan Chooka, birden haykırdı.

— Defol buradan, Allahın belâsı polis! Defol git buradan!

Powell:

— Özür dilerim, dedi. Zaten gidiyordum.

Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

***

Bütün bu telepatik konuşma, Reich'in on sekizinci basamaktan yirminci basamağa inene kadar geçirdiği bir saniye içinde olmuştu. Reich, kadının öfkeyle haykırışını ve Powell'in cevabını işitti. Hemen geri döndü ve basamakları süratle tırmandı.

Kapıdaki adamın yanından geçerken ,adamın eline bir banknot sıkıştırdı.

— Burada değildim. Anlaşıldı mı?

— Kimse burada değildir, Bay Reich.

Reich, Frap oynanan salona daldı. Kafasında, çok iyi bildiği melodinin nağmeleri çınlıyordu. Kapalı bir telefon kulübesine daldı ve BD-12,232 numaralara bastı.

Bir saniye sonra Jerry Church'ün endişeli yüzü ekranda belirdi.

— Evet, Ben?

— Başımız dertte. Powell burada.

— Oh, Allahım!

— Quizzard hangi cehennemin dibine gitti?

— Orada değil mi?

— Bulamadım.

— Fakat fal bakılan zemin katta olacak ve...

— Zemin katta Powell vardı ve Chooka'nın zihnini okuyordu. Quizzard'ın orada olmadığından eminim. Ne cehennemde olduğunu biliyor musun?

— Bilmiyorum, Ben. Karısıyla beraber oraya gitti ve...

— Bak, Jerry, Powell, kızın yerini öğrenmiş olmalı. Ondan ancak beş dakika önce davranabildim. Quizzard'ın bu işi kıvırması gerekirdi. Zemin katta yok. Evin diğer salonlarında da yok.

— Belki üst kattadır.

— Bu kadarını ben de düşünebilirim. Beni dinle, üst kata çıkmanın başka bir yolu var mı? Powell'dan önce gidebileceğim kestirme bir yol?

— Eğer Powell, Chooka'nın zihnini okuduysa, kestirme yolu da öğrenmiştir.

— Allah belâsını versin, biliyorum. Belki öğrenmemiştir. Muhtemelen kızın yerini öğrenmekle meşguldü. Bir kere denemek zorundayım.

— Ana merdivenin arka tarafında bir kadın heykeli var. Heykelin başını sağa doğru döndür, ikiye ayrılacaktır. Dik olarak çıkan havalı bir merdiven göreceksin.

— Tamam.

Reich, v-fonu kapadı ve ana merdivenlere doğru koştu. Mermer basamakların arkasına geçti, kadın heykelini buldu ve başını sağa çevirerek gizli geçiti açtı. Çelik bir kapı meydana çıktı. Reich, son kat düğmesine bastıktan sonra çelik kapıyı açtı ve boşluğa girdi. Ayaklarının altındaki demir plaka birden yükselmeye başladı. Üst katta durdu. Reich, boşluk kapısını açarak dışarı çıktı.

Kendisini uzun bir koridorda buldu. Koridor otuz derecelik bir dönüşle hafif sola kaymıştı. Koridorun iki tarafında kapılar vardı, ama hiç birinin üzerinde numarası yazılı değildi.

— Quizzard! diye bağırdı.

Cevap yoktu.

Reich, koridorun yarısını koşarak geçti ve ani bir kararla kapılardan birini açtı. Daracık bir odaya girdi. Odanın döşemesini oval şeklinde kauçuk köpüğünden yapılmış bir yatak kaplıyordu Ayağı yatağın kenarına takılınca düştü. Emekleyerek odanın karşısındaki kapıya gitti. Kapıyı açtığı zaman bir merdiven sahanlığına yuvarlandı. Merdiven, çevresinde kapılar bulunan yuvarlak bir hole iniyordu. Reich, soluk soluğa aşağı indi ve çevresindeki kapalı kapılara baktı.

— Quizzard! diye haykırdı. Keno Quizzard!

Boğuk bir ses duyuldu. Reich, birden arkasını döndü ve bir kapıya doğru koştu, kapıyı açtı. Kapının önün-

de, gözleri plastik ameliyatla kırmızıya boyanmış bir kadın duruyordu. Reich, kadınla burun buruna geldi. Kadın keskin bir kahkaha atarak yumruklarını kaldırıp Reich'in suratına indirdi. Gözleri sulanan Reich, şaşkınlıkla geriledi, kapıya uzandı fakat yanlışlıkla başka bir kapıyı açtı. Gerileyerek yanlış girdiği odadan çıkarken ayakkabısının topuğu takıldı. Reich, toparlanmaya fırsat bulamadan sırt üstü düştü ve başını porselen bir sobanın kenarına çarptı.

Gözlerinin kararması geçtiği zaman, kendisini Chooka Frood'un karşısında buldu.

Chooka Frood, haykırdı.

— Benim odamda ne arıyorsun?

Reich, ayağa fırladı.

— Kız nerede?

— Defol buradan, Ben Reich.

— Kızın nerede olduğunu sordum? Barbara D'Courtney. Nerede?

Chooka, başını çevirdi ve haykırdı.

— Magda!

Kırmızı gözlü kadın odaya girdi. Elinde bir Felç tabancası tutuyordu. Kadın hâlâ kahkahalarla gülüyordu, ama tabancanın namlusu Reich'in alnını gösteriyor ve bir milim dahi kımıldamıyordu.

Chooka, tekrarladı.

— Defol buradan!

— Kızı istiyorum, Chooka. Powell'ın eline geçmesinden önce kızı istiyorum. Kız nerede?

Chooka, haykırdı.

— Onu buradan defet, Magda!

Reich, elinin tersini kahkahayla gülen kadının suratına patlattı. Kadın darbenin şiddetinden odanın bir köşesine yuvarlanırken tabancayı düşürdü. Reich, tabancayı alırken hâlâ gülmekte olan kadına aldırmadı.

Namluyu Chooka'nın şakağına dayadı.

— Kız nerede?

— Cehennemin dibini...

Reich, tetiği ilk kademeye çekti. Namludan fışkıran ışın Chooka'nın sinir sistemine hafif bir akım verdi. Kadının vücudu katılaştı ve titremeye başladı. Vücudundan oluk gibi ter boşalmasına rağmen inatla başını salladı. Reich, tetiği ikinci kademeye çekti. Chooka, şiddetle sarsıldı, gözleri yuvalarından dışarı uğradı. Gırtlağından, boğazlanan domuzların çıkardığı hırıltıyı andıran sesler çıktı. Reich, beş saniye süreyle ışın verdi, sonra tetiği bıraktı.

— Üçüncü kademe ölüm getirir, diye homurdandı. Umurumda bile olmaz, Chooka. Kızı bulamadığım takdirde şu veya bu şekilde mahvolmuş sayılırım. Kız nerede?

Chooka, tam bir felç geçirmek üzereydi. Zorlukla mırıldandı.

— Ka-pıdan g-eç. Dördüncü o-da ...Sola... Köşeden sonra.

Reich, kadını yere yuvarladı. Yatak odasını aştı, kapıdan geçti ve helezon bir merdivenin önünde durdu. Bir solukta yukarı tırmandı, sola döndü ve odaları sayarak, dördüncü odanın önünde durdu. Bir saniye kadar kapıdan dinledi. Hiç ses duymayınca kapıyı açıp odaya daldı. Odada boş bir yatak, boş bir dolap ve tek iskemle vardı.

— Allah kahretsin! diye bağırdı.

Yatağa doğru atıldı. Kullanılığını gösteren bir işaret yoktu. Dolap da kullanılmamıştı. Tam odadan çıkacağı zaman vazgeçti ve şifonyerin orta gözünü çekti. Buzlu cam rengindeki geceliği buldu. Geceliğin altında paslı tabanca duruyordu. Cinayet silâhı! Hançerli tabanca!

Reich, heyecanla soludu.

— Oh, Allahım!

Tabancayı alıp inceledi. Uçlarından kurşunları çıkartılmış olan kovanlar hâlâ yuvalarında duruyordu. D'Courtney'in kafatasını parçalayan kovan hâlâ horozun altındaydı.

Reich:

— Henüz mahvolmuş sayılmam, diye mırıldandı. Hayır, henüz değil.

Reich, tabancayı cebine soktu. Tam bu sırada boğuk ve uzaktan gelen bir kahkaha duydu. Yanılmasına imkân yoktu, Quizzard'ın kahkahası!

Reich, aceleyle odadan çıktı ve kahkahanın yönüne doğru dikkatle yürüdü. Felç tabancasının tetiğini «Ö» harfine göre ayarladı, sonra kapıyı açıp içeri girdi. Kapı, havalı menteşeler üzerine oturtulmuş olduğu için, arkasından hafif bir tıslamayla kendiliğinden kapandı.

Küçük bir odadaydı. Odanın duvarları ve tavanı siyah kedifeyle kaplıydı, döşeme şeffaftı. Reich, Chooka'nın müşterilerini gözetlediği odada bulunduğunu anladı.

Şeffaf döşemeden altta bulunan oda görünüyordu.

Quiizard, bir koltuğa oturmuş ve Barbara'yı kucağına almış, hoyrat tavırlarla orasını burasını sıkıştırıp duruyordu. Barbara, kımıldamadan oturuyordu, bakışlarında donuk bir ifade vardı.

Quizzard'ın kaba sesi duyuldu.

— Nasıl bir kız?

Ufak tefek bir kadına söylüyordu. Kadının yüzünde üzüntülü bir ifade vardı. Kadın, Quizzard'ın karısıydı.

Kör adam tekrarladı.

— Nasıl bir kız?

— Ne olduğunu anlamıyor ki.

Quizzard:

— Anlıyor, anlıyor, dedi zırdeli değil ya! Ne olduğunu anlamadığını mı söylemek istiyorsun? Ah, keşke görebilseydim!

Kadın:

— Senin gözlerin benim, Keno, dedi.

— Şu halde, benim yerime sen bak ve söyle!

Reich, bir küfür savurdu ve Felç tabancasının namlusunu Quizzard'ın başına doğrulttu. Tabanca, kristal döşemeden bile etkin olacak kadar kuvvetliydi. Her cisimden geçip öldürebilirdi. Bu kez öldürecekti. Tam bu sırada odaya Powell, girdi.

Kadın, Powell'i gördü. Canhıraş bir çığlık attı.

— Kaç, Keno, Kaç!

Duvarın kenarından bir atmaca gibi atıldı. Gerili parmakları Powell'ın gözlerini hedef tutmuştu. Birden ayağı takılıp düştü ve kımıldamadan kaldı. Quizzard, kız kucağında olduğu halde koltuktan kalktı. Kör gözlerini açmış, sanki görmeye çalışıyordu. Quizzard'ın birden yıkıldığını gören Reich, kadının da, ayağı takılarak düşmemiş olduğunu anladı. Barbara, Quizzard'ın kollarından kurtulup koltuğun üstüne düştü.

Powell'in telepatik gücünü kullanmış olduğu kuşkusuzdu. Reich, ilk kez Powell'dan korktuğunu anladı. Felç tabancasını yine doğrulttu. Namlu Powell'ın başını gösteriyordu.

Powell, kızın düştükten sonra kımıldamadan oturduğu koltuğa doğru yürüdü.

— İyi akşamlar, Bayan D'Courtney.

Reich, mırıldandı.

— Elveda, Bay Powell.

Titreyen eline hakim olarak hedefi şaşırmamak için kendisini zorladı.

Powell:

— Bir şeyiniz yok ya, Bayan D'Courtney? dedi:.

Kız cevap vermeyince, eğildi ve kızın ifadesiz yüzüne baktı. Sonra kızın kolunu tutarak tekrarladı.

— Bir şeyiniz yok ya, Bayan D'Courtney? Bayan D'Courtney! Yardım ister misiniz?

«Yardım» kelimesini duyan kız birden ayağa sıçradı.

Powell'ın yanından geçti, hayali bir kapıyı açtı, sonra sarı saçlarını sallayarak koşmaya başladı.

— Baba! diye haykırdı. Allah aşkına! Baba!

İleri doğru koştu, engellenmiş gibi durdu, sonra sol tarafa doğru kaydı ve yarım daire çizerek koştu. Bu arada çığlık çığlığa haykırıyordu.

— Hayır! Hayır! Baba!

Tekrar koştu, hayali biriyle uğraştı, çığlık attı. Sonra, diz üstü çöktü, sürünerek yaklaştı, yerden bir şey alırmış gibi yaptı ve sonra olduğu yerde kımıldamadan kaldı.

Reich, kızın hareketlerinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Babasının ölümünü hayalinde yaşıyordu. Powell'a bunu, hareketleriyle anlatmıştı. Eğer Powell, kızın zihnini incelerse...

Powell, kızın yanına gitti, yerden kaldırdı, kolunu beline dolayarak kapıya doğru götürdü. Reich'in elindeki silâhın namlusu, kesin atış açısını bulmak için hareket etti. Reich'in görünmesine imkân yoktu. Hiç kuşkulanmayan düşmanı kolay bir hedef olacaktı. Tetiği çektiği takdirde kurtulacağını biliyordu. Powell, kapıyı açtı, sonra kızı kendisine doğru çekerek döndü ve başını kaldırıp tavana baktı.

Reich, korkuyla nefesini tuttu .

Powell:

— Haydi, dedi. Ne bekliyorsun? İşte, buradayız. Kolay bir hedef. Bir atış ikimize de yeter. Haydi, durma!

Powell'in sesi öfkeden titriyordu. Kalın kaşlarını çatmıştı. Reich, yarım dakika kadar Powell'a baktı, sonra bakışlarını kendisini görmeyen düşmanından kaçırdı.

Powell, yarı deli kızı kapıdan geçirdi ve kapıyı usulca kapadı. Reich, kurtuluş ümidinin gittikçe azaldığını hissetti. Güvenliğini parmaklarının arasından kaçırmıştı. Mahvolmaya doğru dev adımlarla yaklaşıyordu.

10.

Kingston Hastanesinin genç doktorlarından Jeems, Powell'ın oturma salonunda, durumu Powell'la Mary Noyes'e anlatıyordu.

— İsterik hatırlama nöbeti geçiriyor. Anahtar kelimesi «Yardım» harekete geçmesine sebep oluyor ve geçirmiş olduğu korkunç bir tecrübeyi hatırlayarak tekrarlıyor.

Powell:

— Babasının ölümü, dedi.

— Oooo? Anlıyorum. Bunun dışında Catatonia.

Mary Noyes, sordu:

— Devamlı mı?

Genç doktor Jeems, şaşırarak baktı.

— Bu çağda mı? Ölümden başka hiç bir şey devamlı değildir, Bayan Noyes. Kingston'da ölümün üzerine de çalışmalarımız var. Semptomatik görüşten ölümün incelenmesinde, gerçekten... ...

Powell, doktorun sözünü kesti.

— Daha sonra, doktor, bu gece ders vermek yok. Çalışmamız lâzım. Kızı kullanabilir miyim?

— Nasıl kullanmak istiyorsun?

— Zihnini araştırmak için.

Doktor Jeems, biraz düşündü, sonra:

— Bir sakıncası olmasa gerek, dedi. Catatonia için kendisine bazı ilâçlar vermiştim, ama yapacağın işe engel olacağını sanmam. Verdiğimiz ilâç, yirminci yüzyılda denenmiş, fakat geliştirilmemişti. Bu ilâcı alan hasta, özgeçmişine doğru döner ve hayata yeniden doğar.

— Yani Barbara D'Courtney bebek olacak, konuşmasını öğrenecek... yürüyecek...

— Evet. Üç hafta kadar sürer. Kendisini bulduğu zaman kaçmak istediği gerçeği kabul etmeye hazır ola-

caktır. Bütün bunlar sadece bilinç seviyesinde olur. Zihnini istediğiniz gibi araştırabilirsiniz. Ancak... bilinç altına indiğiniz zaman onu korkutabilirsiniz. Tabiî, telepat olduğunuza göre nasıl davranacağınızı benden iyi bilirsiniz.

Jems, birden kalktı ve iyi geceler dileyerek evden ayrıldı.

Powell'la Mary Noyes, telepatiyle konuşmaya başladılar.

«Büyük dostumuz Ben Reich, telepatlar aleyhinde bir kampanya açmış.»

«Evet, Linc. Muhalefet partisini de desteklediğini duydum. Tehlikeli bir adam.»

«Tehlikeli olduğu muhakkak. Belki Reich'i zamanında önleyebiliriz. Barbara'yı aşağı getir, Mary.»

Mary, Barbara'yı aşağı getirdi ve alçak divanın üstüne oturttu. Mary, kızın sırtına mavi kumaştan bir elbise giydirmiş, saçlarını taradıktan sonra at-kuyruğu yaparak mavi bir kurdeleyle bağlamıştı.

«Dış görünüşü sevimli, içi darmadağınık. Reich'in Allah belâsını versin!»

«Reich'ın ne ilişkisi var?»

«Söylemiştim, Mary, Chooka Frood'un evinde öyle sinirlenmiştim ki, Quizzard ve karısından kurtulmak istedim. O sırada Reich'in yukarda olduğunu anladım ve hiç tereddüt etfeden dişlerimi gösterdim.»

«Quizzard'a ne yaptın?»

«Basit felç şoku. Bir gün laboratuvara gelirsen sana gösteririm. Yeni bir buluş. Eğer birinci sınıfa yükselirsen sana da öğretiriz. Aynen Felç ışınları gibi, ama telepatik.»

«Öldürücü mü?»

«Yemini unuttun mu? Tabiî ki değil.»

«Demek Reich'i döşemeden bile izleyebildin, ha? Nasıl?»

«Telepatik yansıma. Hücrenin akustik kanalları vardı. Reich'in hatası. Kanaldan doğru yansıyordu. Yemin ederim ki bana ateş edecek cesareti bulmasını isterdim. Basit felç şokuyla onu yakıp mahvedecektim. O zaman tarihe geçecek, unutulmaz bir isim olacaktı.»

«Neden ateş etmedi, dersin?»

«Bilmiyorum, Mary. Bilmiyorum. Bizi öldürmek için birçok nedeni olduğunu düşünüyordu. Kendini güvenlik içinde sanıyordu... basit felç şokundan haberi yoktu. Hatta Quizzard'la karısının düştüğünü gördüğü halde aklına gelmedi.»

«Korkuyor muydu?»

«Reich hiç de korkak bir erkek değil. Korkmuyordu. Neden olduğunu bilmiyorum. Belki gelecek defa daha değişik düşünür. Zaten bu nedenle Barbara D'Courtney'i evimde saklıyorum. Burada güvenlik içinde olur.»

«Kingston Hastanesinde de güvenlik içinde olur.»

«Fakat yapmak istediğim iş için yeterli olmazdı.»

«Anlayamadım?»

«Cinayetin bütün gidişi kızın zihninde. Bulup çıkarmalıyım... parça parça. Cinayetin geçiş şeklini öğrendiğim an, Reich avucumun içindedir.»

Mary, kalktı.

«Mary Noyes'e gitmek düşüyor.»

«Otur, telepat! Seni neden çağırdığımı zannediyorsun? Kızla beraber kalacaksın. Yalnız bırakamayız. İkiniz benim yatak odamı alırsınız. Çalışma odasında kendime bir yer bulabilirim.»

«Boş ver, Linc. O kadar acele etme. Belki ben onun zihnine girebilirim.»

«Bana bak...»

«Ha, anladım, beni dadılık için istiyorsun. Sen de ataların gibisin, Linc.»

«Doğru değil. Çevremde...»

«Evet, şu görüntü neydi? Oh, Yuvarlak Masa Şövalyesi. Sir Galahad Powell. Ve bunun altında...»

Mary, birden sarardı ve sustu.

«Ne bulmuştun?»

«Boş ver.»

«Nazlanma, Mary.»

«Boş ver, Linc. Hem zihnimi bunu öğrenmek için araştırma. Eğer kendin uzanamazsan, ikinci bir elden öğrenmiş olma. Özellikle benden öğrenmiş olma.»

Powell, bir saniye kadar merakla Mary'ye baktı, sonra omuz silkti.

«Pekâlâ, Mary. Şu halde işe başlasak iyi olacak.»

Powell, Barbara D'Courtney'e:

— Yardım, Barbara, dedi.

Birden oturduğu yerde doğrulan Barbara, dinlermiş gibi durdu. Powell, büyük bir dikkatle kızın zihnini yokladı... Yatak örtüsünün verdiği duygu... Uzaktan doğru seslenen bir ses...

«Kimin sesi, Barbara?»

Barbara, bilinç dışı cevap verdi.

— Kim o?

«Bir dost, Barbara.»

— Kimse yok. Kimse yok. Yalnızım.

Kız yalnızdı, koridorda bir kapıyı açmak üzere koşuyordu. Zifaf odasına dalacak ve...

«Ne görecektin, Barbara?»

— Bir adam. İki adam.

«Kim?»

— Git. Lütfen, git. Sesten hoşlanmıyorum. Bir ses haykırıyor. Kulaklarıma haykırıyor...

Babasına ulaşmasını önleyen birinden kaçacakmış gibi eğildi ve haykırmaya, yerinden kalkıp odada dönmeye başladı.

«Baban ne yapıyordu, Barbara?»

— O... Hayır. Sen buraya ait değilsin. Yalnız üçümüz varız. Babam, ben ve...

Belirsiz bir insan şekli tarafından yakalandı... Hepsi bu kadarla kaldı.

«Bir kere daha bak, Barbara. İri gözler, küçük bir burun. Ufak, hassas görünüşlü bir ağız. Çizgi gibi ince dudaklar. Adam bu mu? Resme bak, Adam bu mu?»

— Evet, evet, evet.

Barbara, yine yere diz çöktü, süründü ve hareketsiz kaldı .

Powell, terleyen yüzünü kuruladı ve Barbara'yı tekrar alçak divanın üstüne kaldırdı. Barbara D'Courtney'den çok daha fazla sarsılmıştı. İsteriyle desteklenen duyguları ortaya çıkartmaya, kızın korkusunu onunla beraber yaşamaya çalışmıştı ve yaşamıştı.

«Ben Reich'ti, Mary. Sen de resmi izleyebildin mi?»

«Yeteri kadar uzun kalamadım, Linc. Saklanmak zorunda kaldım.»

«Reich'ti. Asıl sorun, babasını nasıl öldürdüğü? Ne kullandı? D'Courtney, kendisini savunmak için neden karşı koymadı? Tekrar denemek zorundayım. Bunu yapmak istemem, ama...»

«Kendi kendine işkence etmene de benim gönlüm razı olmuyor.»

«Zorunluyum.»

Powell, derin bir nefes aldı ve:

— Yardım, Barbara, dedi.

Kız tekrar oturduğu yerden doğruldu ve dinlermiş gibi bir durum aldı. Powell, aceleyle kızın zihnine girdi.

«Acele etme, güzelim. Acele etme. Zamanımız bol.»

— Yine mi sen?

«Beni hatırladın, mı, Barbara?»

— Hayır, hayır, seni tanımıyorum. Çık dışarı.

«Fakat senin bir parçanım, Barbara. Koridorda beraber koşuyoruz. Gördün mü? Kapıyı beraber açıyoruz. Beraber olursak daha kolay değil mi? Birbirimize yardım edebiliyoruz.»

— Biz mi?

«Evet, Barbara, sen ve ben.»

— Peki, bana şimdi neden yardım etmiyorsun?

«Sana nasıl yardım edebilirim, Barbara?»

— Babama bak! Onu engellememe yardım et. Onu durdur. Onu durdur. Haykırmama yardım et. Yardım et! Allah rızası için, yardım et!

Barbara, yine diz çöktü ve hareketsiz kaldı.

Powell, kolunun altına giren bir el fark etti. Diz çökmemesi gerektiğini kavradı. Gözlerinin önündeki vücut kayboldu, oda döndü. Mary Noyes, onu yerden kaldırmak için bütün gücünü harcıyordu.

Mary Noyes:

— Önce sen kalkacaksın, dedi.

Powell, başını salladı ve Barbara'yı kaldırmak istedi. Başaramayıp yere oturdu.

«Pekâlâ, Sir Galahad. Biraz sakinleş.»

Mary, Barbara'yı yerden kaldırdı ve alçak divana götürdü. Sonra Powell'a döndü.

«Şimdi yardım ister misin, yoksa erkekliğine mi dokunur?»

«Yiğitliğime demek istiyorsun. Bana yardım etmeye çalışma. Bütün ihtiyacım beyin kuvveti. Başımız dertte.»

«Ne öğrendin?» ...

«D'Courtney öldürülmesini istiyordu.»

«Olamaz!»

«Bal gibi olur. Ölmek istiyordu. Bütün bildiğim, Reich'in gözleri önünde intihar etmiş olması ihtimali.

Barbara'nın anıları karışık. Bu noktanın aydınlatılması gerekir. D'Courtney'in doktorunu görmeliyim.»

«Sam Atkins değil mi? Geçen hafta karısı Sally'yle beraber Venüs'e gitti.»

«Şu halde bu yolculuğu benim de yapmam gerekecek. Saat on roketine yetişecek kadar vaktim var mı? Idlewild'a haber ver.»

Powell, Sally'yi Venüs'teki evlerinin serin ve rahat dözenmiş oturma odasında buldu. Bahçede çalışmakta olan Doktor Atkins, aceleyle odaya girdi ve buzlu suya sarıldı.

«Lincoln Powell! Burada ne işin var? Seni buraya hangi rüzgâr attı?»

«Lodos, Sam. Bir şey konuşmak üzere geldim ve çok kalmayacağım.»

«Gezegenler arası telefonu kullanamaz mıydın?»

«Durum çok karışık, Sam. Yüz yüze konuşmak çok daha iyi olacaktı. D'Courtney olayı.»

Powell, durumu anlattı. Barbara D'Courney'in babasının ölümünden ötürü geçirdiği kriz iki şekilde yorumlanabilirdi. Ya babasının intiharına tanık olmuş, ya da babasının öldürülmesini görmüştü. Reich de, ya D'Courtney'i öldürmüş, ya da intiharına tanık olmuştu. İhtiyar Mose'un açıklama isteyeceğine hiç kuşku yoktu.

«Anlıyorum. Cevabım evettir. D'Courtney, intihar etmeye niyetliydi.»

«Niyetli mi? Neden?»

«Ruhen çökmüştü. Ruhî bir depresyon geçiriyordu. Onu vazgeçirmek için palas pandıras Dünya'ya geldim.

«Hımmm. Kötü bir darbe oldu, Sam. Şu halde, kafasının arkasını da uçurabilirdi, ha?»

«Neee? Kafasının arkasını mı uçurmak?»

«Evet, durum şu. Hangi silâh kullanıldığını bilmiyoruz, ama...»

«Bir dakika. Sana kesin olarak bir şey söyleyebilirim. Eğer, D'Curtney'in ölümü söylediğin şekilde olduysa, intihar etmediği muhakkak.»

«Neden?»

«Çünkü kendisini zehirlemek suretiyle intihar etmek istiyordu. Narkotik ilâçlarla kendisini öldürecekti. İntiharları bilirsin, Linc. Kafalarına koydukların yaparlar ve hiç bir zaman değişik bir intihar yolu aramazlar. D'Courtney, katledilmiş olmalı.»

«Neden D'Courtney, zehirle intihar etmek istiyordu, Sam, söyleyebilir misin,»

«Şaka mı ediyorsun? Bilseydim, şimdi ölmezdi. Durum hoşuma gitmiyor, Powell. Reich, başarımı baltaladı. D'Cortney'i kurtarabilirdim. Ben...»

«D'Courtney'in ruhsal durumu neden sarsılmıştı?»

«Suçluluk hissinden kurtulmak için çabalıyordu.»

«Neden suçluluk hissine kapılmıştı, dersin?»

«Çocuğu sebebiyle»

«Barbara mı? Nasıl? Neden?»

«Bilmiyorum. Zihninden korkaklık... ihmal... utanç gibi şeyler geçiriyordu. Bir çeşit kompleks de denebilir.»

«Reich'in bunlardan haberi olabilir miydi? İhtiyar Mose, bunu da soracaktır.»

«Reich, tahmin etmiş... Hayır. İmkânı yok. Bunu tahmin edebilmesi için bir ekspere ihtiyaç gösterecekti.»

«Bir dakika, Sam. Bu düşüncenin altında saklı bir şey var. Mümkünse yüze çıkarmak isterim...»

«Buyurun. Zihnim tamamen açık.»

«Bana yardım etmeye çalışma. Karışıklıktan başka bir şey yapmıyorsun. Yavaş... Parti... Benim verdiğim partide... Geçen ay. Gus Tate... kendisi de bir eksper ol-

duğu halde, seninkine benzeyen bir hastası için seninle konuşmuş. Eğer Tate'in ihtiyacı varsa, Reich'in de sana ihtiyacı olduğunu düşünmüşsün.»

Powell, öylesine şaşırmıştı ki, kendisini tutamayarak yüksek sesle:

— Vay canına! dedi. Ne haber, telepat!

— Ne demek istedin?

— D'Courtney'in öldürüldüğü gece, Tate de Beaumont'un verdiği partideydi. Reich'le birlikte gelmiş, fakat umuyordum ki...

— İnanamam, Linc!

— Ben de inanamıyorum, ama açıkça belli değil mi? Gus Tate, Reich'in esperliğini yapıyordu. Senden aldığı bilgiyi katile aktardı.

Evin başka bir odasından Sally'nin düşünceleri Powell'a kadar uzandı.

«Linc, telefon.»

— Hay Allah! Burada bulunduğumu sadece Mary biliyordu. İnşallah D'Courtney bebeğine bir şey olmamıştır.

Powell, v-fonun bulunduğu koridorda yürürken, başyardımcısının ekranda belirdiğini gördü. Beck, Powell'ı görünce elini salladı ve Powell daha duyacak uzaklığa gelmeden konuşmaya başladı.

— ... bana numaranı verdi. Seni bulduğum için şanslı sayılırım, Patron. Ancak yirmi altı saatimiz var.

— Şunu baştan anlatsana, Jax

— Şu Rodopsin adamın, Doktor Wilson Jordan, Callisto'dan döndü. Ben de baraber geldim. Bir takım işlerinin tamamlanması için geldi, yirmi altı saat sonra yeni evine yerleşmek üzere tekrar gidecek.

— Konuştu mu?

— Konuşmuş olsaydı, seni arar mıydım? Hayır, pat-

ron. Elini çabuk tutsan da Dünya'ya bir an önce dönsen iyi olacak.

*
**

Powell.

— Ve burası da bizim Lonca Laboratuvarımız, Doktor Jordan, dedi. Gezelim mi?

— Çok vaktim yok, Bay Powell, fakat...

Dr. Jordan, tereddütle sustu.

Powell:

— Tabiî, biliyorum, dedi. Bir saatinizi bize ayırdığınız için çok teşekkür ederim, fakat size ihtiyacımız büyük.

Jordan:

— Eğer bana ihtiyacınız, D'Courtney'le ilgiliyse, dedi. Ben...

— Kim? Ah, evet. Cinayet. Bu da ner'den aklınıza geldi?

Jordan, asık suratla:

— Palas pandıras buraya getirildim, dedi.

— Sizi temin ederim, Doktor Jordan. Araştırmalarımız için rehber istiyoruz. Amacımız cinayet için bilgi almak değil. Cinayetin bir bilginle ne ilgisi olabilir?

Jordan, biraz rahatlamış göründü.

— Çok doğru, dedi. Bunu anlamak için şu laboratuvara bakmak yeterli.

Powell, Jordan'ın koluna girdi.

— Dolaşacak mıyız?

Powell, telepatiyle bildirdi:

«Doktor Wilson Jordan. Görme psikolojisi üzerinde ihtisas yapmış. Öğrenmek istediklerimi kendiliğinden bildirmesini arzu ediyorum. Görme problemleri üzerine birtakım şeyler sormanızı ve yardım istemenizi rica ediyorum. Onu mümkün olduğu kadar çok konuşturun.»

Ekstra Duygusal Boğum üzerinde eksper olan bir Japon takımı, Boğum'un Optik Sinir devresinde olduğunu

ısrarla söylüyordu. Sonuç olarak, Doktor Jordan'dan kendilerine yardımcı olmasını rica ettiler.

Saat 1'de, Powell.

— Sözünüzü kesiyorum, ama doktor, dedi. Saatiniz doldu ve yapılacak önemli işleriniz var...

Jordan, Powell'in konuşmasını yarıda kesti.

— Ziyanı yok, ziyanı yok. Şimdi sayın doktorlar, eğer optik sinir kesimi...

Saat 1.30'da, Powell:

— Saat bir buçuk oldu, Doktor Jordan, dedi. Saat beşte yola çıkacaksınız. Gerçekten de...

— Zamanımız çok. Kadınları ve uçakları bilirsiniz, dostum. Her zaman bir başkasını bulmak mümkün. Gerçekten de, dostum, buradaki çalışmalarınızdan çok memnunum. Evet beyler, nerede kalmıştık... canlı bir boya...

Saat 2'de sandviç dağıtıldı ve konferans kesilmedi.

Saat 2.30'da, Doktor Jordan, Callisto'ya gitmesinin nedenini açıkladı. Orada bilgin yoktu, Zihinleri okuyan telepatlar yoktu. İnsanın rahat rahat çalışabilmesi mümkündü.

Saat 3'te, Powell'a, Callisto'daki mirası nasıl aldığını anlattı. Aslında, malikâne Craye D'Courtney'e aitti. Ben Reich'in babası şu veya bu şekilde malikâneye sahip olmuş ve karısının üzerine geçirmişti. Kadın öldüğü zaman, Ben Reich'e miras kalmıştı. Ben Reich, vicdanen rahatsız olduğu için malikâneden vazgeçmişti. Sonuç olarak, orası şimdi Jordan'ındı.

— Bütün para sahipleri hep hırsızdır, öyle değil mi?

Powell:

— Ben Reich'in hırsız olabileceğini sanmıyorum, dedi. Onu takdir ederim.

Jordan, aceleyle başını salladı,.

— Tabiî, tabiî. Nihayet, onun da vicdanı var. Hakkımda kötü düşünmesini istemem.

Powell:

— Sizi çok iyi anlıyorum, sayın doktor, dedi. Ayrıca, bir bilgin olarak sizi hepimiz takdir ediyoruz.

Jordan, sevinçle Powell'ın eline sarıldı.

— Ah, beni anlıyorsunuz, değil mi?

Saat 4'de, Dr. Jordan, gelecek nesile büyük bir armağan hediye ediyordu. Görme sinirleri üzerine etkin olan Rodopsin İyonizeri, Monarch hesabına nasıl genişletmiş olduğunu balandıra ballandıra anlatıyordu.

Saat 5'te, Callisto'ya doğru uçarken, vicdanen çok rahattı, çünkü Ben Reich, aleyhinde tek kelime dahi söylememişti.

***

Barbara, oturma odasında emekliyordu. Yemeğini henüz yediği için, ağzı burnu yumurta içindeydi.

— Bayayayaya, dedi. Baya.

Powell, telepatiyle konuştu:

«Mary! Çabuk gel! Barbara konuşuyor.»

Mary, koşarak mutfaktan geldi.

«Sahi mi? Ne söylüyor?»

«Bana, baba dedi.»

Barbara:

— Baya, dedi. Bayayayahaya.

Mary, öfkeyle Powell'a baktı.

«Böyle bir şey söylemiyor. Baya dedi.»

Topuklarını vura vura mutfağa döndü.

«Baba demek istedi. Kelimeleri doğru söyleyemediği için kabahatli değil.»

— Baba de, bebeğim. Baba? Baba? Baba de.

— Baya.

Powell, vazgeçti. Bilinç seviyesinden bilinçaltına indi.

«Merhaba, Barbara.»

— Yine mi sen?

«Beni hatırladın mı?»

— Bilmiyorum.

«Hatılıyorsun. Küçük dünyana girmeye çalışan adam benim. Beraber mücadele ettik unuttun mu?»

— Sadece ikimiz mi?

«Sadece ikimiz. Kim olduğunu biliyor musun? Neden burada bulunduğunu öğrenmek ister misin?»

— Bilmiyorum. Söyle.

«Bir zamanlar yine böyle bebek gibiydin. Bir annen ve baban vardı. Güzel bir kızdın. Büyüyünce sarışın, siyah gözlü bir dilber oldun. Merih'ten babanla beraber Dünya'ya geldin ve sen...»

— Hayır. Senden başka kimse yok. Karanlıklarda yalnız ikimiz varız.

«Baban vardı, Barbara.»

— Kimse yoktu. Başka kimse yoktu.

«Üzgünüm, güzelim. Gerçekten üzgünüm, fakat yine beraberce acı çekmemiz gerekiyor. Görmek zorunda olduğun bazı şeyler var.»

— Hayır... Hayır, lütfen. Yalnız ikimiz varız. Lütfen...

«Yine ikimiz olacağız, Barbara. Benden uzaklaşma, güzelim. Öbür odada baban vardı... ve birdenbire bir ses duyduk...»

Powell, derin bir nefes aldı ve haykırdı.

— İmdat! Yardım et, Barbara!

İkisi birden yerlerinden doğruldular ve dinlermiş gibi durdular. Çıplak tenlerinde yatak çarşafının hışırtısını hissettiler. Uzun koridorda koşarken çıplak ayaklarının altında koridorun soğuk döşemesi vardı. Kapıyı açıp içeri daldılar. Ben Reich, babalarının ağzına bir şey sokmaya çalışıyordu. Acaba bu nasıl bir şeydi? Allahım! Korkunç bir patlama! Çok sevdikleri adamın başının arkasından

bir kapak açılıyor ve adam yere yıkılıyordu. Kalpleri sızlayarak babalarının üzerine kapanıyorlar ve babalarının ağzından bir çelik çiçek alıyorlardı...

«Yerden kalk, Linc.»

Powell, Mary Noyes tarafından çekiştiriliyordu.

«Seni bir dakika olsun yalnız bırakamaz mıyım? Saçma!»

— Burada uzun zamandan beri mi diz çökmüş duruyordum, Mary?»

«En azından yarım saat. İçeri girdiğim zaman seni bu şekilde buldum...»

«Peşinde olduğum şeyi öğrendim.. Bir tabancaydı, Mary. Eski, patlayıcı bir silâh. Tertemiz bir resim. Sen de bakabilirsin...»

«Mmmmm. Bu bir tabanca mı?»

«Evet.» ...

«Reich bunu ner'den bulmuş? Müzeden mi?

«Sanmıyorum. Uzun bir atış yapacağım. Belki iki kuşu birden vururum. Beni telefona kadar götür...»

Powell, sallana sallana v-fona yürüdü. BD-12,232 numaranın tuşlarına bastı. Bir saniye sonra Church'un üzüntülü yüzü ekranda göründü.

— Merhaba, Jerry.

— Merhaba... Powell.

— Gus Tate senden bir tabanca satın aldı mı, Jerry?

— Tabanca mı?

— Patlayıcı bir silâh. Yirminci asır modeli. D'Courtney'in cinayetinde kullanılan silâh.

— Hayır!

— ...İnandım. Katilimiz sanıyorum ki Gus Tate'tir, Jerry. Acaba tabancayı senden mi aldı diye düşünüyordum. Resmi getirip seninle kontrol etmek istiyordum.

Powell, bir saniye kadar tereddütle sustu, sonra:

— Büyük bir yardım olacak, Jerry. Yardımını unutmayacağımı bilmelisin. Beni bekle. Yarım saat sonra oradayım.

Powell, v-fonu kapadı. Mary'ye baktı.

«Küçük Gus'ımıza yeteri nadar zaman bıraktık.»

«Neden, Gus? Oysa, ben sanıyordum ki, Ben Reich... Oh, anlıyorum. Hem Tate ve hem Church için bir tuzak. Church, tabancayı Reich'e satmıştı.

«Belki. Uzun bir atış. Fakat bir dükkânı var ve bu dükkân müzeye çok yakın.»

«Tate, tabancanın D'Courytney üzerinde kullanılmasına yardım etti, ha? İnanamıyorum.»

«Kesin olarak eminim, Mary.»

«Şu halde birini diğerinin aleyhinde kullanıyorsun.»

«Her ikisi de Reich'in aleyhinde kullanılmış olacak. Genel olarak bütün hatlarda yenilgiye uğradık. Bundan sonra telepatların hilesi olacak, yoksa ben bittim demektir.»

«Ya, Reich'in aleyhinde kullanamazsan? Ya Reich'e haber verirlerse?»

«Bunu yapamazlar, Reich'in şehirden uzaklaşmasına sebep olduk. Keno Quizzard, şehirden kaçtı ve Reich, onu susturmak üzere peşinden gitti.»

«Sen gerçekten de bir hırsızsın, Linc. Havayı da senin çalmış olduğuna inanıyorum.»

Powell, yüksek sesle:

— Hayır, dedi. Şerefsiz Abe yaptı.

Kızardı.

Mary'yi, Barbara'yı öptü.

Yine kızardı ve aceleyle evden ayrıldı.

11.

Dükkân karanlıktı. Tam tezgâhın üzerinde soluk bir ışık yanıyordu. Tezgâha dayanmış üç adam, ellerini kollarını sallayarak konuşuyordu.

Powell, sert sesle:

— Hayır, dedi. Buraya kimsenin düşüncelerini okumak için gelmedim. Doğru dürüst konuşmak istiyorum. Siz iki telepat da, sizinle konuşulmayı hakaret sayıyorsunuz. Konuşurken, düşüncelerinizi okuyamadığımı siz de biliyorsunuz.

Tate:

— Şart değil, dedi. Senin çok hilekâr olduğunu herkes bilir, Powell.

— Şu anda çok namusluyum. İstersen kontrol edebilirsin. Sizden istediklerimi açıkça istiyorum. Bir cinayet olayı üzerinde çalışıyorum. Düşünceleri okumanın bana pek faydası olmuyor.

Church:

— Ne istiyorsun, Powell? dedi.

— Gus Tate'e bir tabanca sattın

Tate:

— Yok canım! dedi.

— Şu halde neden buradasın?

— Böyle açıkça bir suçlamayı sesimi çıkarmadan kabullenmemi mi istiyorsun?

— Church, tabancayı sana sattığı ve nasıl kullanıldığını bildiği için sana haber verdi.

Church:

— Tabanca satmadım, telepat, dedi. Herhangi bir tabancanın nasıl kullanıldığını da bilmiyorum. Benim gözle görülür delilim bu. İster yut ister gargara et.

Powell, kıkırdadı.

— Oh, gargara yapmam daha iyi, dedi. Gus'a tabanca satmadığını biliyorum. Tabancayı Ben Reich'e sattın.

Tate, lafa karıştı.

— Şu halde neden...

Powell, Tate'in gözlerinin içine baktı.

— Neden mi? Seni buraya getirtip konuşabilmek için, Gus. Biraz bekle. Jerry'yle işim bitsin.

Church'e döndü.

— Tabanca sendeydi, Jerry. Böyle bir tabanca ancak sende bulunabilirdi. Reich, onu almak için buraya geldi. Gelebileceği yer ancak burası olabilirdi. Daha önce de beraber iş yapmıştınız. Chaos işini henüz unutmadım...

Church, haykırdı.

— Allah belânı versin!

Powell, aldırmadan konuşmasına devam etti.

— Lonca'dan atılmana sebep oldu. Denedin ve her şeyini Reich'in uğruna kaybettin... çünkü, mal alımında dört alıcının düşüncelerini okumanı istedi. O işten bir milyon kazandı.

Church:

— Yardımımın karşılığını ödedi, dedi.

Powell, sakin bir sesle karşılık verdi.

— Eh, benim de sorduğum yalnız tabanca.

— Para mı vereceksin?

— Beni iyi tanırsın, Jerry. Seni Lonca'dan attıran ben değil miyim, Jerry? Saçma teklifler yapabileceğimi düşünebiliyor musun?

— Şu halde tabancaya karşılık ne ödemek istiyorsun?

—Hiç bir şey, Jerry. Elimden geleni yapabileceğimi biliyorsun. Bana güvenmelisin, o kadar. Söz vermiyorum.

Church, mırıldandı.

— Bana gerekli söz verildi.

— Sahi mi? Muhtemelen Ben Reich, söz vermiştir. Bazen verdiği sözleri yerine getirmesi uzun sürer. Karar

vermek zorundasın. Ya bana, ya da Reich'e güveneceksin. Tabancadan ne haber?

Church'ün yüzü ışığın altından kayboldu. Sesi karanlıktan doğru geldi.

— Tabanca satmadım, Telepat. Ayrıca, herhangi bir tabancanın kullanılmış olduğunu da bilmiyorum. Yargıç için söyleyeceğim bundan ibaret.

Powell, gülümseyerek:

— Teşekkür, Jerry, dedi.

Sonra omuz silkerek Tate'e döndü.

— Sana bir sorum var, Gus, dedi. Reich'ın yardımcısı olduğunu bir kenara bırakarak konuşalım. Sam Atkins'e D'Courtney hakkında birtakım sorular sordun. Sonra Reich'le beraber Beaumont'un verdiği partiye gittin. Bütün bunların rastlantı olması...

Tate:

— Bir dakika, Powell, dedi.

— Paniğe kapılma, Gus. Bütün işlediğim Reich'in hareketlerini doğru tahmin etmek. Seni parayla kandırmış olamaz. Zaten yeteri kadar kazanıyorsun. Seni iyi bir yere getirmekle de kandıramaz. Lonca'nın ileri gelen telepatlarındansın. Seni ancak, güç vermekle kandırabilir, ha? Öyle değil mi?

Tate, heyecanla Powell'ın düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Düşmek üzere olduğunu anlamasından doğan şaşkınlığı ve heyecanı, Church'e de geçiyordu.

Powell, konuşmasına devam etti.

— Seni ancak güçlendirmekle kandırabilirdi. Ama yanılıyorsun, Tate. Fakat kendi gücünü sana veremezdi ve sen onun verdiği güçle yetinemezdin. Şu halde, sana Esper dünyasında bir şey teklif etti. Bunu nasıl yapabilirdi? Evet, muhalefet partisini destekliyordu... Acaba Lonca içinde bir diktatörlük kurabileceğini mi sanıyordu? Muhtemelen sen de muhalefet partisinin bir üyesisin.

— Bana bak, Powell...

— Söylediklerim sadece bir tahmin, Gus. Fakat içimöyle bir his var ki, bu tahminlerimi gerçekleştirebilirim. Reich'in Lonca'yı böylesine kolay bir şekilde yıkmasına izin mi verirdik sanıyorsun?

Tate, konuşmaktan yorulmuş gibi telepati yoluyla konuşmaya başladı.

«Bir şey ispat edemezsin, Powell. Sen...

Powell, yine sesli konuşuyordu.

— İspat mı? Neyi?

«Benim sözüme karşılık senin sözün. Ben...»

— Ah, küçük aptal. Telepatların mahkemesinde hiç bulunmadın mı? Sen yemin edersin, ben yemin ederim. Sonra jüri kimin yalan söylediğini bulup ortaya çıkarır. Hayır, küçük Gus. Jürinin önünde durursun ve bütün birinci sınıf Esperler düşüncelerini okumaya başlarlar. Sen de birinci sınıfsın, Gus. Belki iki, ya da üç kişiyi perdeleyebilirsin... Fakat hepsini engellemen mümkün olamaz. Söylüyorum, sonun gelmiştir.

«Bir dakika, Powell, dur! Lonca, itirafı dikkate alır. Gerçeklerin itiraz edilmesine değer verir. Sana şimdi her şeyi anlatacağım. Her şeyi. Bir anlık çılgınlıktı. Şimdi kendi kendime hakimim. Lonca'ya söyle. Reich gibi bir çılgının karşısında insan başka şey yapamıyor. Lonca'ya anlat. İşte bütün bildiklerim... Suratı Olmayan Bir adam'ı rüyasında gördüğünü söyleyerek bana geldi. O...»

«Hastan mıydı?»

«Evet. Beni zaten bu şekilde avladı. Beni tehdit etti. Ama şimdi aklım başımda. Lonca'ya söyle elimden gelen yardımı yapacağım. Gönüllü olarak yardım edeceğim. Church tanığım olsun...»

Church:

— Ben tanık falan değilim! diye haykırdı. Pis korkak. Ben Reich, sana söz verdikten sonra...

— Kes sesini. Sürgünden hoşlandığımı mı sanıyorsun? Reich'e güvenmekle delilik etmişsin. Ben kanmam, senin gibi aklımı yitirmedim.

— Pis korkak köpek! Yanıma kalır mı sanıyorsun? Zannediyor musun ki...

Tate:

— Umurumda değil! diye bağırdı. Reich'ten hiç bir şey istemiyorum. Beynini önce ben dağıtacağım. Mahkemeye gidecek ve tanık sandalyesine oturacağım. Powell'a yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bütün bunları Lonca'ya anlat, Linc. Onlara söyle ki...

Powell, terslendi.

— Böyle bir şey yapmayacaksın.

— Ne?

— Lonca tarafından eğitildin. Halen Lonca'dasın. Ne zamandan beri bir Esper mahkemeye yalvarmaya başladı?

— Reich hakkında delil toplamak istemiyor musun?

— Evet, ama aradığım delilleri senden istemiyorum. Hiç bir telepatın diğer telepatları, telepat olmayanların önünde küçük düşürmesini istemem.

— Onu yakalayamazsan işinden olabilirsin.

— İşimin adı batsın. Reich'i istiyorum... fakat bu ücret karşılığı değil. Her telepat, yörünge basit olduğu zaman uçak kullanabilir, fakat sıkıştığı zaman yemini tutabilmesi çok daha önemlidir. Bunu bilmiş olmalısın. Cesaretin yok. Şu haline bak...

— Fakat sana yardım etmek istiyorum, Powell.

— Bana yardım edemezsin. Ayrıca, teklif ettiğin ücret karşılığı yardım istemem.

Tate:

— Fakat benim yardımım gerekli! diye haykırdı. Beni terk mi ediyorsun? Yoksa...

Powell ,bir kahkaha attı.

— Şuna bakın, kendi kendini mahva sürüklemek isteyen şu adamın haline bakın! Hayır, Gus, Reich'i yakalayınca seni de yakalayacağız. Fakat Reich'i senin tarafından olarak yakalayamam. Bu çözümü, yeminin esaslarına göre yapacağım.

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Bütün amacı Church'ü bu tuzağa düşürmekti ve bütün konuşmaları bu amaçla yapmıştı. Fakat şimdiye kadar Church'ün tepkisi olmamıştı.

Powell, kapıyı açarken, Chursh, seslendi.

— Bir dakika.

Powell, durdu.

— Evet?

— Tate'e teklifin neydi?

— Yemin, Jerry. Hatırlaman gerekirdi.

— Bırakır mısın, düşüncelerini okuyayım?

— Vakit kaybetme, zihnim tamamen açık.

Powell, Church'ün öğrenmesini istemediği şeyler dışındaki bütün perdeleri açmıştı.

Church, nihayet:

— Bilmiyorum, dedi. Karar veremiyorum.

— Neye karar veremiyorsun, Jerry? Düşüncelerini okumadığım için bilmiyorum.

— Sen, tabanca ve Reich hakkında karar veremiyorum. Sana güvenmekle akıllıca bir iş yapmış olabilirim.

— Memnun oldum, Jerry. Sana söyledim, hiç bir söz veremem.

— Belki söz vermene lüzum bile yoktur. Belki de hayatta kaybetmeme sebep daima söz verilmesini istememdir.

Tam bu sırada, Powell'in her zaman uyanık bulunan zihin radarı çalıştı ve sokaktaki tehlikeyi haber verdi.

Hemen düşündü:

«Çabuk saklanın!»

Kapıyı kapatıp üç adımda tezgâhın yanına geldi ve sıçrayarak üstünden aştı.

«Buraya gelin, Jerry, Gus. Çabuk! Çabuk olun, sersemler!»

Dükkân şiddetle titremeye başladı. Powell, ampulü bir vuruşta parçaladı.

«Sıçrayın ve tavandaki demirlere tutunun. Armoni silâhı. Sıçrayın!»

Church, nefesini tutarak sıçradı. Powell, Tate'in titreyen koluna yapıştı.

»Yeteri kadar sıçramadın, Gus. Kollarını uzat, seni yukarı doğru atacağım.»

Ufak tefek Tate'i yukarı doğru itti, sonra kendisi de sıçrayıp tavandaki demirlere yapıştı.

Şimdi üç kişi tavandaki demirlere asılı duruyorlardı. Havanın içinde askıda oldukları için Armoni silâhının öldürücü vibrasyonundan kurtulmuşlardı. Döşemeyle temas halindeki her şey çatır çatır dağılıyordu. Döşemenin çatırdadığını işittiler. Tate, inledi.

«Tutun, Gus. Quizzard'ın katilleri olmalı. Dikkatsiz herifler. Bir kere daha onların saldırısından kurtulmuştum.»

Tate, bayıldı. Powell, Tate'in bayılmış olduğunu hemen anladı. Bilincin çok altlarına inerek telkinde bulundu.

«Asıl. Asıl. Asıl. TUTUN. TUTUN. TUTUN.»

Tate'in bilinç altlarında da çözülme vardı. Powell, şu anda hiç bir Esperin onu kurtaramayacağını kavradı. Tate'in parmakları demirlerden kurtuldu ve döşemeye düştü. Vibrasyon geçmek üzereyken çatırdayan kemiklerin ve patlayarak açılan barsakların sesini duydular. Church, kendisini tutamayarak haykırdı.

«Sesini çıkarma, Jerry. Henüz tehlike geçmedi. Sıkı tutun.»

«Tate'i işittin mi? Nasıl patladığını duydun mu?»

«Duydum. Henüz tehlikedeyiz. Tutun!»

Dükkânın kapısı aralandı. Jilet kadar ince ışık hüzmesi kapıdan süzüldü. Tate'in dağılmış vücudunun parçaları üzerinde dolaştı, sonra kapı tekrar kapandı.

«Tamam, Jerry. Yine ölmüş olduğumu zannettiler. Şimdi istediğin kadar haykırabilirsin.»

— Aşağı atlayamam, Powell, o şeylerin üstüne basamam.

— Seni kabahatli bulmam.

Powell, bir elini bıraktı ve Church'ü tezgâha doğru itti. Church, tezgâhın üstüne atladı ve titredi. Powell de arkasından atladı ve kusmamak için kendisini zorlukla tuttu.

«Quizzard'ın katillerinden olduğunu mu söylemiştin?»

«Tabiî. Elinde bir sürü adam var. Onları yakalayıp Kingston'a gönderiyoruz, ama Quizzard daima başkalarını buluyor.»

«Fakat senden ne istiyorlardı? Ben...»

«Kafanı çalıştır, Jerry. Onlar Ben'in adamları. Ben, huzursuzlanmaya başladı.»

«Ben mi? Ben Reich mi? Fakat dükkân benim, burada olabilirdim.»

«Zaten buradaydın. Onlar için bir ayrım gözetir mi sanıyorsun?»

«Reich beni öldürtmek istemezdi. O...»

«Acaba?»

Church, derin bir nefes aldı ve birden patladı.

— Orospunun dölü! Allahın cezası orospunun dölü!

— Böyle söyleme, Jerry. Reich, canının derdine düştü. Onun fazla dikkatli olmasını bekleyemezsin.

— Eh, ben de canımın derdine düştüm sayılır. Hergelenin oğlu, karar vermeme yardımcı oldu. Hazır ol, Powell, açılıyorum. Sana her şeyi anlatacağım.

Powell, Church'le ve karargâhla işini bitirdikten sonra evine döndü. Geçirdiği olaylardan sonra sarışın kızın görünüşü içini rahatlatıyordu. Barbara D'Courtney'in bir elinde siyah, diğer elinde kırmızı tebeşir, dilini dişlerinin arasına sıkıştırmış, bütün dikkatini yaptığı işe vermiş, evin duvarını karalıyordu.

Powell, şaşkınlıkla:

— Barb! diye bağırdı. Ne yapıyorsun?

— Yesim yapi... Babaya yesim yapi.

— Teşekkür ederim, güzelim, çok iyi düşünmüşsün. Şimdi gel, babanın yanına otur bakalım.

Barbara:

— Hayıy, dedi ve resim yapmaya devam etti .

— Sen benim kızım mısın?

— Hı.

— Kızım her zaman babasının sözünü dinlemez mi?

— Hı.

Barbara, tebeşirleri cebine soktu ve Powell'in yanına oturdu.

Powell:

— Gerçekten de, Barbara, diye mırıldandı. Bu yarım konuşmalar beni endişelendiriyor. Acaba dişlerinde de kaşınma hissediyor musun?

Yanında oturan genç kadının billûr gibi parlayan gözlerine baktı. Sonra ağır ağır bilinç altına doğru indi.

Birden şaşırdı.

«Hay Allah kahretsin, bana âşık mı oldu?»

Biraz daha derinleri yokladı.

Ben ve Barbara'nın bir bakıma birbirlerine bağlı olduklarına dair birtakım şeyler tanımladı. Barbara ile Ben arasında nasıl bir ilişki olabilirdi?

Aceleyle Mary'ye seslendi.

«Mary, bu kız bana âşık.»

«Ya sen?»

«Ben mi?»

Mary, yüksek sesle konuşmaya başladı.

— Onu neden Kingston hastanesinde bırakmadın? Neden günde iki kere kızın zihnini kontrol ediyorsun? Söyleyeyim, Bay Powell...

— Ne söyleyebilirsin?

— Sen de ona âşıksın. Onu Chooka Frood'un evinde bulduğundan beri ona âşıksın.

— Mary!

Geçen gün konuştukları sırada Mary'nın sezinlediği şey de, Powell'in Barbara'ya karşı hisleriydi.

Powell:

— Güzelim..., dedi.

— Bana boş ver. Sen kıza âşıksın ve kız telepat değil. Önemli olan da bu. Hatta, aklı başında bile değil. Onun ne kadarına âşıksın? Onda birine mi? Kızın hangi kısmına âşıksın? Yüzüne mi? Bilinç altına mı? Kızın hangi kısımları geriye kalıyor? Onlara da âşık olacak mısın? Allah belânı versin!

Mary, başını çevirdi ve ağlamaya başladı.

«Mary, Allah aşkına...»

Mary, hıçkırarak:

— Beni rahat bırak, dedi. Bir mesaj var. Karargâhtan. Mümkün olduğu kadar çabuk Spaceland'den isteniyorsun. Ben Reich oradaymış ve kaybetmişler. Sana ihtiyaçları var. Sana herkesin ihtiyacı var. Şu halde neden şikâyetçi olayım?

12.

Powell, Spaceland'e gelmeyeli on yıl oluyordu. Spaceland, uzun yüzyıllar önce, yarım mil çapında düz bir asteroid kaya parçasıydı. Delinin biri, şeffaf bir hava

kubbesi yapmış, bir hava jeneratörü yerleştirmiş ve bir koloni meydana getirmişti. Ondan sonra Spaceland genişlemiş, şekilsiz bir masa düzlüğünde, yüz millerce uzamıştı. Her bölgenin kendisine özgü şeffaf kubbesi vardı ve değişik kimseler tarafından yönetiliyordu.

PoQell'ı, lüks Holiday Queen gemisinden alan polis botu inmek üzere hazırlandığı zaman Powell, sabun köpüğünü andıras yüzlerce kubbe gördü. Bu düzlüğün Jüpiter'e bakan tarafında dev gibi bir kubbe vardı. Burası Spaceland'in Doğal Otlağını meydana getiriyordu. Diğer kubbeler hastane, otel, park, mezarlık gibi çeşitli bölgeleri temsil ediyordu.

Powell:

— Anlat bakalım, dedi.

Komiser yutkundu.

— Verilen emre göre hareket ettik. Hassop'un peşine birini taktık. Slickie tarafından izleniyordu. Reich'in dostu kadın tarafından başta çıkarıldı.

— Bir kız, ha?

— Evet. Duffy adında sevimli, ufak tefek bir kız.

— Hay Allah kahretsin!

Komiser şaşırarak Powell'a baktı .

— O kızı ben sorguya çekmiştim, ama...

Birden kendisini tuttu.

— Demek ben de atlamışım. Güzel bir kızla konuştuğun zaman...

Başını sallayarak sustu.

Komiser:

— Bu arada Reich, aceleyle Spaceland'e uçtu, dedi.

— Neyle?

— Özel bir yatla. Uzayda bir kaza geçirmişler ve imdat istediler. Bir kişi ölmüş, Reich dahil, üç kişi yaralanmış. Yatın ön kısmı çökmüş. Reich'i bir hastaneye gö-

türmüşler. Orada kısa bir düre kalmış. Sonra Hassop'la beraber ortadan kayboldular. Telepat bir tercüman aldım ve dört dilde soruşturma yaptım, faydası olmadı.

— Hassop'un bagajları?

— Onlar da kayıp.

— Allah kahretsin! Hassop'u ve bagajlarını bulmalıyız. Hassop, Monarch'ın şifre şefiydi. Reich'in D'Courtney'e gönderdiği son mesajın ne olduğunu anlamak için onu bulmak zorundayız. Ayrıca, cevabın ne olduğunu da bilmeliyiz...

— Cinayetten önceki Pazartesi mi?

— Evet. Bu haberin cinayeti körüklemesi mümkün. Ayrıca, Hassop, Reich'in muhasebe kayıtlarını da beraberinde götürmüş olabilir. Belki de D'Courtney'in öldürülmesine sebep olabilecek deliller bulabiliriz.

— Örneğin?

— Monarch'taki konuşmalara bakılacak olursa, D'Courtney, Reich'i kıskıvrak yakalamış.

— Metodun ve fırsatın ne olduğunu öğrenebildiniz mi?

— Hem evet, hem hayır, Jerry'yi konuşturdum, ama yeterli değil. Reich'in onu öldürmek fırsatını ele geçirmiş olduğunu ispat edebiliriz, tabiî diğer ikisini ispat edebilirsek. Aynı şekilde, cinayetin nedenini söyleyebiliriz, ama diğer ikisini ispat edebilirsek. Sacayak gibi. Hiç biri tek başına duramaz. Bacaklardan biri kırık oldu mu, yana yatar kalır. İhtiyar Mose'un fikri. İşte bu sebeple Hassop'u bulmalıyız.

— Spaceland'den ayrılmadıklarını çok iyi biliyorum.

— Reich seni atlattı diye fazla üzülme. Birçoğumuzu atlattı. Onlara ben de dahilim, üzülme.

Powell, çevresini seyrettikten sonra:

— Spaceland'e iner inmez Reich'le Hassop'u araştı-

racağım, dedi. Fakat her şeyden önce kuşkulandığım bir şeyi kontrol edeceğim. Bana cesedi göster.

— Hangi cesedi?

— Reich'in geçirdiği kazada ölenin cesedini.

Polis botu, hava kanalından süzülerek, hava kompartımanına girdi.

Polis morgundaki cesedi görmek üzere gittiler.

Powell:

— Keno Quizzard, diye mırıldandı.

— Tanıyor musunuz?

— Reich hesabına çalışıyordu. İdare edilemeyecek kadar tehlikeli olmaya başlamıştı. Bu kazanın, ölümü gizlemek için yapılmış olduğuna dair bahse tutuşabilirim.

— Diğer iki kişi de feci şekilde yaralanmıştı. Reich kazayı ucuz atlattı, ama yatın burnu tamamen ezilmiş ve diğer iki kişinin durumu da...

— Demek yaralandılar ve yat parçalandı, ha? Bunda ne var ki? Quizzard'ın ağzı bağlanmış oldu ve Reich, bir bakıma kurtuldu. Reich, adamın icabına baktı. Bunu ispat edemeyiz, fakat Hassop'u bulursak buna zorunlu olmayız. Dostumuz Reich'in mahvolmasına yeter de artar bile.

*
* *

Powell, Spaceland'ın modasına uygun olarak hafif bir elbise giydi ve bütün kubbeleri dolaşmaya başladı. Belki bir düzine dilde soruşturma yaptı, fakat sonuç aynıydı... Kimse Reich'in nerede olduğunu bilmiyordu.

Bütün ümidi kırılmış olan Powell, nihayet Notre Dame Katetraline benzeyen mezarlığa geldi. Yazıları okurken kendisini tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. Arkasından bir ses:

— Kendinden utanmalısın, dedi.

Powell, arkasına dönmeden cevap verdi.

— Özür dilerim. Yüksek sesle konuşmak veya gülmek yasak. Fakat öyle sanıyorum ki...

Birden arkasında duran kızın zihin örgüsünü hissetti ve hayretle dönünce, Duffy'yle burun buruna geldi.

— Oooo, Duffy!

— Bay Powell! Bana hâlâ bir dans borçlusun.

— Asıl ben özür dilemeliyim.

— Memnun oldum. Acaba neden özür dileyecektin?

— Seni küçümsediğim için.

Duffy, Powell'ın koluna girerek onu sürükledi.

— Hayat hikâyemi duymak ister misin?

— Ben Reich'in şimdiye kadar beraber çalıştığı en zeki insan sensin.

— Zeki olduğum muhakkak. Ben için bir takım şeyler yaptım... fakat komplimanın sebebi nedir? Başka bir şey mi var?

— Hassop'un peşine taktığımız adam.

— Ne olmuş?

— Hassop'un peşine taktığımız adamımızı ayartmışsın, Duffy. Tebrikler.

— Ah-ha! Hassop, Ha? Hassop da ne?

— Ben Reich, hesabına çalışan bir adam. Reich'in şifre şefi.

— Peki, casusunuza ne yapmışım?

— Reich'in emrine uyarak adamı ayarttın. Günlerce onu piyanonun başında tutun ve...

Duffy, sert sesle:

— Bir dakika, dedi. Kimden söz ettiğini anladım. Küçük serseri. Durumu biraz daha açalım. Adam polis miydi?

— Bak Duffy...

— Bir soru sordum.

— Polisti.

— Hassop'u mu takip ediyordu?

— Evet.

— Hassop... Saçları boyalı adam mı? Toz renkli saçları vardı. Gözleri de toz mavi miydi, ha?

Powell, başıyla evetledi.

Duffy, öfkeyle bağırdı.

— Hay pis serderi hay! Alçak serseri! Onun pis işlerini gördüğümü mü sanıyorsun? Beni dinle telepatların şahı, Bay Powell. Reich, bana o adamın müziğe meraklı olduğunu ve bazı şeyler öğrenmek istediğini söylemişti. Senin adamın olduğunu nasıl bilirdim? Adamının bir müzisyen geçineceğini ner'den tahmin edebilirdim?

Powell, şaşkınlıkla baktı.

— Yani, Reich seni de mi aldattı?

— Başka ne olabilir ki? Haydi, durma zihnimi araştır. Eğer Reich, otlakta olmasaydı...

Powell, birden Duffy'nin sözünü kesti. Şaşıran kadının zihnini kontrol etti, sonra döndü ve koşarak uzaklaştı.

Duffy, arkasından seslendi.

— Hey! Nereye gidiyorsun?

Powell, omuzunun üzerinden:

— Canlı birini geri getirebilirsem göğsüne bir şeref madalyası takacağım, diye seslendi.

— Başka adam istemiyorum. Seni istiyorum.

— Senin derdin bu, Duffy. Kim olsa istersin.

— Kiiimmm?

— H-er k-i-m olursaaa!

«Yüksek sesle konuşmak yasaktır... Lütfen.»

*
**

Powell, Komiseri tiyatroda buldu. Kolundan tutup dışarı çıkardı.

— Adamımız otlakta, dedi. Hassop'u da beraberinde götürmüş. Hassop'un bagajlarını da yanına almış. Çok iyi bir tanık. Kazadan sarsıldığı için istirahate çekilmiş. Aynı zamanda arkadaş. Bizden sekiz saat ilerde.

— Otlak'ta, ha? İki bin beş yüz mil karelik bir bölge. Hayvanlar, engebelerle dolu.

— Hassop orada bir kazaya uğrayamaz mı?

— Onun öldüğünden kimsenin haberi olmaz.

— Hassop'u istiyorsak hemen bir Heilo'ya atlayıp ava çıkmalıyız.

— Olmaz. Otlak içine makinelerin sokulması yasaktır.

— Âcil bir durum karşısındayız. İhtiyar Mose'un Hassop'a ihtiyacı var.

— Spaceland Kuruluna git makine için müracaat et. Belki üç, ya da dört hafta sonra izin alırsın .

— O zamana kadar da Hassop gömülmüş olur. Radar veya Sonar olmaz mı? Hassop'un zihin yapısını tespit edebilir ve...

— Olmaz. Filim makinesinden başka âletlerin Otlağa sokulması yasak.

— Peki, şu Allahın cezası Otlak ne işe yarar?

— Yüzde yüz ilkel bir hayatı garantiler. Vahşi hayvanlarla uğraşır, mağara hayatı yaşarsın.

— Peki, orada ne yaparlar? Çubuk odunları birbirine sürtüp ateş mi yakarlar?

— Tabiî. Yürüyerek dolaşırsın. Kendi yiyeceğini yanında taşırsın. Yanında Koruyucu Engel Teli taşırsın ki ayılar tarafından parçalanmayasın. Ateş yakmak istersen, odunları birbirine sürterek yakmalısın. Hayvan avlamak istersen, kendi silâhını yine kendin yapmak zorundasın. Balık tutmak istersen, oltanı kendin yaparsın.

Doğanın senden kuvvetli olması ihtimaline karşılık Otlağa girerken elinden yazılı bir kâğıt alırlar.

— Şu halde Hassop'u nasıl bulacağız?

— Kâğıdı imzalayıp otlağa dalacaksın.

— İkimiz mi? İki bin mil kareyi yürüyerek mi dolaşacağız? Kaç kişi ayırabilirsin?

— Belki on kişi. Neden?

— Her bir polise iki yüz elli mil kare düşer. İmkânsız.

— Belki Spaceland Kurulunu kandırabilirsin... Hayır. Böyle bile olsa kurulan toplanması en azından bir hafta sürer. Bir dakika! Onları telepatiyle toplayabilir misin? Acele bir mesaj falan yollasan? Telepatlar nasıl çalışırlar bilmem.

— Sadece seni yakalayabiliriz. Yani, düşüncelerini okuyarak. Senin gibi telepat olmayanlara yayın yapamayız. Hey... Ha! Bu da bir fikirdir!

— Ne fikri?

— İnsan makineden sayılır mı?

— Hayır.

— Şu halde, kendi radarımı kendim içeri sokacağım.

*
* *

Diplomatlardan, mühendislerden, sekreterlerden ve muhtelif işlerde çalışan telepatlardan kurulu bir grup Otlağın kapısında toplandı. Hepsinin ellerinde Otlağın detaylı bir haritası vardı. Canlı radarların merkezi Powell'dı.

Bütün telepatlar muhtelif kollardan Otlağa yayıldılar.

«Hey, karşımda kocaman bir dağ var.»

«Burada kar yağıyor. Bırrr! Hava buz gibi!»

«Bataklıklar ve... Offf... benim bölge sivrisinekle dolu.»

«Durun. İlerde birileri var, Linc. Sektör 21.»
«Resmini gönder.»
«İşte...»
«Kusura bakma. İş yok.»
«İlerde birileri var, Linc, Sektör 9.»
«Resmini görelim.»
«İşte geliyor...»
«İş yok.» ...
«İlerde kalabalık var, Linc, Sektör 17.»
«Resmi yolla.»
«Hey! Bu bir ayı, be!»
«Kaçma! Kesin olarak anlayalım!»
«İlerde birileri var, Linc, Sektör 12.»
«Resim yolla.»
«İşte...»
«Yine boş.»
«Ha-ha-hapşuuu!»
«Soğuk mu aldın?»
«Hayır. Toz bulutuna girdim.»
«İlerde birileri var, Linc. Sektör 41.»
«Resim gönder.»
«İşte.»
«Onlar da değil.»
«Palmiye ağacına nasıl tırmanırsın?»
«Ağaca mı tırmanacaksın?»
«Tırmanmayacağım, ineceğim.»
«Acaba oraya nasıl çıktınız, efendim?»
«Ben çıkmadım. Bir yaban boğası beni buraya çıkardı.»

«İlerde birileri var, Linc. Sektör 37.»
«Resmini görelim.»
«Gönderiyorum.»
«Hayır.»

«İlerde biri var, Linc. Sektör 60.»
«Devam et.»
«İşte resim...»
«İşimize yaramazlar.»
«Yürüyüşe ne kadar devam edeceğiz?»
«En azından sekiz saat bizden ilerdeler. Hayır, telepatlar. Düzeltiyorum. Bizden sekiz saat ileri olabilirler, ama uzakta olmayabilirler.»
«Bir daha söylesene, Linc.»
«Reich, derine doğru gitmemiş olabilir. Kapıya yakın bir yere gelinceye kadar geniş bir daire çizmiş olabilir. İyi bir yer aramak için.»
«Neden iyi yer arayacak?»
«Cinayet için.»
«Özür dilerim. Bir kediden nasıl kurtulunur?»
«Koruyucu Perdeyi kullanın.»
«İlerde birisi var, Linc. Sektör 1.»
«Bir resim rica edelim.»
«İşte.»
«Yanlarından geçin, lütfen. Onlar Reich'le Hassop.»
«Neee!»
«Uyarmayalım. Kimse kuşkulanmasın. Sadece yanlarından geçin. Gözden uzaklaştığınız zaman bir daire çizerek Sektör ikiye doğru yürüyün. Herkes kapıya ve evlerine, lütfen. İşimiz burada bitmiştir. Hepinize teşekkür ederim. Buradan itibaren kendim hallederim.»
«Biz de kalalım, Linc.»
«Hayır. İnce bir iş. Reich'in, Hassop'un peşinde olduğumu anlamasını istemem. Her şey normal görünmeli.»
Otlağın bu bölgesi ormanlık, bataklık ve rutubetliydi. Ormana girince ortalık birden karardı. Zaten hava da yavaş yavaş kararıyordu. Powell, çok dikkatle ilerledi ve Reich'in küçük bir göl kenarında yaktığı ateşe doğru yaklaştı. Gölde hippopotamlar, timsahlar ve bataklık yarasa-

ları vardı. Ağaçlar ve vadi canlılarla kaynıyormuş gibiydi. Reich'in Koruyucu Barikat Perdesi tam verimle çalışıyordu.

Powell, Koruyucu Perde'nin dışında kalan sivrisineklerin vızıltısını duyuyordu. Daha büyük böcekler perdenin içine girmeye çalışıyorlardı. Powell, kendi koruyucu perdesini kullanmak cesaretini gösteremiyordu. çünkü perdenin çalışmasıyla meydana gelen hafif uğultu Reich tarafından fark edilebilirdi. Powell, biraz daha yaklaştı ve gözetledi. Ateşin başında duranların zihinlerini yokladı. Hassop, çok rahattı. Reich, Hassop'u öldüreceği kaba bir yay hazırlıyordu. Reich'in sekiz satini alan da hazırlamakta olduğu yay ve oktu.

Powell, dizlerini kımıldattı ve biraz daha yaklaştı. Reich'in hareketlerini gözden kaçırmıyordu. Reich'in zihnindeki alarm çanlarını duyunca donmuş gibi kımıldamadan durdu. Reich, ayağa fırladı ve ucunda tüyü olmayan ok, yarı gerili olarak, yayı kaldırdı, karanlığa doğru dikkatle baktı.

Hassop:

— Ne oldu, Ben? diye mırıldandı.

— Bilmiyorum. Bir şey var.

— Koruyucun çalışmıyor mu?

— Hep unutuyorum.

Reich, tekrar oturdu ve ateşe birkaç çalı attı. Söylediği gibi koruyucu perdeyi unutmamıştı. Katillere özgü duyguları bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Powell, yine Reich'in zihnini araştırdı. Önce garip melodiyi duydu. Onun arkasında çabuk öldürmek, şimdi öldürüp delilleri sonraya bırakmak gibi düşünceler yakaladı.

Reich, yerde duran yaya uzandı. Powell, aceleyle ilerledi. On adım atmamıştı ki, Reich'in zihninde yine alarm

çanları harekete geçti. Reich, yine ayağa fırladı. Bu sefer, ateşten bir çalı alarak Powell'in saklandığı yere doğru savurdu. Reich'in hareketi öylesine ani olmuştu ki, Powell, ne olacağını önceden kestirememişti. Eğer Reich, Koruyucu Perdeyi unutmamış olsaydı, yana çalının ışığı altında, saklandığı yerin ortaya çıkacağı muhakkaktı. Yanan çalı, koruyucu perdeye çarparak düştü.

Reich:

— Hay Allah kahretsin! dedi ve Hassop'a döndü.

— Ne oluyor, Ben?

Cevap olarak Ben, yayı gerdi ve okun ucunu Hassop'un vücuduna doğrulttu. Hassop, aceleyle ayağa fırladı.

— Ben, dikkat et Bana doğru çekiyorsun!

Reich, yayı serbest bıraktığı an, Hassop, umulmadık bir şekilde yana doğru sıçradı.

— Ben! Ne oldu...

Hassop, birden durumu kavradı. Boğuk bir çığlık atarak döndü ve ateşten uzaklaşmaya başladı. Ben Reich, ikinci oku yerleştirdi. Şaşkınlıkla koşan Hassop, Koruyucu Perdenin görünmez duvarına çarptı ve geriye doğru savruldu. Bu sırada, Ben'in attığı ok omuzunun üzerinden geçerek koruyucu perdenin duvarına çarpıp parçalandı.

Hassop:

— Ben! diye haykırdı.

Reich:

— Orospunun dölü! diye homurdanırken yaya bir ok daha koydu.

Powell, yerinden fırladı ve perdenin yanına kadar koştu. Perdeyi geçmesine imkân yoktu. Koruyucu perdenin içinde, Hassop, haykırarak kaçıyor ve Reich, yarı gerilmiş yayla peşinden gidiyordu. Hassop, yine koruyucu perdeye çarpıp yere yuvarlandı, köşeye sıkıştırılmış

fare gibi ayağa fırlayıp yine koşmaya başladı. Reich de peşinden gidiyordu.

Çaresizlik içinde kalan Powell, birkaç adım geriledi ve düşünmeye başladı. Hassop'un haykırışları ormanı ayağa kaldırmıştı. Telepati yoluyla çevresini yokladı. Hippo'lar, yarasalar, timsahlar tedirgindi. Yakın bir yerde bulunan birkaç filin varlığını hissetti. Ne yapmalıydı? Nasıl yapıp Hassop'u ele geçirmeliydi?

Kendi kendisine mırıldandı.

— Denemeye değer doğrusu. Şu koruyucu perdeyi yıkmalıyım. Tek çarem bu.

Zihnindeki bütün perdeleri kapadı. Sonra sadece duygusal perdeleri açtı ve yayınladı.

«Korku, korku, dehşet, korku... korku, korku... dehşet... kaçın, dehşet... kaçın...»

Ağaçların üstünde tünemiş olan bütün kuşlar birden havalandı. Hippo'lar körlemesine bir korkuyla sürü halinde sudan çıktılar. Timsahlar karaya doğru hızla yüzmeye başladılar. Bütün orman kulakları sağır edecek kadar müthiş bir şekilde gümbürdüyordu. Kaçışan sürüler, kükreyen vahşi hayvanların panik içinde sağa sola saldırışları gökgürültüsünü andırıyordu Reich, gürültülerin başlamasıyla beraber olduğu yerde donup kalmıştı. Korkudan ne yapacağını bilmeyen Hassop, Koruyucu perdenin duvarlarına çarpıp duruyordu.

Koruyucu perdeye ilk çarpanlar Hippo'lar oldu. Onların arkasından timsahlar ve yarasalar saldırdı. Fillerin korkudan çılgına dönmüş gibi hızla koştukları görülüyordu. Onlar da koruyucu perdeye çarptılar. Otlakta şimdiye kadar böylesine bir ayaklanma görülmemişti. Koruyucu perdeler de böyle ayaklanmalara dayanabilecek kadar sağlam yapılmamıştı.

Nihayet, böyle şiddetli saldırıya dayanamayan Koruyucu Perde kâğıt gibi yırtıldı. Hippo'lar ateşin üstün-

den geçerken ateşi söndürdüler. Powell, karanlıkta ileriye doğru fırladı. Hassop'un koluna yapıştı ve sürükledi. Sert bir ayak darbesiyle yuvarlandı, fakat Hassop'un kolunu bırakmadı. Aceleyle Hassop'un bavullarına doğru süründü ve filim kasetini buldu. Hayvanların gittiği aksi yönde hareket ederek küçük bir düzlüğe geldi. Nefes almak için durdu ve bu arada filim kasetini keni cebine yerleştirdi. Hassop, hâlâ hıçkırıyordu. Powell, Reich'in yüz adım kadar geride olduğunu hissetti. Reich, elinde oku ve yayı peşlerinen geliyordu.

Reich'i mahkeme huzuruna çıkartmaya niyetli olduğu için henüz ölmesini istemiyordu. Bunun için, kendi Koruyucu Perdesini çıkarttı ve Reich'in görebileceği şekilde yere attı ve Hassop'u Otlağın çıkış kapıdına doğru götürdü.

13.

Reich davası, savcılığa sunulabilecek kadar güzel hazırlanmıştı. Powell, davanın İhtiyar Mose denen soğukkanlı canavara da sunulabilecek durumda olduğunu umuyordu.

Powell ve adamları Mose'un bürosunda toplandılar. Odanın tam ortasına yuvarlak bir masa konmuştu. Masanın üzerinde Beaumont House'un küçük bir modeli vardı. Cinayet gecesi evde bulunanların hepsinin minik modelleri yapılmış ve eve yerleştirilmişti.

Büronun yarım daire şeklindeki bir duvarını tamamen İhtiyar Mose kaplıyordu. Sayısız, pırıl pırıl yanan gözleri donuk donuk bakıyordu. Tam ortada bulunan ağzı, sanki insanların aptallığına şaşırmış gibi açık duruyordu. Elleri, yani daktilo tuşları, bir rule kâğıdın üzerine hemen yazmaya başlayacak gibi hazır duruyordu Elektronik be-

yinden başka bir şey olmayan hakim İhtiyar Mose, savcının bürosunda, her türlü polis olaylarını inceleyip doğru kararı vermek için bekliyordu. Verdiği kararlar kesindi.

Powell, savcıya:

— Önce Mose'u rahatsız etmeyeceğiz, dedi Evvelâ, maket üzerinde cinayetin işleniş metodunu inceleyelim. Bebekler aynı hareketleri yaparken dikkatle izleyin. Bir hata görecek olursak yeniden yaparız ,

De Santis'e başıyla işaret verdi. De Santis'in parmakları kımıldadı ve maket ışıklandı, kuklalar canlandı.

Maria Beaumont, Sardine oyununu kitaptan okudu. Işıklar karardı. Reich, sessizce hole çıktı, sağa döndü, merdivenleri tırmandı Resim galerisine geldi, bronz kapıdan geçti, fedaileri zararsız bir hale getirdi, sonra özel daireye girdi.

Reich, D'Courtney'le yüz yüze geldi, tabancayı çıkardı, hançerin ucuyla D'Courtney'in ağzını açtı ve namluyu soktu. Birden dairenin kapısı açıldı ve sırtında buzlu camı andıran sabahlığıyla Barbara D'Courtney göründü.

Reich, D'Courtney'in ağzına soktuğu tabancanın tetiğini çekti ve adamın kafasının arkasını parçaladı.

Powell, mırıldandı.

— Bu bilgiyi Barbara D'Courtney'in zihninden söküp aldım.

Barbara D'Courtney, sürünerek babasının üstüne kapandı. birden tabancayı çekip aldı ve daireden koşarak kaçtı. Arkasından da Reich, koşuyordu. Barbara, karanlıkta yıldırım gibi koştu ve sokak kapısından fırlayıp gecenin karanlığına karıştı. Reich ve Tate, fıskiyenin önünde buluştular ve tekrar projeksiyon odasına girdiler.

Karar verecek olan heyet, gördüklerini iyice hazmedene kadar derin bir sessizlik oldu.

Powell:

— Pekâlâ, dedi. Bütün olayın geçişi böyle oldu. Şim-

di, bu bilgileri Mose'a verelim ve kararının ne olacağını görelim. Önce, fırsat. Sardine oyununun Reich'e fırsat vermiş olduğunu inkâr edemezsiniz, öyle değil mi?

Savcı:

— Reich, Sardine oynanacağını ner'den biliyordu? diye sordu

— Kitabı Reich satın aldı ve Maria Beaumont'a gönderdi.

— Fakat oyun oynayacağını ner'den biliyordu?

— Maria'nın oyun oynamaktan hoşlandığını biliyordu. Sardine de kitaptaki sağlam kalan tek oyundu.

Savcı, başını kaşıyarak.

— Bilmiyorum, dedi. Mose'u tatmin etmek zordur. Verin bakalım, nasılsa bir zararı olmaz.

Büronun kapısı açıldı ve Senatör Crabbe, öfkeyle içeri daldı.

— Başkan Powell!

— Buyurun. Senatör Crabbe?

— İyi bir dostumu suçlamak için makine beyne bazı bilgiler vermek istediğinizi haber aldım. Ben Reich'i, D'Courtney'in öldürülmesiyle suçluyormuşsunuz. Ben Reich, ülkemizin en namuslu ve saygı değer bir vatandaşıdır. Ayrıca, efendim, bu makine beyni hiç bir zaman sevmem ve varlığını kabul etmem.

Powell, Beck'e başıyla işaret etti. Beck, Mose'un kulağına bilgileri vermeye başladı.

Powell:

— Haklısınız, Sayın Senatör, dedi. Şimdi, metoda gelelim. Reich, fedaileri nasıl zararsız hale getirdi, De Santis?

Crabbe, konuşmasına devam etti.

— Ve dahası da var, baylar...

De Santis, tükürür gibi:

— Rodopsin İyonizer, dedi.

Plastik, küçük bir küreyi aldı ve Powell'a attı. Powell, parmaklarının ucuyla tuttuğu küreyi herkese gösterdi.

— Jordan adında biri tarafından Reich'in özel polisi için geliştirilmişti. Kompütöre vermek üzere formülünü de hazırladım ve küçük bir örnek yaptırdım. Denemek isteyen var mı?

Savcı şaşırmış göründü.

— Kullanılması manasız olacak. Nasılsa Mose karar verebilir.

Senatör Crabbe, ısrarla konuşuyordu.

— Buna ilâveten, baylar...

De Santis, hoşnutsuz bir tavırla:

— Bir şey olmaz ki, dedi. Sadece altı ya da yedi saat...

Kapsül, Powell'in parmakları arasında dağıldı Mavi bir duman Crabbe'ın burnunun altına doğru uzandı. Senatör birden boş bir çuval gibi yere yıkıldı. Powell, korkuyla etrafına bakındı.

— Allahım! dedi. Ben ne yaptım? Kapsül parmaklarımın arasında eriyiverdi.

De Santis'e baktı ve öfkeyle:

— Kapsülü çok ince yapmışsın, De Santis, dedi. Görüyor musun, Senatör Crabbe'a ne yaptın!

— Ne yapmışım!

Savcı, kontrol etmeye çalıştığı öfkesini gizleyerek:

— Bu bilgiyi Mose'a verin, dedi. Bunu kabul edeceğini sanıyorum.

Senatörü rahat bir koltuğa yerleştirdiler.

Powell:

— Şimdi, cinayet metoduna gelelim, dedi. Lütfen, şunu seyredin, baylar. El, gözden çok daha çabuk hareket eder.

Polis müzesinden temin ettiği toplu tabancayı çı-

kardı. Mermi yatağından kovanı çekip aldı, sonra bir çakının ucuyla mermi çekirdeğini yerinden çıkardı.

— Cinayetten önce Jerry Church'ten satın aldığı tabancaya Reich'in yaptıklarını aynen tekrarlıyorum, baylar. Zararsız gibi görünüyor, değil mi?

— Zararsız mı görünüyor? Saçma, tabanca tamamen zararsız bir durumda. Church'un delili bu mu?

— Evet. Elinizdeki raporda da böyle yazılı, değil mi?

Savcı, elindeki kâğıdı masanın üzerine atarak,

— Şu halde, Mose'u böyle saçmalıkklarla rahatsız etmeyelim, dedi. Dava konusu yoktur.

—Yanılıyorsunuz.

— Kurşunun çekirdeği olmadan yalnız kapsül bir insanı nasıl öldürebilir?

— Tekrar doldurdu.

De Santis:

— Tekrar doldurmamış, dedi. Yarada ve odada mermi çekirdeği bulamadık. Hiç bir şey yoktu.

— Her şey vardı. Bir ihtimal üzerinde çalıştığım zaman kolaylıkla anladım.

De Santis:

— Hiç bir ihtimal yoktu! diye haykırdı.

— Sen kendin bulmadın mı, De Santis? D'Courtney'in ağzında küçük bir jelatin parçası bulmadın mı? Unuttun mu? Midede de şeker bulamamıştın, öyle değil mi?

De Santis, dik dik baktı. Powell gülümsüyordu. Cebinden bir damlalık çıkardı ve jelatin bir kapsüle su doldurdu. Sonra kapsülü boş kovana yerleştirdi ve kovanı tekrar yuvasına soktu. Tabancanın namlusunu kaldırıp, maketin durduğu masanın köşesindeki bir tahta parçasına nişan aldı. Tetiğe asıldı. Boğuk bir gürültü oldu ve tahta parçalandı.

Savcı, heyecanla:

— Jelatin kapsülde sudan başka bir şey de vardı, dedi.

Sonra, parçalanan tahtayı inceledi.

Powell:

— Hayır, Sudan başka hiç bir şey yoktur. Elli gram suyu yalnız kapsülle atmak mümkün. Ağız tavanı yumuşak olduğu için, namlunun verdiği hız, kafatasını paralayacak güçtedir. Zaten Reich, bu nedenle ağzın içinden ateş etti. De Santis'in bulduğu jelatin parçası da suyun konduğu kapsülden başka bir şey değildi. Bu nedenle başka bir şey bulamamıştık.

Savcı ancak duyulur bir sesle:

— Bilgiyi Mose'a verin, dedi. Bir dava konusu olabileceğini yavaş yavaş düşünmeye başladım, Powell.

— Pakâlâ, şimdi gelelim sebebe Reich'in iş kayıtlarını tespit ettik. D'Courtney, para bakımından Reich'i kıskıvrak yakalamıştı. Reich, D'Courtney'le birleşmeye çalıştı. Başaramadı. D'Courtney'i öldürdü. Bunu kabul eder misiniz?

— Benden kabul, ama İhtiyar Mose kabul edecek mi bakalım? Bilgiyi verin, sonucun ne olacağına bakalım.

Gerekli bilgiyi Mose'a aktardılar. Bir aylık çalışmanın sonucu bulunan deliller elektronik beyine verildi.

Daktilo yazmaya başladı.

ÖZET NO. 921.088 BÖLÜM C-I. SEBEP. YETERİ KADAR DELİL OLMAYAN CİNAYETİN SEBEBİ DUYGUSALDIR.

Powell:

— Duygusal sebep mi? diye mırıldandı. Mose, delirdi mi? Kazanç sağlayan bir cinayet olmalı. C-I'i kontrol et, Beck.

Beck, gerekli kontrolu yaptıktan sonra:

— Hata yok, dedi.

— Bir kere daha dene.

Elektronik beyni bir kere daha çalıştırdılar.

Mose, bu sefer sözlü cevap verdi.

ÖZET NO. 921,088. BÖLÜM C-I. SEBEP. YETERİ KADAR DELİL OLMAYAN CİNAYETİN SEBEBİ KAZANÇTIR.

Powell, sordu:

— C-I tuşuna gerektiği gibi basamadın mı?

— Elimizden geldiği kadar fazla bilgi verdik.

Powell, diğerlerine:

— Özür dilerim, dedi. Bu konuyu Beck'le telepati yoluyla konuşmak isterim. Sakıncası olmayacağını sanıyorum.

Beck'e döndü.

«Eksik verdiğimiz bir şey var.»

«Sanmıyorum, Linc.»

Powell, birden elini alnına vurdu. Sonra yüksek sesle:

— Sahi unuttum, dedi. Şifre dairesi Hassop'la beraber Reich'in özel şifresini çözmeye çalışıyor. Bildiğimiz kadarıyla, Reich birleşme teklif etmiş ve teklifi D'Courtney tarafından reddedilmiştir. Şifre çözüldükten sonra kesin delil elde etmiş olacağız. Mose'un istediği de bu. Dikkatli canavar.

Savcı sordu:

— Eğer şifreyi çözemedinizse, teklifin kabul edilmediğini nerden biliyorsunuz?

— Gus Tate vasıtasıyla Reich'ten öğrendim. Tate, öldürülmesinden birkaç saniye önce söylemişti. Beck, bu bilgiyi tahmini olarak Mose'a ver, bakalım ne söyleyecek?

Beck, söyleneni yaptı.

Elektronik beyin otuz saniye sonra cevap verdi.

ÖZET NO. 921.088. TAHMİN KABUL EDİLDİ. BAŞARI İHTİMALİ %97.0099.

Powell'n adamları sırıtarak rahat bir nefes aldılar. Powell, şeriti makineden yırtıp aldı ve savcıya uzattı.

— İşte davanız, sayın savcı bey... komprime halinde elinize verildi.

Büronun kapısı birden açıldı ve terden sırılsıklam olmuş iki adam içeri daldı.

Powell:

— Şifre geldi, dedi. Çözdünüz mü?

— Çözdük, ama bu sefer sen de beraber çözüldün, Powell. Bütün dava düştü.

— Neee? Ne söylüyorsunuz?

— D'Courtney, Reich'in yaptığı teklifi kabul etmediği için öldürüldü, değil mi? D'Courtney'i öldürmekle büyük bir kazanç sağlayacaktı, değil mi? Reich'in gönderdiği şifrede şöyle yazılı: Eşit haklarla ortaklık için birleşme teklif ediyorum.

— Tabiî, bunu ben de düşünmüştüm ve cevap olarak WWHG geldi. Buda reddetmek demektir. Reich, Tate'e söylemişti. Tate de bana söylemişti.

— D'Courtney, WWGH cevabını verdi. Bu da teklif kabul edildi demektir.

— Yok canım!

— Onu bunu bilmem, şifrenin anlamı açık. Teklif kabul edildi. Reich'in de beklediği cevap buydu. Reich'in, D'Courtney'in sağ kalması için yapamayacağı şey yoktu. Güneş sistemindeki hiç bir mahkemede Reich'i mahkûm edemezsin, Powell. Davan düşmüştür.

Powell, birkaç saniye konuşmadan durdu. Birden döndü ve model evin içinden Reich'in kuklasını aldı ve başını kopartarak attı. Sonra Mose'un yanına gitti ve daktilo şeridini çekip yırttı, top halinde yoğurdu ve odanın bir köşesine savurdu.

Adamlarının ve savcının şaşkın bakışları altında Se-

natör Grabbe'ın oturduğu koltuğun ayağına bir tekme vurarak koltuğu senatörle beraber devirdi.

— Allah belâsını versin! dedi. Hep o koltukta oturup duruyorsun!

Sonra öfkeden titreyerek büronun kapısından dışarı fırladı.

14.

PATLAMA! Sarsıntı! Hücrenin kapısı patlayarak açıldı. Özgürlük, karanlıkların içinde bekliyordu...

...Kim o? Hücrenin dışında bekleyen kim? Oh, Tanrım! Oh, Allahım! Suratı Olmayan Adam! Bakıyor. Gölge gibi duruyor. Susuyor. Kaç! Kaç kurtul! Uç! Uç

...Boşlukta uç. Bilinmeyen yerlere doğru koşan bu gemiyle kaç İmdat kapısı! Açılıyor. Fakat açamıyorum. Bu gemide kapıyı açacak kimse yok mu? Oh, Tanrım! Suratı Olmayan Adam! Bakıyor. Gölge gibi duruyor. Susuyor...

Fakat ben suçsuzum, Sayın yargıcım. Suçsuzum. Suçlu olduğumu hiç bir zaman ispat edemeyeceksiniz! Ah, Tanrım! Suratı Olmayan Adam!

Kamaranın kapısı vuruldu.

Kamarot:

— New York'un üzerindeyiz, Bay Reich, diye seslendi.

Ben Reich, birden kendisine geldi ve inledi.

— Tamam, duydum!

Sıvı yatağından kalktı. Bacakları titriyordu. Hâlâ gördüğü kâbusun etkisi altındaydı. Sallana sallana banyoya gitti. On dakika kadar sıcak duşun altında durdu. Sonra, tuz tanelerinin fışkırtılmasıyla yapılan masajın sinirlerine iyi geleceğini düşünerek masaj küvetine girdi

ve vanayı açtı. Birden canı kahve istedi. Küvetten çıkıp servis telefonuna uzandı.

Boğuk bir patlama oldu. Reich, sırtından doğru şiddetle itildiğini hissetti. Öne doğru sendeledi ve yüzükoyun yuvarlandı. Sırtı, kuvetin bulunduğu hücreden fırlayan parçalarla yaralanmıştı. Yerinden fırlayıp kalktı ve yatak odasına daldı. Hemen bavulunu açarak patlayıcı ampulleri aradı. Her zaman yanında taşımış olduğu bu ampulleri bulamadı.

Artık titremediğini fark etti. Sırtındaki kesikten kan süzüldüğünü hissediyordu. Tekrar banyoya girdi ve masaj vanasını kapadı, sonra etraftaki hasarı inceledi. Gece uyuduğu sırada birisi kamarasına girmiş, patlayıcı ampulleri almış ve tuz fışkırtıcı memelerin içine yerleştirmişti. Boş kapsül kemeri küvetin arkasında duruyordu. Bir saniyelik oyalanma hayatını kurtarmıştı, ama kimden?

Kamaranın kapısını kontrol etti. Kapının kilidinin kurcalandığına dair bir iz yoktu. Demek ki maymuncukla açılmıştı. Fakat kim? Neden?

Reich homurdandı.

— Orospunun dölleri!

Sırtındaki yaraya aldırış etmeden giyindi ve geminin salonuna indi. Gümrükten geçtikten sonra kendisini bekleyen Monarch'ın aracına atladı.

Şehre doğru giderken Monarch Kulesini aradı. Sekreterinin yüzü ekranda belirdi.

Reich, sordu:

—Hassop'tan haber var mı?

— Hayır, Bay Reich. Spaceland'den aramanızdan beri kendisini bulamadık.

— Bana gizli servisi ver.

Ekranda Ellery West, göründü.

— Merhaba, Ben.

— Hassop nerede?

— Artık benim için önemi yok, Ben.

— Ne söylüyorsun?

— Bu sabah saat dokuzda Monarch'la ilişkim kesildi.

— Ne!

— Evet, Ben. Seni uyarmıştım. Lonca, beni Monarch'tan çekiyor.

— Bana bak, Ellery, sana tam ihtiyacım olduğu zaman işi bırakamazsın. Bu sabah birisi tarafından bana suikast yapıldı.

— Kusura bakma, Ben.

— Monarch hesabına çalışmak zorunda değilsin. Seni özel işlerim için çalıştırabilirim. Breen'in kontratı gibi.

— Breen mi? İkinci sınıf mı? Analizci mi?

— Evet, benim analizcim.

— Artık böyle bir şey yok.

— Ne!

— Emir bugün geldi. Telepatların görevlerini kısıtlıyorlar. Breen'i kaybettin.

Reich, öfkeyle:

— Powell'ın marifeti, dedi. Beni baltalamak için elinden geldiği kadar gayret gösteriyor. D'Courtney'in cinayetine beni bağlamak istiyor.

— Powell'in bu işlerle ilişkisi olamaz. Dostça ayrılalım, Ben, ha ne dersin? İlişkilerimiz her zaman zevkli olmuştu. Yine öyle kalsın istemez misin?

Reich:

— Canın cehenneme! diye kükredi.

Ekranı kararttıktan sonra pilota döndü.

— Beni eve götür!

Eve gelir gelmez bavulunu valenin önüne fırlattı, sonra Breen'in dairesine gitti. Daire boştu. Masanın üzerinde duran not, West'in söylediklerinin benzeriydi. Reich,

öfkeyle kendi odasına gitti ve Gus Tate'in numarasını çevirdi. Ekranda bir yazı belirdi:

ABONE DEVAMLI OLARAK İPTAL EDİLMİŞTİR.

Reich, öfkeyle bu kez, Jerry Church'ün numarasını çevirdi. Ekranda yine bir yazı belirdi:

ABONE DEVAMLI OLARAK İPTAL EDİLMİŞTİR.

Reich, acele adımlarla kasasının bulunduğu köşeye yürüdü. Kasayı açtı ve kırmızı, küçük zarfa uzandı. Parmaklarının ucu zarfa değdiği an hafif bir «Klik» sesi duydu. Birden arkasını döndü ve başını kollarının arasına aldı.

Gözleri kör edecek kadar kuvvetli bir ışık yanıp söndü, arkasından şiddetli bir patlama duyuldu. Reich'in sol tarafına hızla bir cisim çarptı. Önce masanın üzerine yıkıldı, sonra duvara çarptı.

Hemen elbisesini çıkardı ve yarasına baktı. Derin bir kesik vardı ve duyduğu acıya göre, hiç değilse kaburgalarından biri kırılmıştı.

Hizmetçi, uşak ve memurların koşarak geldiklerini duyunca haykırdı.

— Kimse yaklaşmasın! Anladınız mı? Kimse yaklaşmasın!

Kırık parçaların üzerinden atlayarak geçti ve kasasında kalan artıkları karıştırdı. Chooka'dan almış olduğu Felç tabancasını ve D'Courtney'i öldürdüğü toplu tabancayı aldı. Tabancanın toplusunda, içleri su dolu ve ağızları jelatinle kapalı dört kovan daha vardı. Sırtına aceleyle geçirmiş olduğu yeni ceketinin cebine tabancaları soktu, sonra masasının gözünden bir adet patlayıcı kapsül aldı ve öfkeyle odasından çıktı.

Zemin kattaki garaja indi ve özel arabasını istedi. Bir dakika sonra araba rampaya yanaştı. Kontak anah-

ları kapının üzerinde duruyordu. Reich, kapıyı açıp içeri gireceği sırada keskin bir yırtılma sesi duydu. Kendisini yere atarken arabanın yakıt deposu patladı. Allahtan ki hemen ateş almadı. Reich, perişan bir halde rampadan aşağı koşmaya başladı. Geçmekte olan bir arabayı çevirdi.

Şoför sordu:

— Nereye?

Reich, üzerindeki kan ve petrol bulaşıklarını temizlerken öfkeden titreyen boğuk bir sesle:

— Chooka Frood! dedi.

Birkaç dakika sonra Bastison West Side'da 99 numaranın önünde arabadan iniyordu.

Reich, kendisine engel olmak isteyen kapıcıyı öfkeyle itti ve Chooka'nın çalışma odasına daldı. Chooka, çalışma masasının arkasında oturuyordu.

Reich'in cebinden çıkardığı tabancayı görünce haykırdı.

— Allah aşkına, Reich!

— İşte karşındayım, Chooka. Bu felç tabancasını bir kere daha kullanmıştım biliyorsun. Yine kullanmak amacındayım. Hem de senin üzerinde kullanacağım, Chooka.

Chooka, yerinden fırladı ve haykırdı.

— Magda!

Reich, kadını kolundan yakalayıp savurdu. Tam bu sırada fedai kadın koşarak odaya daldı. Reich, zaten hazır bekliyordu. Magda'nın ensesine vurdu ve kadın yere kapaklanırken topuğu ile sırtına şiddetli bir tekme indirdi. Yüzükoyun düşen kadının üstüne bastı ve olduğu yerde kıvrılıp ayağına sarılmaya çalışan kadına aldırmadan Chooka'ya:

— Şimdi anlaşalım, dedi. Neden patlayıcı maddelerle tuzak kurdun?

— Ne söylediğini anlamıyorum?

— Neden söz ettiğimi sanıyorsun? Üç tuzaktan kurtuldum, cadı karı! Söyle bakalım, daha kaç tuzaktan kurtulabilirim?

— Bilinçsiz konuşuyorsun, Reich!

— Ölümden söz ediyorum, Chooka. Büyük ölümden. Buraya geldim ve D'Courtney'in kızını zorla elinden aldım. Kız arkadaşını ve seni iyice hırpaladım. Bana kızgın olduğun için beni değişik tuzaklar kurarak öldürmeye çalıştın. Tamam mı?

Chooka, şiddetle başını salladı.

— Şimdiye kadar üç kaza atlattım. Spaceland'den dönerken gemide, çalışma odamda ve arabamda. Daha ne kadar kaza geçireceğim, Chooka?

— Ben değildim, Reich. Allah şahidim olsun ki...

— Senden başkası olamaz, Chooka. Senden başka kimse bu kadar ince tuzaklar hazırlayamaz.

Reich, felç tabancasının emniyetini açtı.

— Senin gibi iki paralık kadın için ve arkadaşın olacak sürtük için ayıracak vaktim yok.

Chooka:

— Allah Aşkına! diye haykırdı. Sana karşı düşmanlığım yok. Eve zorla girmiş olsan, Magda'yı biraz hırpalamış olsan ne olur? Bütün bunları yapan ilk sen değilsin ki. En son da sen olmayacaksın. Kafanı kullan.

— Kullandım. Sen değilsen, kim?

—Church.

— Church'ün bu kadar cesareti yoktur. Cesareti olsahdı, on yıl önce denerdi. Başka kim?

— Bilemem ki. Senden nefret eden yüzlerce insan var.

— Binlerce insan var. Fakat kasama kadar kim yanaşabilir? Kasamın şifresini kim bozabilir ve...

— Belki de kimse kasanın şifresini bozmamıştır. Belki düşüncelerini yoklayarak...

— Düşüncelerimi mi yoklamak?

— Evet. Belki de Church'ü iyi tanımıyorsun. Belki de başkasıdır.

Reich:

— Allahım..., diye mırıldandı. Evet...

— Church mü?

— Hayır, Powell.

— Polis mi?

— Polis. Powell. Evet, Bay Lincoln Powell. Evet! Onu yaya bıraktığım için oyunlarını pis bir şekilde oynamaya başladı. Beni dava edemedi. Beni öldürmekten başka çaresi kalmadı...

— Sen delisin, Reich.

— Deli miyim? Ellery'yi ve Breen'i yanımdan niye uzaklaştırdı? Tuzakları ancak telepatlar sayesinde öğrenebilirdim de ondan. Beni öldürmek isteyen Powell'dir.

— Fakat Powell bir polis, Reich. Bir polis böyle şey yapar mı?

— Polis neden yapmasın? Kimse ondan kuşkulanmaz. Ayrıca, akıllı da. Pekâlâ, şimdi sıra bende...

Yerde kıvranan kadına bir tekme attıktan sonra Chocka'nın yanına gitti ve kolundan tutup ayağa kaldırdı.

— Powell'ı çağır.

— Ne?

— Powell'ı çağır. Lincoln Powell'ı. Evinden ara. Hemen buraya gelmesini söyle.

— Hayır, Reich...

Reich, kadını tartakladı.

— Beni dinle, sersem kafalı. Bastison West'in sahibi D'Courtney'dir. D'Courtney öldüğüne göre şimdi buraların sahibi ben olacağım. Bu ev, sen ve her şey benim olacak, Chooka. İşinin başında kalmak istiyor musun? Powell'ı çağır.

Chooka, şaşkınlıkla Reich'in düzüncelerini kontrol etti ve söylediklerinin doğru olduğunu anladı.

— Sebep yok, Reich.

— Bir dakika, bir dakika.

Hemen cebinden hançerli tabancayı çıkardı ve Chooka'nın eline tutuşturdu.

— Ona bunu göster ve Barbara'nın burada unutmuş olduğunu söyle.

— Bu nedir?

— D'Courtney'i öldüren tabanca.

— Fakat... Reich!

Reich, bir kahkaha attı.

— Ona faydası olmayacaktır. Bunu aldığı zaman tuzağa düşecektir. Çağır buraya gelsin. Tabancayı göster.

Chooka'yı v-fona doğru itti ve ekranın görüş açısından çıkarak bekledi. Elindeki felç tabancasını imalı bir şekilde sallayınca Chooka, onun ne demek istediğini anlayarak kabul ettiğini anlatmak için başını salladı.

Chooka, Powell'ın numarasını çevirdi. Ekranda Mary Noyes belirdi, biraz dinledikten sonra Powell'ı çağırdı.

Chooka:

— Be-lki işinize yarayacak bir şey var, Bay Powell, dedi. Yeni buldum. Evimden alıp götürdüğünüz kız bırakmıştı.

— Ne bırakmıştı, Chooka?

— Babasını öldüren tabancayı.

— Olamaz! Göster bakalım.

Chooka, elindeki tabancayı gösterdi.

Powell, şaşkınlıkla haykırdı.

— Ta kendisi Nihayet, bir çıkış yolu buluyorum gal'ba. Evden ayrılma, Chooka. En kısa yoldan ve çabuk olarak geliyorum.

Ekran karardı. Reich, öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

Chooka'nın evinden koşarak çıktı ve boş bir araba buldu. Havalandığı zaman arabayı kullanabilecek yetenekte olmadığını anladı. Ayrıca, patlayıcı tuzakları da hazırlayamayacağını biliyordu.

«Düşünmeye çalışma», diye düşündü. «Plan yapma. Bütün işi içgüdüne bırak. Bir katilsin. Doğal bir katilsin. Yalnız bekle ve öldür.»

Reich, kendi kendisiyle mücadele ederek Hudson rampasına kadar geldi. Kuzey nehrinin değişken rüzgârlarına karşı arabayı kullanmakta zorluk çekiyordu. İçindeki katil içgüdüsü, arabayı Powell'ın arka bahçesine çarparak indirmesine sebep oldu. Neden böyle davrandığını bilmiyordu. Eğrilmiş kabinin kapısını açmak üzere uzandığı zaman mekanikî bir ses duyuldu.

«Dikkat, Lütfen. Araca hasar vermiş olabilirsiniz. Lütfen adınızı ve adresinizi bırakın. Eğer sizi izlemek zorunda kalırsak, aracın parasını ödeyeceksiniz. Teşekkür ederiz.»

Reich:

— Canınızın istediği gibi davranabilirsiniz, diye homurdandı.

Çalıların arasına saklanarak bekledi. Sonra neden sert iniş yaptığını hatırladı. Chooka'ya cevap veren kadın koşarak evden çıktı. Yalnız olarak aracın indiği yere doğru koşuyordu. Reich bekledi. Evden başka çıkan olmadı. Kadın yalnızdı. Reich, yerinden doğrulurken kadın onu hissetti ve döndü. Bir telepat. Reich, tetiği ilk kademeye çekti. Mary Noyes, kasıldı ve titremeye başladı.

Tetiği tam sonuna kadar çekmek üzereyken içgüdüsü yine kendisini engelledi. Powell'a hazırlayacağı tuzağı düşündü. Kızı evde öldür. Sonra patlayıcı kapsülü yerleştir ve kızın cesedini yem olarak bırak. Mary'nin yüzünden ter boşanıyordu. Reich, kadının kolundan kaba bir şekilde tutu ve eve doğru sürükleyerek götürdü.

Eve mutfak kapısından girdi ve kadını oturma odasına götürdü. Modern bir koltuk gördü ve kadını itip oturttu. Kadın mücadele etmeye çalışıyordu. Reich, sırıtarak eğildi ve Mary'yi dudaklarından öptü.

— Benden Powell'a sevgilerle...

Sonra bir adım geri çekildi ve felç tabancasını kaldırdı. Sonra tekrar indirdi.

Kendisini birisinin gözetlediğini hissetti.

Dikkatle döndü ve oturma odasını gözden geçirdi. Kimse yoktu.

Tekrar kanepedeki kadına döndü ve sordu:

— Powell'la beraber mi oturuyorsun, telepat?

Sonra tabancayı doğrulttu, fakat yine tetiği çekmeden indirdi.

Birisi tarafından gözetleniyordu.

Bu kez Reich, oturma odasını baştan aşağı araştırdı. Koltukların, sandalyelerin arkasına baktı. Kimse yoktu. Mutfağı ve banyoyu kontrol etti, yine kimseyi bulamadı. Tekrar oturma odasına, Mary Noyes'in yanına döndü. Birden üst kat aklına geldi. Merdivenlere kadar gitti ve dikkatle tırmanmaya başladı. Tam merdivenlerin yarısında donmuş gibi kaldı.

Evet, birisi gözetliyordu.

Basamakların en üstündeydi. Sırtında bebeklere giydirilen tulumlardan vardı. Boynuna bir tükürük bezi bağlanmıştı. Sarı saçları arkaya taranmış, at kuyruğu yapılarak mavi bir kurdeleyle bağlanmıştı. Barbara D'Courtney.

— Meyhaba!

Reich, titremeye başladı.

Barbara:

— İsmim Bayb, dedi.

Reich, aşağı inmesi için belirsiz bir işaret yaptı.

Barbara hemen yerinden doğruldu ve trabzana tutunarak dikkatle inmeye başladı.

— Aşa inmemem lâzımdı. Babamın aykadaşı mısın?

Reich, derin bir nefes aldı.

— Ben... Ben..., diyebildi.

Barbara, basamakları teker teker inerken:

— Babam ditti, dedi. Ama çabuk gelecek. Uslu otuyuysam şekey getiyecek. Söz veydi. Cici biy kızım, yayamazlık etmiyom. Ama uslu otuymak zoy. Sen iyi adam mısın?

— Baban mı? Ge-gelecek mi? Baban mı?

Barbara, başını salladı.

— Mayi teyzemle oyun mu oynuyoysun? Onu öptün. Göydüm. Babam da beni öpüyoy. Hoşuma gidiyoy. Mayi teyze de hoşlandı mı?

Barbara, başını şiddetle salladı.

— Büyüyünce babamla evleneceğim ve hep onun kızı olacam. Senin de kızın vay mı?

Reich, Barbara'nın kolundan tutup kendisine doğru çekti ve yüzüne baktı.

— Aklını mı kaçırdın? Bu yalanlara kanacağımı mı sandın? Powell'a neler anlattın?

— Hah babam o işte. İsminin neden benim ismime benzemediğini soyduğum zaman şaşıyıyoy. Senin de ismin vay mı?

Reich:

— Sana soruyorum! diye haykırdı. Ona neler anlattın? Neden böyle çocuk numarası yapıyorsun? Cevap ver!

Barbara, çocuksu gözlerle Reich'e baktı. Sonra ağlayarak kaçmak istedi. Fakat Reich, kızın kolunu bırakmadı.

— Bıyak beni! Bıyak beni!

— Cevap vereceksin!

— Bıyak beni!

Reich, Barbara'yı sürükleyerek Mary Noyes'in yanına attı. Sonra felç tabancasını kaldırdı.

Barbara, birden dinlermiş gibi doğruldu. Sonra ayağa fırladı. Hayalî bir kapıyı açtı. Sarı saülarını sallayarak koştu.

— Baba! diye haykırdı. Baba!

Barbara, tekrar Reich'e doğru koştu. Reich, onu tutmak üzere döndü, fakat kız ondan kaçtı, sola doğru kaydı.

— Hayır! Baba! Hayır!

Reich, nihayet kızı yakaladı. Kollarından tutup sarsmaya başladı. İkisi de haykırıyordu. Barbara birden kasıldı ve kulaklarını tıkadı. Reich, kendisini tekrar D'Courtney'le beraber gördü. Tetiği çekti. Adamın parçalanan kafasından etrafa yayılan beyin parçalarına baktı. Her tarafı titriyordu. Barbara, birden yere kapandı ve süründü, sonra hareketsiz kaldı.

Reich, bir tanıkla karşılaşacağını tahmin etmemişti. Powell'ın Allah belâsını versin, diye düşündü. Kızı da öldürmek zorunda kalacaktı. İki cinayet birden işleyebilir miydi? Hayır, cinayet değil. Bomba tuzağı. Allah Gus Tate'in belâsını versin. Bir dakika. Şimdi Beaumont'un evinde değilim.

Powell, kapıdan:

— Hudson rampasındasın, diye seslendi.

Reich, birden yana yatarak sol koltuk altından doğru silâhını kaldırdı.

Powell, bir adım yana kaçtı.

— Sakın denemeye kalkma! dedi.

Reich, haykırdı.

— Orospunun çıkardığı!

Ateş hattından kurtulan Powell'a doğru döndü.

— Allahın belâsı, telepat! Pis hergele, artık sonun...

Powell, sola doğru kaydı, yanaştı ve elinin kenarıyla Reich'in dirseğine vurdu. Felç tabancası Reich'in parmak-

larından kurtulup yere düştü. Powell, şimşek gibi üç yumruk çıktı: Çeneye, mideye, tekrar çeneye. Reich, yere yuvarlandı. Ağzıdan burnundan oluk gibi kan akıyordu.

Powell, nefes nefese:

— Yavrum, sokak kavgalarını sadece sen mi bilirsin? dedi

Barbara'nın yanına gitti ve onu yerden kaldırdı.

— Bir şeyin yok ya, Barbara?

— Meyhaba, baba. Kötü bir yüya göydüm.

— Biliyorum, bebeğim.

— Beni öpsene

Powell, Barbara'yı alnından öptü.

— Çabuk büyüyorsun, diye gülümsedi. Daha dün yarım yarım konuşuyordun.

— Tabiî, söz dinlediğim için çabuk büyüyoyum. Yayın daha da büyümüş olacağım.

— Yukarı gidebilir misin? Yoksa yine kucakta mı gideceksin?

— Yalnız gideyim.

— Peki, bebeğim, doğru odana çık.

Barbara, merdivene kadar yürüdü, sonra tırabzanı tutarak dikkatle çıkmaya başladı. Son basamağa geldiği zaman Reich'e baktı ve dilini çıkartıp alay etti. Sonra gözden kayboldu.

Powell, Mary'nin yanına gitti. Ağzındaki tıkacı çıkardı, nabzını yokladı, sonra kanepeye uzatarak yatırdı.

Reich'e:

— Birinci kadçme, ha? dedi. Acılı olur, ama bir saat sonra kendisine gelir.

Reich'in yanına giti ve gittikçe öfkelenerek baktı.

— Mary'nin acısını senden çıkarmalıydım, dedi. Ama faydası ne? Nasıl olsa sana ders olmazdı. Zavallı adam... kötü bir kişisin, o kadar.

Reich:

— Beni öldür! diye inledi. Yoksa bırak ayağa kalkayım ve seni öldüreyim!

Powell, felç tabancasını düştüğü yerden aldı ve bir kaşını kaldırıp Reich'e baktı.

— Kendini rahat bırak. Zihin perdelerin nasılsa bir kaç saniyeden fazla dayanamaz.

Fel tabancasını kucağına koyarak oturdu.

— Yine şansım yokmuş, çünkü evden çıkar çıkmaz Chooka'nın yalan söylediğini anladım. Onu zorlayan sendin, değil mi?

— Asıl beni zorlayan sensin. Bana kurduğun tuzaklarla...

— Chooka, D'Courtney'i öldüren silah dedi. Oysa, D'Courtney'i neyin öldürdüğünü senden ve benden başka bilen yok. Hemen geri döndüm. Orada yatıp duracak mısın? Kalkmaya çalış. Göründüğün kadar güçsüz değilsin.

Reich, zorlukla doğruldu. Birden elini cebine daldırdı ve patlayıcı kapsülü çıkardı. Powell, oturduğu yerden Reich'in göğsüne bir tekme yapıştırdı. Reich, geri geri gitti ve bir koltuğa çöktü, kaldı. Patlayıcı kapsül zararsız bir şekilde halının üstüne yuvarlandı.

Powell:

— Bir telepatı boş yakalayamayacağınızı ne zaman öğreneceksiniz? dedi.

Oturduğu yerden kalkıp patlayıcı kapsülü aldı.

— Bugün de cephanelik gibisin, Reich. Özgür bir insan olmaktansa, ya ölmeyi ya da öldürmeyi arzu ediyorsun. Özgür dedim, suçsuz değil.

Reich, dişlerinin arasından:

— Ne kadar süreyle özgür? dedi. Suçsuzluktan da söz etmiş değilim. Fakat ne kadar süreyle özgürlük?

— Ebediyen. Hakkında çok güzel bir dava hazırlamıştım. Bütün ayrıntılar tamamdı. Barbara'yla beraberken düşüncelerini yakaladım. Biri dışında bütün ayrıntı-

lar vardı, ama eksik olan o ayrıntı seni özgür bir insan yaptı. Dosyanı kapattık, Reich.

Reich, dalgın dalgın baktı.

— Dosyamı kapattınız mı?

— Evet. Çözüm yolu yok. Yenildim. Artık silâhsızlanabilirsin, Reich. İşinin başına dön. Seni kimse rahatsız etmeyecektir.

— Yalan söylüyorsun. Senin telepat hislerinden biri, sen...

— Hayır. Anlatmamı ister misin? Hakkındaki her şeyi biliyorum... Gus Tate'e ne kadar rüşvet verdiğini... Jerry Church'e ne teklif ettiğini... Sardine oyununu nasıl bulduğunu... Wilson Jordan'ın Redokson kapsülünü nasıl kullandığını... Kurşunları nasıl boşalttığını... Tekrar nasıl suyla doldurduğunu... hepsini biliyorum. Metot ve fırsatı biliyorum, ama sebep ortada yok. Bu bakımdan seni serbest bırakmak zorundayım.

— Yalancı!

— Seni belki yapmak istediklerin için suçlayabilirim, ama bu hareketim bir topu ateşleyemedikten sonra bir mantar tabancasını ateşlemek istemeye benzeyecek. Tek tanığım bir telepat ve küçük bir kız olacak. Ben...

Reich, homurdandı.

— Yalan söylüyorsun! Yalancı bir telepatsın. Sana mı inanayım? Söylediklerini doğru olarak mı kabul edeyim? Elinde hiç bir şey yoktu, Powell. Hiç bir şey! Seni her yolda yenilgiye uğrattım. Bu sebeple bana tuzak kurup beni havaya uçurmak istiyorsun. Bu sebeple...

Reich, birden sustu ve alnına vurdu.

— Belki de bu, kurduğun tuzakların en büyüğüdür. Ben de aptal gibi bu tuzağa düştüm. Ne aptalım. Ne..

Powell, terslendi.

— Kes sesini! Böyle bağırırsan düşüncelerini okuyamam. Şu tuzaklar da neyin nesiymiş bakalım? Düşün.

— Reich, boğuk bir kahkaha attı.

Reich, boğuk bir kahkaha attı.

— Sanki bilmiyormuşsun gibi.. Gemideki kamaramda... Evimdeki kasamda... Garajdaki arabamda..

Powell, bir dakika kadar Reich'in zihnini kurcalayıp durdu. Sonra yüzünün rengi soldu ve hayretle ayağa fırladı.

— Allahım, Allahım! Tamam... tamam... İhtiyar Mose, haklıymış. Demek ki alay etmiyormuş. Duygusal neden, oysa biz... Barbara'nın ikizi.. Ve D'Courtney'in suçu... Tevekkeli değil Reich, bizi Chooka'da öldüremedi.. Fakat, cinayet artık önemli değil, Daha derinlere iniyor. Çok derinlere iniyor. Ve tehlikeli... Tahayyül edemeyeceğim kadar tehlikeli.

Powell, hem konuşuyor, hem odada dolaşıyordu. Birden Reich'in önünde durdu ve öfkeden kızaran gözlerini Reich'in yüzüne dikti.

— Eğer seni öldürebilseydim, diye bağırdı. Boynunu ellerimle koparır atardım. Seni paramparça eder uzaya savururdum ve bütün evrenden madalya alırdım. Ne kadar tehlikeli bir insan olduğunu biliyor musun? Ölüm bilinçli midir?

Reich, şaşkınlıkla Powell'a baktı.

Powell, sabırsızlıkla başını salladı.

— Neden sana soruyorum? Neden söz ettiğimi bilmiyorsun ki. Hiç bir zaman da öğrenemeyeceksin.

Powell, büfeye gitti ve iki konyak ampülü alıp Reich'in yanına geldi. Ampulleri Reich'in ağzına soktu. Reich, tükürmek istedi, ama Powell. çenesini sıkıca tuttu.

— Şunları içip kendine gel de beni dinle. Butilen mi istersin asit mi istersin? Uyuşturucu madde olmadan kendini toparlayamaz mısın?

Reich, ağzına tıkılan ampülleri kırıp içti ve öfkeyle homurdandı, fakat Powell, konuşmasını engelledi.

— Anlamaya çalış. Zihninin bir kısmının durumunu sana anlatacağım. Anlamaya çalış. Hakkındaki dava kapandı. Sana kurulan tuzaklar nedeniyle hakkındaki dosya kapandı.. Eğer bilmiş olsaydım, dava bile açmazdım. Yeminimi bozup seni derhal öldürürdüm. Şunu anlamaya çalış, Reich...

Reich, nefes bile almadan dinliyordu.

— Cinayetin için sebep bulamadım. İşte aksayan taraf buydu. D'Courtney'e birleşme teklif ettiğin zaman kabul etti. Cevap olarak WWHG şifresini gönderdi. Bu da kabul demekti. Onu öldürmen için sebep yoktu. Onun hayatta kalmasını temin etmek için her türlü nedenin vardı.

Reich'in rengi sarardı. Başı fıldır fıldır dönüyordu.

— Hayır, hayır. WWHG. Teklif reddedildi. Red! Red!

— Kabul.

— Hayır. Hergele teklifi reddetti. O..

— Kabul etti. D'Courtney'in, teklifi kabul ettiğini öğrendiğim zaman kaybettiğimi anladım. Davayı mahkemeye çıkartamayacağımı anladım. Fakat sana patlayıcı tuzaklar, mayınlar hazırlamıyordum. Seni öldürmeye çalışan insan ben değilim. Yüzü olmayan Adam seni öldürmek istiyor, o çok daha önceden biliyordu... Bizim bütün geleceğimizin öldürücü düşmanı olduğunu biliyordu.

Reich, konuşmaya çalıştı. Huzursuz bir tavırla oturduğu yerde kımıldadı.

— Kim? Beni öldürmek isteyen kim? Kim?

— Senin çok eski düşmanın, Reich... Önünden kaçamayacağın bir adam. Ondan kurtulamayacağın biri.. Ondan saklanamayacağın biri.. Umarım ki ondan kurtulamazsın.

— Kimdir o. Powell? Kimdir o adam?

— Suratı Olmayan Adam.

Reich, boğuk bir çığlık attı ve ayağa kalkıp sallanarak evden çıktı.

15.

Reich'in beyninde, düşüncelerinin okunmasını engelleyebilmek için ezberlediği şarkının nağmeleri vardı.

Reich :

— Sus! diye haykırdı.

Nağmeler...

— Allah aşkına sus! Kes sesini!

Nağmeler...

— Düşünmelisin. Neden düşünmüyorsun? Sana ne oldu? Neden düşünmüyorsun?

Nağmeler..

— Yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyorsun. İlk andan beri haklıydın. Büyük bir tuzak. WWHG. Red red. Fakat neden yalan söyledi? Yalan söylemesinin ona yararı nedir?

Nağmeler....

— Suratı Olmayan Adam. Breen, söyleyebilirdi. Gus Tate, söyleyebilirdi. Düşün !

Nağmeler....

— Yüzü Olmayan Adam olamaz. Sadece bir rüya. Bir kâbus!

Nağmeler....

— Fakat kurulan mayınlar? Mayınlardan ne haber? Evinde yapma ördek gibi yakaladı. Neden fitili ateşlemedi? Bana özgür olduğumu söyledi. Niyeti nedir? Düşün!

Nağmeler....

Omzuna bir el dokundu.

— Bay Reich?

— Ne?

— Bay Reich!

— Ne? Kim o?

Reich'in aklı başına geldi. Yağmur yağıyordu. Yanağını yere dayamış, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, kollarını göğsüde kavuşturmuş çamurun içinde yatıyordu. Sırılsıklam olmuştu ve soğuktan titriyordu. Bir bomba çukurunun içinde yatıyordu. Etrafında ıslak ve rüzgârdan inleyen ağaçlar vardı. Üzerine doğru eğilmiş bir insan vardı.

— Kimsin sen?

— Galen Chervil, Bay Reich.

— Ne?

— Galen Chervil, efendim. Maria Beaumont'un partisinden. Size borcumu ödeyebilir miyim, Bay Reich

Reich :

— Düşüncelerimi okumaya kalkma! diye haykırdı.

— Böyle bir şey yapmıyorum, Bay Reich. Genellikle biz...

Genç Chervil, kendisini tuttu.

— Telepat olduğumu bildiğinizi bilmiyordum. Kalksanız iyi olacak, efendim.

Elini Reich'in koltuk altına soktu ve çekti. Reich, inleyerek, genç Chervil'in elinden kurtuldu. Genç Chervil, bu kez ellerini Reich'in koltuk altlarına soktu ve kaldırdı.

— Soyguna mı uğradınız, Bay Reich?

— Ne... Hayır, hayır...

— Kaza mı, efendim?

— Hayır. Hayır, ben... Of, Allah kahretsin! Cehennem ol başımdan!

— Peki, efendim. Yardıma ihtiyacınız olduğunu sandım ve size borçluyum, fakat...

Reich, Genç Chervil'in sözünü kesti.

— Bir dakika, gel buraya.

Ağacın birine dayandı. Kilometrelerce yol koşmuş gibi soluk soluğaydı. Nihayet, başını kaldırıp kanlı gözlerini Chervil'e dikti.

— Bana borcunu ödemek mi istiyorsun?

— Tabiî, Bay Reich.

— Soru sorma yok mu? Kimseye söylemek yok mu?

— Muhakkak, Bay Reich.

— Öğrenmek istediğim bir cinayet, Chervil. Beni öldürmek isteyenin kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Bana yardım eder misin? Birisini benim yararım için kontrol eder misin?

— Polisin buna yetkili oldu...

— Polis mi?

Reich, sinirli bir kahkaha attı. Kırık kaburgası acıyınca elini böğrüne bastırdı.

— Benim yararım için bir polisin düşüncelerini incelemeni istiyorum. Büyük bir polisin, Chervil. Polislerin Senatörü. Anladın mı?

Ağacı bıraktı ve Chervil'e doğru bir adım attı.

— Dostum olan senatörü ziyaret etmek, birkaç soru sormak istiyorum. Bana doğruyu söylemen için orada bulunmanı istiyorum. Crabbe'ın bürosuna benimle gelip, düşüncelerini yoklar mısın? Bu iyiliği yapabilir misin?

— Evet, Bay Reich... Yapacağım..

— Ne? Namuslu bir telepat. Nasıl? Haydi, gel, hemen gidelim.

Reich, sallanarak yürümeye başladı. Chervil, yaralı ve yorgun bu adamın iradesi karşısında şaşırdı. İkisi beraber polis karargâhına kadar yürüdüler. Reich, polislerin şakın bakışlarına aldırmadan karargâha daldı ve Senatör Crabbe'ın bürosunun kapısını itip içeri girdi.

Crabbe, şaşırmıştı.

— Reich! Yanlış görmüyorum ya, sensin değil mi? Ben Reich!

Reich :

— Otur, Chervil, dedi.

Sonra Crabbe'a döndü.

— Yanılmadın, benim. Yarı ölüyüm, Crabbe. Gördüğün kırmızı lekeler, kandır, gerisi çamur. Büyük bir gün geçirdim. Ve bu arada polisin nerede olduğunu merak ettim? Tanrı gibi sevilen Powell nerede? Senin...

— Yarı ölü mü? Ne söylüyorsun, Ben?

— Söylemek istediğim, bugün üç kere beni öldürmeye teşebbüs ettiler. Bu çocuk..

Chervil'i işaret etti.

— Beni bir bomba çukurunda yarı ölü bir vaziyette buldu. Bana bak, Crabbe, şu halime bak!

— Öldürmek mi?

Crabbe, masasına vurdu.

— Ah, tabiî, şu Powell salağı. Onu hiç dinlememeliydim. D'Courtney'i öldüren adam şimdi de seni öldürmeye çalışıyor.

Crabbe'ın arkasına geçen Reich, Chervil'e işaret etti.

Crabbe :

— Suçsuz olduğunu Powell'a söylemiştim, dedi. Ama beni dinlemek istemedi. Hatta, savcının odasındaki makine senin suçsuz olduğunu söylediği halde inanmadı.

— Makine suçsuz olduğu mu söyledi?

— Evet. Hakkında dava yok. Zaten seni suçlayacak bir şey yoktu. Her vatandaş gibi sen de polis tarafından korunacaksın.

Crabbe, kapıya doğru yürüdü.

— Ve bu, Powell'la hesaplaşmam için yeterli olacak, Beni bekle, Ben, Solar senatörlüğünün desteklenmesi hakkında seninle konuşmak istiyorum...

Kapı açılıp kapandı. Reich, Chervil'e baktı.

— Sonuç?

— Doğru söylüyor, Bay Reich.

— Benim hakkımda mı? Powell hakkında mı?

Chervil, bir saniye kadar tereddütle durakladı.

Reich :

— Çabuk ol, çabuk, dedi. Tepem atmadan daha ne kadar bekleyebilirim sanıyorsun?

Chervil, aceleyle :

— Sizin hakkınızda doğru söylüyor, dedi. Makine, D'Courtney cinayeti için hakkınızda soruşturma yapılmamasına karar vermiş. Bay Powell, davayı bırakmak zorunda kalmış ve.

Reich, sarsak adımlarla Chervil'e yaklaştı ve omzundan tutup sarstı.

— Doğru mu, Chervil? Temize mi çıktın? İşimin başına dönebilir miyim? Beni kimse rahatsız etmeyecek mi?

— Evet, Bay Reich. İşinizin başına dönebilirsiniz. Sizi kimse rahatsız edemez.

Reich, katıla katıla gülmeye başladı. Gülerken canının acısına aldırmıyordu. Senatörün odasından hızla çıktı. Koridoru koşarak geçti ve çıkış kapısının basamaklarında durarak yağmurdan ıslanmış caddeye baktı.

Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı.

— Sana sahip olacağım! diye haykırdı. Her şeyinle sana sahip olacağım!

Sonra bakışları, meydanı geçen uzun boylu, tanıdık birine takıldı. Adam omzunun üzerinden kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Omuzlarına çarpan yağmur damlacıkları gümüşî pırıltılarla etrafa saçılıyordu. Bakıyor, gölge gibi yürüyor ve susuyordu. Suratı Olmayan Adam.

Reich'in gırtlağından boğuk bir haykırış fırladı. Yıldırım çarpmış bir ağaç gibi devrildi.

***

Saat dokuza bir kala, Esper Lonca Kurulunun on beş üyesinden on üyesi Başkan T'sung'un bürosunda toplantı. Dokuzu bir geçe, karar verilmiş, toplantı bitmişti. Yüz yirmi saniye süren Esperlerin toplantısı şöyle geçmişti :

OLAĞANÜSTÜ TOPLANTI

Lincoln Powell'ın Mass Cathexis için yaptığı teklifin incelenmesi.

(Derin Hayret)

T'sung: «Ciddi olamazsın, Powell. Böyle bir teklifi nasıl yapabildin? Böylesine olağanüstü ve tehlikeli bir tedbirin istenmesi için sebep ne olabilir?»

Powell: «İncelenmesini istediğim D'Courtney olayında olağanüstü ve şaşırtıcı bir gelişme.»

(İnceleme)

Powell: «Reich'in en tehlikeli düşmanımız olduğunu biliyorsunuz. Arti-esper kampanyasını destekliyor. Önlenmediği takdirde ciddî tehlikeler doğabilir.»

Atkins: «Doğru.»

Powell : «Aynı zamanda Muhalefet Partisini de destekliyor. Önlenmediği takdirde bir iç savaşa yönelebiliriz.»

Franion : «Bu da doğrudur.»

Powell : «Hepinizin halen incelemiş olduğunuz yeni bir gelişme daha var. Reich, Güneş Sisteminin odak noktası olmaya başlıyor... Positif bir geçmişle muhtemel bir geleceğin birleştiği nokta. Şu dakikada yeniden güçlü bir örgütlenmeyi tamamlarsa, kimse tarafından yıkılamayacak kadar güçlenmiş olacaktır. Tabiî, sonuç olarak Güneş Sisteminin baş belâsı haline gelecektir.»

(Alarm)

Atkins : «İşi büyüttüğünden eminim, Powell.»

Powell: «Acaba? Durumu benim görüşümle incelemeye çalışın. Zaman ve uzayda Reich'in durumuna bakın. Onun inançları Dünya'nın inançları olmayacak mı? Kendi kabul ettiği gerçekler, Dünya'nın kabul edeceği gerçekler olmayacak mı?»

(kabul)

T'sung: «Doğru. Böyle de olsa Cathexis için emir vermekten kaçınıyorum. Geçmişte yapılan denemelerde insan enerji kanalının tahrip olduğunu biliyorsun. Bizim için kaybedilemeyecek bir değerdesin, Powell.»

Powell : «Tehlikeyi göze almam için izin verilmeli. Reich, gelmiş geçmiş en tehlikeli anarşistlerden biridir... Henüz bir çocuk sayılır, ama büyüdüğü zaman ne olacak? Bütün gerçekler... Esperler, Normaller, hayat, Dünya, Güneş sistemi, Evren Bütün bunlar, onun uyanışıyla doğacak tehlikelere bağlı. İsteğimi tekrarlıyorum.

Franion : «Ölümün için karar vermemizi istiyorsun.»

Powell: «Bütün dünyanın mahvolmasına karşı benim ölümüm. Teklifi ısrarla tekrarlıyorum.»

Atkins: «Bırakın Reich istediği gibi uyansın. Zamanımız ve önceden tedbir alabilecek kadar bilgimiz var. Ona başka bir yoldan saldırabiliriz.»

Powell: »Teklifimi tekrarlıyorum!»

(Teklif kabul edilmiştir.)

***

Powell, bir saat sonra evine döndü. Vasiyetnamesini hazırlamış, borçlarını ödememiş gerekli bütün hazırlıklarını yapmıştı. Lonca'da şaşkınlık vardı. Evine geldiği zaman evinde de şaşkınlıkla karşılaştı.

Mary, Powell'ın yaptıklarını zihninden okudu.

«Linc!»

«İşi büyütme. Yapılması gerekiyordu.»

«Fakat...»

«Beni öldürmemesi ihtimali var. Oh... aklıma geldi. Öldüğüm zaman laboratuvar bir beyin otopsisi istiyor... tabiî ölecek olursam. Bütün gerekli kağıtları imzaladım, ama zorluk olduğu takdirde senin yardım etmeni istiyorum. Kan pıhtılaşmasından önce cesedimi istiyorlar. Eğer cesedimi alamazlarsa, sadece başım da olabilir. Zorlukla karşılaşmalarına dikkat et, olur mu?»

«Linc!»

«Kusura bakma. Şimdi, hemen hazırlanıp, bebeği de alıp Kingston Hastanesine gitsen iyi olacak. Burada güvenlik içinde olmayacaktır.»

«Artık bebek değil. O...»

Mary, gözlerine dolan yaşları saklamak için koşarak üst kata çıktı. Powell, içini çekti, sonra merdivenin başında beliren genç kızı görünce gülümsedi.

— Ah, Bay Powell! Yanılmıyorum, değil mi?

— Yanılmadın. Günaydın, Barbara.

— Nasıl oldu da bu sabah erkenden gelebildin!

Barbara, merdivenlerden ağır ağır inerken :

— Pip! dedi.

— Pop.

— Bim.

— Bam.

Barbara, başını kaldırıp Powell'a baktı. Sonra onu itip bir koltuğa oturttu ve kendisi de kucağına oturdu. Powell, inledi.

— Yavaş, Barbara. Yaşın ilerledikçe ağırlığın da artıyor.

— Benim babam olduğunu ne sebeple düşünüyorsun?

— Bir baba olarak ne hatam var?

— Samimi olalım.

— Peki.

— Bana karşı bir baba sevgisi mi besliyorsun? Çünkü, ben sana karşı bir baba sevgisi duymuyorum.

— Oh? Peki, ne hissediyorsun?

— Önce ben sordum.

— Sana karşı hislerim, görevini yerine getirmeye çalışan bir çocuğun hisleri gibi.

— Şaka ediyorsun. Biraz ciddî ol.

— Bütün kadınlara karşı görevini yerine getiren bir erkek çocuk...

Barbara, öfkeyle Powell'in kucağından kalktı.

— Ciddî olmanı söylemiştim. Danışmak istediğim bir şey vardı, oysa sen..

— Özür dilerim, Barbara, sormak istediğin nedir?

Barbara, Powell'ın yanına diz çöktü ve elini avuçlarının içine aldı.

— Senin üzerine olan düşüncelerim çok karışık.

— Nasıl?

Barbara, gözlerini Powell'ın gözlerine dikti.

— Biliyorsun.

Powell, bir saniye kadar tereddütten sonra başını salladı.

— Evet, biliyorum.

— Sen de şaşkınsın. Bunu da ben biliyorum.

— Evet, Barbara. Doğru. Şaşkınım.

— Hatalı mı?

Powell, oturduğu yerden kalktı ve huzursuz bir tavırla dolaşmaya başladı.

— Hayır, Barbara, hatalı değil. Ancak... zamansız..

— Bana anlatmanı istiyorum.

— Anlatmamı mı? Evet, anlatsam iyi olacak. Şöyle başlayayım, Barbara. İkimiz dört kişi ediyoruz. İki sen, iki ben.

— Neden?

— Hastaydın, güzelim. Bunun için seni bebekleştirdik ve yeniden büyüttük. Bu sebeple iki kişisin. İç yapınla büyük, dış yapınla küçük Barbara.

— Peki, sen?

— Ben büyük iki insanım. Biri ben... Powell.. Diğeri de Esper Lonca'sının yönetim kurulu üyesi.

— Anlayamadım?

— Açıklanmasına lüzum yok. Benim karışık olan parçam Lonca'ya ait olan parçam..

— Sana karşı bir baba sevgisi duymadığım zaman, hangi Barbara'nın rolü oluyor?

— Bilmiyorum, Barbara.

— Biliyorsun. Neden söylemiyorsun?

Powell'ın yanına geldi ve kollarını boynuna doladı.

— Eğer hatalıysa, neden söylemiyorsun? Eğer seni seviyorsam...

— Aşktan söz eden kim?

— Üzerinde konuştuğumuz konu aşk değil mi? Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Öyle değil mi?

Powell, çaresizlikle düşündü :

«Hoppala! Şimdi ne yapacağız Gerçeği itiraf mı edeceğiz?»

Merdivenlerden, elinde bir yol çantasıyle inmekte olan Mary'nin düşünceleri Powell'a yansıdı.

«Evet! Gerçeği itiraf et!»

«Barbara, telepat değil ki!»

«Boş ver. Bir kadın ve seni seven bir kadın. Sen de onu seviyorsun. Lütfen, Linc, hiç değilse kendine bir şans tanımalısın.»

«Ne için şans tanıyacak mışım? Reich olayından sağ kurtulduğum takdirde sürdüreceğim bir hayat için mi?

«Razı olacak. Canı gönülden razı olacak. Biliyorum.»

«Ya sağ kurtulamazsam? Yarım aşkımdan başka hiç bir şeyi olmayacak...»

— Hayır, Barbara, dedi. Düşündüğün gibi değil.

Barbara, israrla :

— Düşündüğüm gibi, dedi.

— Hayır. Konuşan senin bebek olan parçan. Bu sebeple beni sevdiğini sanıyorsun. Kadın olarak hayır.

— Bebek parçam da büyüyüp kadın olacak.

— Ve beni tamamen unutacak.

— Kendini hatırlatırsın.

— Neden hatırlatmamı istiyorsun, Barbara?

— Çünkü sen de benim için aynı şeyleri hissediyorsun. Bunu biliyorum.

Powell, bir kahkaha attı.

— Bebeğim! Seni sevdiğimi düşünmene sebep nedir? Seni sevmiyorum ve hiç de sevmedim.

— Sevdin!

— Gözünü aç, Barbara, Bana bak. Mary'ye bak. Daha da açık mı söylememi istersin?

«Allah aşkına, Linc.»

«Kusura bakma, Mary, seni kullanmak zorundayım.»

«Vedalaşmaya hazırlanıyorum... Belki bir daha görüşemeyeceğiz... Bu kadar acı benim için yeterli değil mi?»

«Şşşşş. Üzülme, güzelim...»

Barbara, Mary'ye sonra Powel'a baktı. Sonra ağır ağır başını salladı.

— Yalan söylüyorsun.

— Öyle mi sanıyorsun? Bana bak.

Powell, ellerini Barbara'nın omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı.

— Hayır! diye haykırdı. Yüzün yalan söylüyor. Ben..

Hıçkırmaya başladı.

— Oh, git karşımdan, git. Neden gitmiyorsun?

Mary :

— Biz gidiyoruz, Barbara, dedi.

Barbara'nın koluna girerek onu kapıya doğru götürdü.

«Araba bekliyor, Mary,»

«Ben de bekliyorum, Linc. Seni bekliyorum. Her zaman da bekleyeceğim.»

«Biliyorum, biliyorum. Hepinize sevgiler..»

Kapıda durup, Mary ve Barbara'yı Kingston hastanesine götüren aracın uzaklaşmasını seyretti.

İlk itici güç geldi. İnce, gizli kuvvet. Çok hafif olarak hissediyordu. Saatine bir göz attı. On-yirmi. Bu kadar çabuk mu? Eh, iyi. Hazırlanması yerinde olurdu.

Koşarak üst kata çıktı ve yatak odasına daldı. İtici güçler, yağmur başlamadan evvel düşen damlacıklar gibi seyrek olarak geliyordu. Bu küçük enerji damlacıklarını zihnen emerken bütün vücudu zonkluyor, titriyordu. Sırtına bütün mevsimlerde giyebileceği bir elbise geçirdi.

İtici güçler şimdi serpeleyen yağmur damlacıkları gibi devamlı geliyordu. Nutrient kapsülünden almalıydı. Hemen mutfağa indi, plastik bir ampul buldu, kırdı ve birkaç kapsül yuttu. Şehirdeki bütün Esperlerin neşrettiği itici güç, akın halinde Powell'ın zihnine geliyordu. Powell, zihnindeki bütün perdeleri açtı ve zihnini zorlayan enerji akımını hazmetmeye çalıştı. Beyni dönüyor, kulakları uğulduyordu.

Sokağa çıktı ve kararsız bir tavırla yürümeye başladı. Beyni, akın akın gelen enerjiden yanacakmış gibi zonkluyordu. Powell, bütün zihin gücünü kullanarak hepsini hazmetmeye çalışıyordu.

Zihine gelen bütün enerjileri doğruca Reich'e yöneltiyordu.

Powell, kendisine gelen enerjiyi, Reich'e aktaran büyük bir vericiden başka bir şey değildi.

16.

LABIRENTİ ORTADAN KALDIR.
LABİRENTİ TAHRİP ET.
BİLMECEYİ SİLİP ÇIKAR.
(UZAY/d! Zaman)
DAĞIT.
(İŞLETME, ANLATIM, FAKTÖRLER, KESİRLER, GÜÇLER, YORUMLAR, RADİKAL, EŞİTLİKLER, TANIMLAMALAR, İLERLEMELER, DEĞİŞİKLİKLER ve ÇÖZÜMLER)
SİLİNTİ.
(ELEKTRON, PROTON, NÜTRON, MESON ve FOTON) SİL.
(CAYLEY, HENSON, LILLIENTHAL, CRANUTE, LANGLEY, WRIGHT, TURNBUL ve ERSON)
SİL.
(NEBULA, YILDIZ SALKIMI, KAYNAKLAR, DEVLER, ANA SEKANS ve BEYAZ CÜCELER)
DAĞIT.
(SÜRÜNGENLER, KUŞLAR, MEMELİLER VE İNSANLAR)
ORTADAN KALDIRMAK.
TAHRİP ETMEK.
YIKMAK.
SİLİP ÇIKARMAK.
BÜTÜN EŞİTLİKLERİ SİLMEK.
SONSUZLUK SIFIR.
ARTIK YOK...

Reich :

— Yok olan nedir? diye haykırdı.

Yatak çarşafını üstünden atıp, kendisine mani olan elleden kurtulup kalkmaya çalıştı.

— Yok olan nedir?

Duffy :

— Artık kâbus görmek yok, dedi.

— Kimsin?

— Ben, Duffy.

Reich, gözlerini açtı. Eski bir karyolada, eski bir yatağın üstünde yatıyordu. Üstüne bir battaniye örtülmüştü. Duffy, ellerini Reich'in omzuna koymuş karşısında duruyordu. Duffy, bir kere daha onu iterek yatırmak istedi.

Reich ;

— Uykudayım, dedi. Uyanmak istiyorum.

— En güzel şeyleri söylüyorsun. Yat ve yine rüya görmeye başla.

Reich, sırt üstü düştü.

— Uyanıktım. Hayatımda ilk olarak uyanığım. İşittim. Ne işittiğimi bilmiyorum. Sonsuzluk ve zero. Önemlı şeyler. Gerçek. Sonra derin bir uykuya dalıyorum ve kendimi burada buluyorum.

Duffy, gülümsedi.

— Düzeltme... Gözlerini burada açıyorsun.

Reich :

— Uykudayım! diye haykırdı.

Doğrulup oturdu.

— Uyarıcı bir şey var mı, Duffy? Gerçeğe dönmem gerekiyor.

Duffy, eğildi ve Reich'i dudaklarından kuvvetle öptü.

— Şimdi nasıl? Gerçek değil mi?

— Anlamıyorsun. Hepsi hayal ürünüydü.' her şey. Yeniden ayarlamam lâzım, yeniden örgütlemem gerekiyor... Çok geç kalmadan, Duffy. Çok geç kalmadan..

Duffy, kollarını açtı.

— Şu ilâçların nesi var anlayamadım, dedi. Önce, Allahın cezası doktor, seni korkutup bayıltıyor. Sonra, hastalığının geçtiğini söylüyor... şimdi de şu haline bak. Psikotik!

Diz çöktü ve parmağını Reich'in burnunun dibinde salladı.

— Bir kelime daha söyleyecek olursan Kingston'a telefon ederim.

— Ne? Kim?

— Kingston Hastanesi. Senin gibi insanları oraya gönderirler.

— Hayır. Beni kimin bayılttığını söylemiştin?

— Dost bir doktor.

— Polis karargâhının önündeki meydanda mı?

— Tam yeri.

— Emin misin?

— Onunla beraber seni arıyordum. Uşağından patlama olayını öğrenince endişelenmiştim. Tam zamanında yetişmişiz.

— Yüzünü gördün mü?

— Görmek mi? Öptüm bile.

— Yüzü neye benziyordu?

— Sadece bir yüzdü. İki göz, iki dudak, iki kulak, bir burun. Çukur çeneli. Bana bak, Ben, eğer böyle saçmalayacaksan.

— Beni buraya sen mi getirdin?

— Tabiî. Fırsatı kaçıracağımı mı sanmıştın? Seni yatağıma ancak bu şekilde alabildim.

Reich, sırıttı, rahatladı ve arkasına yaslandı.

— Duffy, beni şimdi öpebilirsin.

— Bay Reich, biraz önce öpmüştüm. Yoksa, seni öptüğüm zaman hâlâ uyanık mıydın?

— Boş ver. Kâbuslar. Sadece kâbuslar.

Reich, kahkahalarla gülmeye başladı.

— Neden kâbus görüyorum diye sıkılıp duruyorum? Dünyanın geri kalan kısmı da artık elimde. Rüyalarıma da hakim olacağım. Bir keresinde su oluğuna sürüklenmek istememiş miydin, Duffy?

— Çocukca bir istekti. Belki daha yüksek bir halk tabakasıyla karşılaşacağımı ummuştum.

— Söyle, istediğin su oluğunu elde edebilirsin, Duffy. Altın mı, gümüş mü, mücevherden mi yapılmış istersin? Buradan ta Merih'e kadar uzansın mı istersin? Sahip olacaksın. Bütün sistemi oluk mu yapayım? Yaparım. Eğer istersen bütün Güneş Sistemini su oluğu yaparım.

Parmağının ucuyla göğsüne vurdu.

— Tanrı'yı görmek ister misin? İşte, buradayım, Haydi, bakabildiğin kadar bak.

— Sevgili dostum, yavaş yavaş keçileri kaçırıyorsun, gal'ba?

— Sarhoş muyum sanıyorsun? Tabiî, sarhoşum.

Reich, ayağa kalktı. Hafifçe sallanıyordu. Duffy, hemen yanına koştu. Reich, düşmemek çin kadının beline sarıldı.

— Neden sarhoş olmayayım? D'Courtney'i yendim. Powell'ı yendim. Kırk yaşındayım. Altmış yılım daha var, Duffy. Evet, Duffy.. bütün dünya elimde!

Duffy'yle beraber odada dolaşmaya başladı.

— Benimle bir hanedan başlatmak ister misin, Duffy?

— Hanedanların nasıl başlatıldığını bilmiyorum.

— Ben Reich'le başla. Önce onunla evlen. Sonra..

— Yeter. Ne zaman başlıyorum?

— Çocukların olur. Erkek çocuklar. Bir düzine erkek çocuk...

— Kız çocuk. Yalnız üç çocuk.

— Sonra Ben Reich'in D'Courtney'i alıp Monarch'la birleştirmesini seyret. Düşmanların sapır sapır dökülüşünü seyret.. Böyle!

Önündeki sehpaya bir tekme yapıştırdı ve üzerindeki kristal şişelerle beraber yere yuvarladı.

— Monarch'la D'Courtney birleştikten sonra, Ben Reich'in Dünya'yı yutuşunu seyret. Küçükleri böyle ezeceğim.

İri yumruğunu küçük bir masanın üzerine indirip masayı parçaladı.

— Ganymede, Callisto, Titan.. Kimyasal ve atomik maddeler kralı! Hepsini, hepsini yiyip yutacağım.

Narin bir sandalyeyi yere yuvarladı. Mermer bir heykeli parçaladı.

Duffy, Reichin boynuna sarıldı.

— Kendine gel, köpek. Neden bu güzel şeyleri parçalıyorsun? Beni biraz pataklasana!

Duffy, Reich'in boynuna sarıldı.

— Dünya yaşamanın ne olduğunu öğrenecek... Senin gibi güzel kadınların değerini anlayacak...

Bir kahkaha atarak Duffy'yi kollarının arasında sıktı.

— Neden hoşlandığımı biliyorum, Duffy. Her şeyin önümde ezildiğini göreceksin. Her şeyi yıkacağız, Duffy. Kendimize yeni bir dünya kuracağız. Sen, ben ve hanedanımız.

Duffy'yi kollarının arasına alarak pencerenin önüne götürdü. Bir çekişte perdeleri aşağı aldı, bir tekmede camı parçaladı. Şehir, kadife gibi yumuşak bir karanlığa gömülmüştü. Yağmur dinmiş, ay pırıldamaya başlamıştı. Arada sırada geçen araçların jetlerinden çıkan sönük alevler görülüyordu.

— Hey, sen, oradaki! diye kükredi. Beni duyuyor musun? Herkes... uyuyan ve rüya görenler. Bundan sonra benim gördüğüm rüyadan başka rüya görmeyeceksiniz. Siz..

Birdenbire sustu. Duffy'yi tutan kolları gevşeyince Duffy, yere doğru süzüldü. Reich, pencerenin pervazını kavrayarak uzandı ve gökyüzüne baktı. Başını tekrar içeri çektiği zaman yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

— Yıldızlar, diye mırıldandı. Yıldızlar nerede?

Duffy, anlayamamıştı.

— Neler nerede?

— Yıldızlar.

— Yıldızlar, Yıldızlar yok.

Duffy, merakla Reich'in yüzüne baktı.

— Neler yok?

Reich :

— Yıldızlar! diye bağırdı. Gökyüzüne bak. Yıldızlar kaybolmuş. Burçlar yok! Büyük Ayı... Küçük Ayı... Cassiopeia... Draco... Pegasus... Hepsi kaybolmuşlar! Ay'dan başka bir şey kalmamış! Bak!

Duffy :

— Her zamanki gibi, dedi.

— Değil! Yıldızlar nerede?

— Hangi yıldızlar?

— İsimlerini bilmiyorum... Kutup yıldızı ve... Vega... ve... yıldızların isimlerini bilemem ki? Astronot değilim. Bize ne oldu? Yıldızlara ne oldu?

Duffy, sordu :

— Yıldız nedir?

Reich, kaba bir tavırla Duffy'nin koluna yapıştı.

— Güneşler... Kaynayan, parlayan yıldızlar. Milyonlarcası, milyarlarcası... Geceleri gökyüzünde parıldayan yıldızlar. Sana da ne oluyor? Anlamıyor musun? Uzayda bir şeyler oldu. Yıldızlar kaybolmuş!

Duffy, başını salladı. Yüzünde büyük bir korkunun izleri vardı.

— Neden söz ettiğini bilmiyorum, Ben. Neden söz ettiğini anlamıyorum.

Duffy'yi itip kendisinden uzaklaştıran Reich, hızla banyoya koştu. Kapıyı üstünden kilitledikten sonra acele ile bir duş aldı, giyindi. Duffy, banyonun kapısını yumrukluyor ve yalvarıyordu. Duffy, nihayet kapıyı yumruklamaktan vazgeçti. Reich, onun Kingston Hastanesine telefon ettiğini duydu.

Kendi kendisine :

— Bırak yıldızları anlatıp dursun, dedi.

Öfkeyle korkunun arasında bocalayıp duruyordu. Nihayet tuvaletini tamamladı ve yatak odasına girdi. Duffy, aceleyle telefonu kapadı.

— Ben, dedi.

— Beni burada bekle. Gidip ne olduğunu öğreneceğim.

— Neyi öğreneceksin?

— Yıldızların ne olduğunu.

Reich, aceleyle apartımandan ayrıldı. Kaldırımda durup tekrar başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Ay, parlıyordu. Kırmızı nokta gibi bir ışık vardı... Merih. Bir kızıllık daha gördü... Jupiter. Başka hiç bir şey yoktu. Karanlık, karanlık, karanlık. Başının üzerinde koyu koyu bir karanlık asılı duruyordu.

Gözlerini gökyüzünden ayırmadan koşmaya başladı. Bir köşeyi döndüğü zaman bir kadınla çarpıştı ve kadını kıç üstü yere düşürdü. Elini uzatıp kalkmasına yardım etti.

Kadın, şapkasının tüyünü düzeltirken:

— Dikkatsiz adam, dedi. Gökte ne araştırıyorsun?

Reich, kolunu tuttu. Parmağıyla gökyüzünü işaret etti.

— Bakın. Yıldızlar kaybolmuş. Fark ettiniz mi? Yıldızlar yok.

— Ne yok?

— Yıldızlar. Görmüyor musunuz Kaybolmuşlar.

— Neden söz ettiğini anlayamadım, yavrum. Çeneyi bırak da bana bir şeyler ısmarla, yakışıklı delikanlı.

Reich, kadının elinden kurtuldu ve biraz ilerdeki v-fon kulübesine girdi ve Danışma Servisinin numarasını çevirdi.

Ekran aydınlandı ve robot ses sordu :

— Soru?

Reich :

— Yıldızlara ne oldu? diye sordu. Ne zaman oldu? Fark edilmiş olmalı. Durum nedir?

— Lütfen, tekrarlar mısınız?
— Yıldızlar. Y-ı-l-d-ı-z...
— İsim mi, fiil mi?
— Allah cezasını versin! İsim!
— Böyle isimde bilgi yok.
Reich, küfür etti, sonra öfkesine hakim oldu.
—En yakın rasathane nerede?
— Hangi şehir?
— Burada. New York'ta.
— Otuz mil Kuzey'de, Croton Park'taki Lunar Rasathanesi. Kuzey Koordinat 227 yoluyla gidilebilir.
Reich, v-fonu öfkeyle kapadı.
— Böyle isimde kayıtlı bir şey yokmuş! Allahım! Hepsi keçileri kaçırdı mı, ne?
Taksi aramak üzere tekrar kaldırıma çıktı. İçinde pilotu olan bir taksi göründü, Reich'in işareti üzerine hemen indi.
Reich, kapıyı açıp bindi.
— Kuzeyko 227, dedi. otuz mil. Lunar Rasathanesi.
Şoför :
— Primli yolculuk, dedi.
— Ödeyeceğim. Çabuk olalım!
Taksi yükseldi. Reich, biraz bekledikten sonra:
— Gökyüzüne dikkat ettin mi? dedi.
— Neden, Bayım?
— Yıldızlar kayıp.
Şoför kıkır kıkır güldü.
Reich :
— Şaka yapmıyorum, dedi. Yıldızlar kayıp.
— Eğer şaka değilse, açıklama yapılması gerekir. Yıldızlar ne demek?
Reich'in cevap vermesine fırsat kalmadan araç, rasathanenin bahçesine indi.
Reich:
— Beni bekle, dedi.

Sonra, rasathanenin taş merdivenlerine doğru koştu.

Kapı aralıktı. Rasathaneye girdi ve çalışan makinelerin uğultusunu duydu. Her taraf karanlıktı. Teleskobun başında biri vardı, gözünü objektife uydurmuş gökyüzüne bakıyordu.

Reich, adama doğru yürüdü.

— Rahatsız ettiğim için özür dilerim, dedi. Astronot olduğunuza göre farkına varmış olmalısınız. Yıldızları fark ettiniz mi? Hepsi kaybolmuş. Ne oldu? Neden hiç alarm verilmedi? Neden herkes umursamaz görünüyor? Yıldızlar nerede?

Teleskopla bakan, yavaşça yerinden doğruldu ve Reich'e döndü.

— Yıldız yoktur, dedi.

Suratı olmayan Adam!

Reich, bir çığlık attı. Topuklarının üzerinde döndü ve kaçtı. Kapıdan yıldırım gibi çıktı, basamakları atlayarak indi ve çimenlerin üzerinden, bekleyen araca doğru koştu. Hızını alamayıp taksinin kristal kabin camına çarpıp yuvarlandı.

Şoför, Reich'in kolundan tutarak kalkmasına yardım etti.

— Bir şeyin yok ya, arkadaş?

— Bilmiyorum. Keşke bilseydim.

Şoför:

— Beni ilgilendirmez, ama, dedi. Bir telepata görünsen iyi olacak. Deli gibi konuşuyorsun.

— Yıldızlar hakkında mı?

— Evet.

Reich, şoförün koluna sarıldı.

— İsmim Ben Reich. Monarch'ın sahibi Ben Reich.

— Evet, arkadaş. Seni tanıdım.

— İyi. Bana bir iyilik yaparsan, nasıl karşılık göreceğini biliyor musun? Para... Yeni iş... Her ne istersen...

— Benim için yapabileceğin bir şey yok, arkadaş. Kingston'da durumum evvelce ayarlandı.

— Daha iyisini yapabilirim. Allah rızası için ya da sevdiğin birinin başı için bana yardım eder misin?

— Tabiî, arkadaş.

— Şu binaya gir. Teleskobun başındaki adama bir göz at. İyice bak! Sonra gel adamı bana tarif et

Şoför gitti ve beş dakika sonra döndü.

— Evet?

— Alelâde bir adam, arkadaş. Altmışa yakın. Kabak kafalı, yüz hatları oldukça derin Kulakları biraz sivrice, çenesi ince. Ne bileyim ben, adamın biri işte.

Reich:

— O hiç kimsedir, diye mırıldandı. Kimse...

— Ne?

Reich:

— Şu yıldızlar, dedi. Yıldız diye bir şey duymadın mı? Hiç görmedin mi? Neden söz ettiğimi bilmiyor musun?

— Hayır.

Reich, inledi.

— Oh, Allahım... Oh, Allahım...

— Saçmalama, arkadaş.

Reich'in sırtına vurdu.

— Bir şey söyeyeyim mi? dedi. Kingston'da çok şey öğrettiler. Onlardan biri... Bazen delice bir fikre saplanırsın. Tamamen yeni bir şey olduğunu sanırsın. Yani... nasıl söylesem bilmem ki... Hani, insanları hep tek gözlü olarak düşünürsün, bir de bakarsın ki hepsinin iki gözü var. İşte bunun gibi bir şey.

Reich, bir şey söylemeden şoföre baktı.

Şoför konuşmasına devam etti.

— Başlarsın etrafta koşmaya. Hay, Allah, herkesin iki gözü var, nasıl olur bu! diye bağırırsın. Herkesin iki

gözü vardı, diye cevap verirler. İtiraz edersin. Nasıl olur, herkesin bir gözü vardı. Ondan sonra uğraşıp dururlar ve seni her insanın iki gözü olduğuna inandırırlar. Sen de böyle bir nöbet geçiriyorsun zannederim, arkadaş.

Reich, mırıldandı.

— Bir göz. İki göz. Şarkının nağmeleri...

— Ne?

— Bilmiyorum. Bilmiyorum. Geçen ay çok zor durumlar geçirdim. Belki de... Belki de haklısın. Fakat...

— Kingston'a gitmek ister miydin?

— Hayır.

— Burada kalıp yıldızlarla mı uğraşmak istersin?

Recih, birden haykırdı.

— Yıldızlar kimin umurunda!

Korkusu öfkeye dönüşmüştü. Arabaya atlarken:

— Dünya benim elimde, dedi. Birkaç yıldız kaybolmuş kime ne?

— Haklısın, arkadaş. Şimdi nereye?

— Kraliyet sarayına.

— Nereye nereye?

Reich, gülümsedi.

— Monarch'a, dedi.

Sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

Monarch, üç vardiye üzerinden çalışıyordu. Son vardiye işe başlamıştı. Memurlar Reich'in böyle vakitsiz ziyaretlerine alışkın oldukları için, böyle geç saatte gelişini yadırgamamışlardı. Reich, masasına doğru giderken sekreterleri de peşinden yürüdü. Ellerinde son günün ajandaları vardı.

Reich:

— Onlar şimdi kalsın, dedi. Bütün şube şeflerini çağırın. Bir bildiri yayınlamak istiyorum.

Bütün personel masasının çevresinde toplandığı zaman, Reich:

— Bildiğiniz gibi Monarch, D'Courtney Cartel'le ölüm kalım savaşındaydı, dedi. Craye D'Courtney bir süre önce katledildi. Yollar şimdi bizim için açılmış demektir. Plan AA'yı uygulayarak D'Courtney Cartel'i devir alabiliriz.

Heyecanlı konuşmaları dinlemek üzere durdu, fakat personelin hiç bir tepkisi olmadığına dikkat etti.

— Belki de içinizden bazıları işin önemini ve değerini kavrayamamıştır. Şöyle anlatayım... Şehir işi şefleri, kıtalar şefleri olacaklar. Kıtalar şefleri, gezegenler şefleri olacaklar. Bugünden itibaren Monarch, Güneş Sistemine doğru yayılıyor. Bugünden itibaren...

Reich, çevresinde duran personelin yüzlerindeki ifadeyi görünce sustu ve baş sekreterine işaret etti.

— Ne var? Ne oluyor? Haber almadığım kötü bir haber mi var?

— Ha-hayır, Bay Reich.

— Şu halde derdiniz nedir? Şimdiye kadar böyle bir fırsatın çıkmasını bekliyorduk. Şimdi iş kapıya gelip çatınca neden şaşırıyorsunuz?

Baş sekreter kekeledi.

— Biz... Ben... Özür dilerim ,efendim. Ne-neden söz et-ettiğinizi anlamıyorum.

— D'Courtney Cartel'den söz ediyorum.

— Bö-böyle bir örgüt duymadım, Bay Reich. Ben... Biz...

Baş sekreter, destek görmek için çevresine bakındı. Bütün personel Reich'in şaşkın bakışları altında başlarını iki yana salladılar .

Reich:

— Merih'teki D'Courtney! diye haykırdı.

— Nerede, efendim?

— Merih. Merih. M-e-r-i-h. On gezegenden biri. Güneşten sonra dördüncü gezegen .

Reich, öfkesine hakim olamayarak haykırdı.

— Merküri, Venüs, Dünya, Merih, Jupiter, Satürn. Merih! Merih! Merih! Güneşten yüz kırk bir milyon mil uzaklıkta bulunan, Merih!

Personel yine başını salladı.

Reich, öfkeyle atıldı ve sekreterlerinin elindeki kâğıtları parçalayıp yere attı.

— Merih'te bulunan D'Courtney hakkında yüzlerce mektup dosyalarda yatıyor. On yıldan beri D'Courtney'le mücadele halindeydik! Biz...

Öfkeyle masasının üstündeki kâğıtları teker teker yere savurdu. Sonra gözleri çekip karıştırdı. Ani bir patlamayla gerisin geriye savruldu.

— Suratı Olmayan Adam! diye haykırdı.

Sonra başını şiddetle salladı.

— Hepinize göstereceğim. Dosyalar nerede? Dosyalarda göreceksiniz. D'Courtney, Merih ve diğer kayıtların hepsi dosyalarda var. Ona da gösteseceğim. Suratı Olmayan Adam... Haydi, yürü!

Bürosundan çıkıp dosyaların saklandığı kasaya daldı. Bütün dosyaları parçalayarak karıştırdı, fakat hiç birinde D'Courtney veya Merih'e ait bir kayıt yoktu. Hatta, Venüs Jupiter, Merküri, peykler gibi bir kayıt da yoktu.

Büroda genel bir kaynaşma vardı. Monarch'ın güvenlik servisinden iri yarı üç adam dosyaların bulunduğu kasaya girdiler.

Kan içinde kalmış olan sekreter:

— Zorunluyuz, dedi. Bütün sorumluluk bana ait!

Üç adam, Reich'i tutmak istediler.

Reich, öfkeyle haykırdı.

— Çekin ellerinizi, pis herifler!

— Üzülmeyin, efendim. Sinirlenmeyin! Bir şey yok!

Her kafadan bir ses çıkıyordu.

— Doktoru kim?

— Doktorunu çağırın.

— Kingston'a telefon edin.

— Polise haber verildi mi?

— Hayır, polise haber verilmesin. Rezalet çıkmasını istemeyiz.

— Hukuk Danışmanlığını bulun, acele!

Reich, öfkeyle saldırdı, başını eğdi ve kalabalık arasından kurşun gibi geçti. Koridora çıkınca havalı asansöre doğru koştu. Laboratuvar katını gösteren düğmeye bastı ve boşluğa girdi.

Laboratuvarların bulunduğu katta indi. Bütün ışıklar sönüktü. Memurlar onun caddeye indiğini düşüneceklerinden henüz vakti vardı. Laboratuvar kitaplığına daldı ve üzerine birçok düğmelerin, tuşların bulunduğu masanın başına oturdu.

HAZIR tuşuna bastı. Ekran aydınlandı ve mekanik bir ses duyuldu.

— Konu?

Reich, BİLİM tuşuna bastı.

— Bölüm?

Recih, ASTRONOMİ tuşuna bastı.

— Soru?

— Evren.

Klik-duraklama-klik.

— Evren deyimi, mevcut olan varlıkların barındığı dünya.

— Mevcut olan varlıklar neler?

Klik-duraklama-klik.

— En küçük atomlardan astronomların bildikleri en büyük maddelere kadar her şey.

— Astronomlar tarafından bilinen en büyük maddeler nelerdir?

Reich, DİYAFRAM tuşuna bastı.

Klik-duraklama-klik. Kristal bir küre göründü.

— Güneş.

— Fakat diğerleri ne oluyor? Yıldızlar?

Klik-duraklama-kilk.

— Yıldız yoktur.

— Gezegenler?

Klik-duraklama-klik.

— Yerküre var.

Resim değişti ve Yerküre göründü.

— Diğer gezegenler? Merih? Jupiter? Satürn...

Klik-duraklama-klik.

— Başka gezegen yok.

— Ay?

Klik-duraklama-klik.

— Ay yok.

Reich, derin bir nefes aldı.

— Yeniden deneyeceğiz. Güneşe dönelim.

Ekranda güneş yine belirdi.

Mekanikî ses konuşmaya başladı.

— Güneş, astronomlar tarafından biilnen en büyük cisimler ve...

Ses birden kesildi.

Klik-duraklama-klik.

Ekranda görünen güneş yavaş yavaş silindi ve kayboldu.

— Güneş yoktur.

Ekranda, Suratı Olmayan Adam belirdi. Reich'in yüzüne bakarak konuşmadan, sessizce duruyordu.

Reich, bir çığlık atarak ayağa fırladı. Sandalyeyi kaptığı gibi ekranı parçaladı. Sonra çılgın gibi koşarak koridora çıktı ve caddeye inen havalı asansöre atladı, CADDE düğmesine bastı.

Caddeye çıktığı zaman her tarafın karanlık olduğunu gördü.

— Güneş! Güneş! diye haykırdı.

Parmağıyla gökyüzünü gösteriyordu, ama kimsenin ona aldırdığı yoktu.

— Güneş! Güneş nerede? Anlamıyor musunuz? Sersemler, güneş nerede?

Arabaların park ettiği yere doğru koştu ve bir arabaya atladı.

— Terminale!

Paris'te bir evi vardı. Orada dinlenip yeniden örgütlenmek için plan kurabilirdi. Terminalde indi ve gişeye sokuldu.

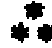
— Paris için bir bilet. Çok acele!

— Paris diye bir şehir yok.

Reich, şaşkınlıkla gişedeki adama baktı.

Suratı Olmayan Adam!

Birden haykırarak döndü ve kendisini caddeye attı. Karşıdan gelen bir arabanın çarpmasıyla yere yuvarlandı ve bayıldı.

— Ne? Ne? Ne?

Ağzına bir el kapanınca gözlerini açtı. Tahta bir masanın üzerinde yatıyordu. Bir polis karakolunda olduğunu anladı.

Ağzındaki el çekildi. Yabancı bir adam üzerine doğru eğildi.

— Heyecanlanmayın. ben doktorum...

— Telepat mı?

— Ne?

— Telepat mısınız? Bir telepata ihtiyacım var. Haklı olduğumu anlatabilmem için bir telepatın zihnimi okuması lâzım. Allahım! Haklı olduğumu anlamalıyım. Ücreti ne olursa olsun. Ben...

Bir polis sordu:

— Ne istiyor? ,

— Bilmiyorum. Bir telepat dedi.

Doktor, Reich,'e döndü.

— Ne demek istemiştiniz? Söyleyin yeter. Telepat nedir?

— Bir Esper. Düşünceleri okuyan adam. Bir...

Doktor gülümsedi.

— Şaka ediyor. Birçok hasta böyle yapar. Kazada geçirdiği şok sebebiyle olacak. Biz buna...

Reich:

— Beni dinleyin, dedi. Kalkmak istiyorum. Bir şey anlatmak istiyorum.

Kalkmasına yardım ettiler.

Reich, polise:

— İsmim Ben Reich, dedi. Monarch'ın sahibi Ben Reich. Beni tanırsınız. İtiraf etmek istiyorum. Lincoln Powell'a her şeyi anlatmak istiyorum. Polis başkanı. Beni onun yanına götürün

— Powell kim?

— Ne itiraf etmek istiyorsun?

— D'Courtney cinayetini. Craye D'Courtney'i ben öldürdüm, geçen ay. Maria Beaumont'un evinde... Powell'a söyleyin. D'Courtney'i ben öldürdüm.

Polisler hayretle bakıştılar. Polislerden biri, eski model bir telefona doğru yürüdü

— Komiserim, burada bir adam var. Monarch'ın sahibi Ben Reich olduğunu söylüyor. Powell isminde bir polis başkanıyla görüşmek istediğini söylüyor. Geçen ay içinde D'Courtney adında birini öldürdüğünü anlatıyor.

Polis, birkaç dakika dinledikten sonra:

— Kaçık. diye mırıldandı.

Telefonu kapayıp Reich'e döndü.

Reich:

— Beni dinleyin, dedi.
Polis, Reich'e bakmadan doktora sordu.
— Bir şeyi var mı bu adamın?
— Biraz sarsılmış o kadar
Reich:
— Beni dinleyin! diye haykırdı.
Polis, Reich'in yakasından tuttu ve onu ayağa kaldırdı.
— Tamam, ahbap, haydi yallah dışarı!
— Beni dinlemelisiniz! Ben...
— Sen beni dinle, ahbap. Poliste Powell adında biri yok. D'Courtney cinayeti diye bir şey de kayıtlı değil. Haydi... yallah dışarı!
Reich'i iteleyerek kapıdan sokağa çıkardı ve kapıyı kapadı .
Reich, çevresine bakındı. Kaldırımlar eğri büğrüydü. Havada uçan taksiler yoktu. Sokaklar cılız ışıklarla aydınlatılmıştı.
Reich inledi.
— Hastayım... Hastayım. Yardıma ihtiyacım var...
Midesini tutarak bozuk kaldırımda ilerlemeye başladı.
— Şu allahın belâsı hava taksileri nereye gitti? Taksi!
Hiç bir şey yoktu.
— Hastayım... hasta. Eve gitmeliyim Hastayım...
Tekrar haykırdı.
— Beni duyan kimse yok mu? Hastayım. Yardıma ihtiyacım var... İmdat! İmdat!
Hiç bir hareket yoktu.
Yine inledi. Çatlak bir sesle, ezberlemiş olduğu şarkıyı söylemeye başladı.
Sonra seslendi.
— Halk nerede? Maria! Işıklar! Mari-aaa! Şu Allahın cezası Sardine oyununa son ver!

Tökezlendi.

Reich:

— Geri dön! diye bağırdı. Geri dön, yalnızım!

Cevap yoktu.

South Park 9 numarayı arıyordu.

Hiç bir şey yoktu.

Siyah bir tundra. Siyah bir gökyüzü. Kendisine yabancı olan bir bölge.

Hiç bir şey.

Reich, bir kere daha haykırdı, ama sesi gitikçe zayıflıyordu.

Cevap veren yoktu. Yalnız, kendi sesinin yankısını dinledi.

— Allah kahretsin! Nereye gitti bunlar? Etrafımda boşluktan başka bir şey yok...

Karanlıklardan doğru bir gölge dev gibi ilerledi. Bakıyor, dessizce duruyordu. Suratı Olmayan Adam. Reich, büyülenmiş gibi durup baktı.

Gölge konuştu.

— Boşluk yok. Hiç bir şey yok.

Reich'in kendi çığlığı kulaklarında çınladı. Körlemesine koşmaya başladı...

Körlemesine karanlıklara daldı. Suratı olmayan birine çarptı.

Gölge:

— Zaman yok. Hiç bir şey yok, dedi.

Reich geriledi, döndü ve düştü. Haykırarak sürünmeye başladı

— Powell! Duffy! Quizzard! Tate! Neredesiniz? Allah rızası için...

Reich, Suratı Olmayan Adam'la yüzyüze geldi.

Gölge:

— Tanrı yok. Hiç bir şey yok, dedi.

Reich, artık kaçış olmadığını anladı. Suratı Olmayan Adam'dan kaçmasına imkânsız olduğunu anladı

Suratı Olmayan Adam'a dikkatle baktı.

Suratı Olmayan Adam, kendisinden başkası değildi.

D'Courtney'in ve kendi yüzü birbirine karşmış, karşısında duruyordu.

Ben D'Courtney. Craye Reich.

D'Courtney-Reich

Reich, sedini çıkartamadı. Kımıldayamadı. Ne zaman, ne de yer vardı.

Ölmek üzere olan düşüncelerinden başka hiç bir şey yoktu

«Baba?»

«Oğlum.»

«Anlayamıyorum... Ne oldu?

«Oyunu kaybettin, Ben.»

«Sardine oyununu mu?»

«Hayır, Kozmik oyununu.»

«Kazandım. Dünyanın her şeyine sahibim. Ben...»

«İşte bunun için kaybettin. Kaybettik.

«Neyi kaybettik?»

«Yaşama hakkını.»

«Anlamıyorum.»

«Benliğinde taşıdığın benim kişiliğim anlıyor, Ben. Eğer beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmasaydın, sen de anlardın.»

«Seni kendimden nasıl uzaklaştırdım?»

«İçindeki kötülüklerle.»

«Bunu sen mi söylüyorsun? Sen... hain, beni öldürmeye çalışan kimdi?»

«Duygusal değildi, Ben. Bizi tahrip etmeden önce, seni tahrip etmek içindi. Yaşama hakkını kazanmak içindi. Dünyayı kaybedip oyunu kazanman içindi, Ben.»

«Ne oyunu? Hangi Kozmik oyunu?»

«Güneş Sistemi, gezegenler, yıldızlar. Gerçek olan yalnız bizleriz. Gerisi kuklalardan başka bir şey değildir.»

«Her şeye sahiptim. Her şey benimdi.»

«Ama çözümleyemedin Çözüm yolunu hiç bir zaman öğrenemeyeceğiz.»

«Şimdi biz ne olacağız?»

«Mahvolacağız. Seni uyarmaya çalıştım. Seni durdurmaya çalıştım. Fakat bütün çabalarım boşa gitti.»

«Fakat neden? Sen kimsin? Biz kimiz?»

«Kim bilir? Ekilen bir tohum mümbit arazi bulamazsa, meyva verir mi? Ne olduğumuz, kim olduğumuz önemli mi? Başaramadık Uğraşımız boşa çıktı. Artık sonumuz geldi.»

«Hayır!»

«Eğer güçlüklerimizi çözümlemiş olsaydık, Ben, gerçekleri öğrenebilirdik. Fakat sonumuz geldi artık. Nihayet uyandın, ama... iş işten geçtikten sonra...»

«Geri döneriz! Tekrar deneriz!»

«Artık geri dönüş olamaz!»

«Bir yolunu buluruz. Bir yolu olmalı...»

«Hiç bir yolu yok, Ben. Yolun sonundasın.»

17.

Ertesi sabah, Harlem Kanal'ına bakan bahçelerin içinde iki adam buldular Her ikisi de nereye gittiğini, ne yaptığını bilmeden sabaha kadar dolaşmış ve iki kutup gibi birbirini çekerek, bulundukları bahçeye kadar gelmişlerdi.

Powell, bağdaş kurmuş oturuyordu. Nefes alışları çok hafifti, nabzı durmak üzereydi. Bacaklarını karnına çekmiş, bir top gibi büzülmüş Reich'in bileğini çelik gibi parmaklarıyla kavramıştı.

Powell'ı, hemen Hudson'daki evine götürdüler ve tedavi altına aldılar. Bütün Lonca, içlerinden birinin Mass Cathexis'e dayandığından ötürü bayram havası içindeydi. Herkes birbirini tebrik ediyordu.

Reich için aceleye lüzum yoktu. Birtakım formaliteler tamamlandıktan sonra Reich, Kington Hastanesine kaldırıldı. Orada ölecek, yeniden dünyaya gelecek ve büyüyecekti.

Sekizinci gün, Powell yataktan kalktı, yıkandı, tıraş oldu ve giyindi. Bakımından sorumlu olan hemşireyi ustalıkla atlattıktan sonra evden çıktı. Bir dükkâna uğradı. Dükkândan çıktığı zaman kolunun altında büyük bir paket vardı. Senatör Crabbe'a rapor vermek üzere karargâha gitti. Crabbe'ın bürosuna giderken başını, Beck'in odasının kapısından uzattı.

«Merhaba, Jax.»

«Geçmiş olsun, Linc.»

«Ne haber?»

«Seni gelecek çarşambaya kadar yatakta tutacaklardı.»

«Bak hele! D'Courtney, olayında Mose bizi destekledi mi?»

«Sonuna kadar. Duruşma tam bir saat sürdü. Reich, yeniden doğuma gidiyor.»

«Güzel. Eh, senatör Crabbe'a rapor vermek üzere gidiyorum.»

«Kolunun altındaki nedir?»

«Hediye.»

«Bana mı?»

«Bugün değil. Seni de düşünürüz.»

Powell, Crabbe'ın bürosunun kapısını vurdu.

— Giriniz.

Powell, içeri girdi. Senatör Crabbe'la arası pek iyi değildi.

Powell:

— Çok karışık bir olaydı, efendim, dedi. Önce biz de ne olduğunu anlayamamıştık. Hatta Reich bile, D'Courtney'i neden öldürdüğünü bilmiyordu. Mose'un, yani sizin deyiminizle makinenin verdiği «Duygusal» nedeni, makinenin hatası olarak kabul etmiştik, oysa makine yanılmıyordu.

— Yani, makine nedeni anlamış mıydı?

— Evet, efendim. Bütün ayrıntıları makineye verdiğimiz zaman aldığımız ilk cevap «Duygusal Neden»di. Hepimiz nedenin maddî yönden olduğu kanısındaydık. Reich de böyle düşünüyordu. Yanılıyorduk...

— Demek ki makine parçası haklıydı. ha?

— Evet, dayın senatör, haklıydı. Reich, D'Courtney'i maddî bakımdan öldüreceğini kendi kendisine telkin ediyordu. Bu üşüncesi, duygusal yönü gizlemek içindi, ama kendisi de farkında değildi. D'Courtney'e birleşme teklif etti. D'Courtney teklifi kabul etti. Fakat Reich, bilinç altından teklifinin kabul edilmeyeceğine karar vermişti. Mesajı yanlış anlamak zoruluğundaydı Cinayeti para için yapmış olduğuna inanması gerekiyordu.

— Neden?

— Çünkü gerçekle, sebeple yüzleşmek işine gelmiyordu...

— Yani?

— D'Courtney babasıydı.

Senatör Crabbe, şaşkınlıkla Powell'a baktı.

— Ne! Babası mı? Kendi canı, kanı, ha?

— Evet, efendim. Bizim bunu anlamamıza imkân yoktu, çünkü, Reich de bilmiyordu. Örneğin, Callisto'daki malikâne. Reich, bu malikâneyi annesinden almıştı, ama annesi de D'Courtney'den almıştı. Hepimiz, Reich'in babası tarafından D'Courtney'den satın alınmış olduğunu düşünüyorduk. Hatalıydık. D'Courtney, malikâneyi

Reich'in annesine vermişti, çünkü, Reich'in annesinin aşığıydı. Aşk çocukları Reich'e verilen bir hediye. Reich, orada doğmuştu. Jackson Beck, bütün bu gerçekleri bulup ortaya çıkardı.

Crabbe, ağzı bir karış açık, Powell'a bakıyordu. Birden kendisine gelerek ağzını kapadı.

Powell, konuşmasına devam etti.

— D'Courtney'in intihar etmek istemesi oğlunu terk etmesinden ötürüydü. Bu duygu, ihtiyar adamın mahvına sebep oluyordu. Sonra Barbara D'Courtney, Ben Reich'in yarı kardeşi olduğunu biliyordu. Reich de bunu bilinç altından biliyordu. Nitekim, Chooka'nın evinde Barbara'yı öldüremedi. Kendisini terk eden babayı yok etmek istiyordu, ama kız kardeşine zarar vermek istemiyordu.

— Peki bütün bunları nasıl öğrendiniz?

— Dava kapandıktan sonra, efendim. Reich, mayınlarla kendisini öldürmeye çalıştığımı söyleyip bana saldırdığı zaman.

— Senin yaptığını iddia ediyordu. Fakat sen yapmadıysan, Powell, onu öldürmek isteyen kimdi?

— Reich'in kendisi, efendim.

— Reich mi?

— Evet, efendim. Babasını öldürdü. Nefretini yitirdi. Fakat bilinç altı... vicdanı, böylesine feci bir cinayetin cezasız kalmasını affedemiyordu. Polis, kendisini cezalandıramadığına göre, işi vicdanı ele aldı. Reich'in gördüğü kâbuslardaki görüntünün anlamı da buydu... Suratı Olmayan Adam.

— Suratı Olmayan Adam mı?

— Evet, Sayın Senatör. Reich'in, D'Courtney'le olan gerçek ilişkisiydi. Hayalindeki insanın yüzü yoktu, çünkü Reich, gerçeği kabul etmiyordu. Babasını öldürmeye karar verdiği zamanlar, Suratı Olmayan Adamı rüyasında görüyordu. Yakasını hiç bir şekilde bırakmıyordu. Evve-

lâ. yapmak istediği şeyi cezalandırırken, sonradan işlediği cinayeti cezalandırmaya başladı.

— Mayınlar?

— Vicdanı, kendisini cezalandırmak istiyordu. Reich, hiç bir zaman D'Courtney'i, kendisini terkettiği ve kabul etmediği için öldürdüğünü benimsemiyordu. Reich, uyurgezer hastalar gibi, tuzakları kendi kendisine kuruyordu. Zihin mekanizmasının hileleri çok gariptir, Sayın Senatör.

— Fakat anlayamadığım bir şey var. Eğer Reich, bütün bunları kendisi bilmiyorsa, siz nasıl öğrenebildiniz?

— Evet, efendim, asıl önemli olan da bu. Düşüncelerini okuyarak bunları öğrenmemiz mümkün değildi. İş birliği yapmıyordu. Zihnin derinliklerine inebilmek için, o kişinin razı olması ve zihin perdelerini açık tutması gerekir. Böyle bir inceleme aylar sürebilir. Aynı zamanda, eğer Reich, geçirdiği şoklara karşı koyabiliyorsa, zihnini yeniden ayarlayabilir ve bizler için çok tehlikeli olabilirdi. Çünkü, elinde son derece güçlü bir firma var ve çok zengin. Çok ender rastlanabilen anarşistlerden biriydi ve ilerde bizleri kendi zihin ölçüsüne uydurabilirdi.

Crabbe, başıyla evetledi.

Powell:

— Neredeyse başarıya ulaşıyordu, dedi. Böyle kişiler çok ender olarak dünyaya gelirler... ve geçmişle geleceğin bir halkasını meydana getirirler. Gelişmelerine imkân verilecek olursa, eğer halka geçmişle gelecek arasında kaynaşırsa... Dünya kendisini çok tehlikeli bir geleceğin kucağında bulabilir.

— Şu halde nasıl başardınız?

— Mass Cathexis kullandık, efendim. Açıklaması çok güç, fakat elimden geldiği kadar anlatmaya çalışacağım. Her insanın fiziksel yapısında kendi yararına kullanbileceği bir enerji akımı vardır. Enerji akımı, zihnin doğal yapı-

dında mevcuttur. Çoğumuz, enerji akımının ancak bir kısmını kullanabiliriz.

— Anlıyorum.

— Esper Lonca'sı Mass Cathexis'i kullandığı zaman bütün telepatlar zihnindeki enerji akımını bir havuzda toplar. Bir esper havuz görevini üzerine alır ve enerjiyi tek kanaldan akıtır. O insan, eğer bu akımı iyi kontrol edebiliyorsa, akla gelmeyecek şeyler yapabilir. Tehlikeli ve zor bir iştir. Hani, kapsüllenmiş dinamit balyalarının üzerinde dolaşmaya benzer.

Crabbe, birden gülümsedi.

— Keşke ben de telepat olsaydım, dedi. Zihnindeki gerçek görüntüyü görmek isterdim.

Powell da gülümseyerek senatöre baktı.

— Size olduğu gibi aktarmaya çalışıyorum.

İki adam arasında ilk olarak bir dostluk kuruluyordu.

Powell, devam etti.

— Böyle davranmamız gerekliydi. Reich'i, Suratı Olmayan Adam'la başbaşa bırakmak zorundaydık. Gerçeği önce onun görmesi lâzımdı. Enerji akımını kullanarak Reich için nörotik bir kavram yarattım... İçinde yaşadığı dünyada kendisinden başka hiç bir şey gerçek değildi.

— Böylesine basit mi?

— Evet, efendim. Reich'in içine zayıflık tohumları zaten ekilmişti. Sadece Reich'i savunmaya çekilmek için zorladım. Yaşantı onun için çok zor oluyordu. Evrenin olmadığına inandırdım. Sonra, onu, portakal soyarmış gibi dilim dilim soydum. Artık sonunun gelmiş olduğuna inandırdım. Reich'i, Suratı Olmayan Adam'la yüz yüze getirdim. Suratı Olmayan Adam'ın yüzüne baktı, kendisini ve babasını gördü... İşte o zaman her şeyi öğrendik.

Powell, paketini alıp ayağa kalktı. Crabbe, hemen yerinden fırladı ve Powell'ı kapıya kadar uğurladı. Bir elini dostça bir tavırla Powell'ın omuzuna atmıştı.

— Başarılamayacak kadar zor bir işin üstesinden geldin. Powell, dedi. Nasıl anlatsam bilmem ki... Bir Esper olmak fevkalâde olmalı.

— Hem fevkalâde hem de çok korkunç, efendim.

— Hepiniz mutlu olmalısınız.

— Mutlu mu?

Powell, durdu ve Crabbe'a baktı.

— Hayatınızı bir hastanede sürdürmek ister miydiniz, Sayın Senatör?

— Hastanede mi?

— Biz orada yaşarız... Hepimiz. Psikiatri koğuşunda. Telepat olmadığınıza sevinmelisiniz, Sayın Senatör. İnsanların yalnız dışını gördüğünüz için şanslısınız. Nefreti, kıskançlığı, hastalığı görmediğinize sevinmelisiniz. İnsanlardaki korkutucu gerçek düşünceleri çok ender olarak anladığınız için şanslı sayılırsınız. Herkes telepat olduğu ve herkesin düşünceleri düzeldiği zaman bu dünya yaşanacak bir yer olur, Sayın Senatör. O zamana kadar, kör olarak kaldığınız ya da kalacağınız için sevinmelisiniz.

Powell, karargâhtan çıktıktan sonra bir hava taksisine atladı ve Kingston hastanesine gitti.

Powell, hastanenin ziyaretçiler bölümüne gitti, Barbara D'Courtney'in yerini öğrendi ve o tarafa doğru yürüdü. Geçirdiği tecrübeler kendisini zayıf düşürmüştü, ama hendeklerden atlamak, duvarlara tırmanmak. koşmak, zıplamak istiyordu. Barbara'ya yalnız bir soru sorabilmek için ancak yedi gün bekleyebilmişti.

Birbirlerini aynı anda gördüler. Barbara, elini sallayıp koşmaya başlayınca Powell da ona doğru koştu. Birbirlerine bir adım yaklaşınca utanarak durdular ve başlarını kaldırıp birbirlerinin yüzüne bakamadılar.

— Merhaba.

— Merhaba, Barbara.

— Ben... Gölgeye gitsek olmaz mı?

Terasın duvarına doğru yanaştılar. Powell, gözünün ucuyla Barbara'ya baktı. Genç kız ruhen büyümeye başlamıştı, ama fizikî olarak tam olgundu.

Barbara:

— Bu akşam taburcu olacağım, dedi.

— Biliyorum.

— Sana sonsuz teşekkür borçluyum. Bana yaptıkla...

— Lütfen, bunları tekrarlama.

Barbara, ona aldırmadan konuşmasına devam etti.

— Bana bütün yaptıkların için teşekkür ederim.

Taş bir sıranın üstüne yan yana oturdular .

Barbara, Powell'ın gözlerinin içine baktı.

— Ne kadar memnun olduğumu sana söylemek istedim.

— Lütfen, Barbara, beni dehşete düşürüyorsun.

— Acaba?

— Seni öylesine iyi tanıyorum ki... şey... yani...

— Şimdi büyüdüm, değil mi?

— Evet.

Barbara, çapkın çapkın gülümsedi.

— Beni daha yakından ve iyi tanımalısın. Yarın saat beş çayına ne dersin?

— Beşte mi?

— Resmî olamayacağına göre giyinmene lüzum yok.

Powell, aceleyle:

— Beni dinle, dedi. Giyinmene birçok kere yardım ettim. Saçlarını taradım. Dişlerini fırçaladım.

Barbara, sabırsız bir tavırla elini salladı.

— Masada bir felâkettin. Balık seviyordun. ama koyun etinden nefret ediyordun. Bir keresinde pirzolayı gözüme çarptın.

— Bu yıllar önceydi, Bay Powell.

— Ancak iki hafta önceydi, Bayan D'Courtney.

Barbara, zarif bir tavırla ayağa kalktı

— Sahi mi, Bay Powell? Görüşmemize son vermemiz yerinde olacak sanıyorum. Eğer hep böyle...

Sustu ve Powell'ın yüzüne baktı.

Powell, elindeki paketi yere atınca Barbara, onun kollarına atıldı.

Barbara, mırıldandı.

— Bay Powell, Bay Powell. Bay Powell... Merhaba, Bay Powell.

— Ah, Barbara... Barba. güzelim. Bir dakika için, ciddî olduğunu zannetmiştim.

— Büyüdüğümü ispat etmek istiyordum.

— Zaten hep intikamcı bir çocuktun.

— Sen de çok ciddî bir babaydın..

Barbara, Powell'ın kollarına abanarak yüzüne baktı.

— Gerçekten nasıl bir insansın? İkimiz de nasıl insanız? Öğrenmek için vaktimiz olacak mı?

— Vakit mi?

— Önce... Düşüncelerimi oku. Söyleyemem.

— Hayır, güzelim. Söylemelisin.

— Mary Noyes bana söyledi. Her şeyi.

— Oh, söyledi. ha?

Barbara, başıyla evetledi

— Ama umurumda değil. Aldırmıyorum. Mary haklıydı. Her şeye razıyım. Benimle evlenemezsen bile...

Powell, bir kahkaha attı

— Hiç bir şeye razı olmak zorunda değilsin. Otur şuraya, sana bir soru soracağım.

Barbara, Powell'ın kucağına oturdu.

— O geceye dönmek istiyorum.

— Beaumont'un evine mi?

Powell, başıyla evetledi.

— Hakkında kolaylıkla konuşulabilecek bir şey değil.

— Bir dakika bile sürmez. Şimdi... Yatmış uyuyordun. Birden uyandın ve odaya doğru koştun. Gerisini hatırlıyorsun...

— Hatırlıyorum.

— Bir soru. Seni uyandıran haykırış neydi?

— Biliyorsun.

— Biliyorum, fakat senin söylemeni istiyorum. Yüksek sesle söyle.

— Acaba... yine isteri nöbetine tutulur muyum dersin?

— Hayır. Sadece söyle.

Bir dakika kadar tereddüt eden Barbara, alçak sesle:

— İmdat, Barbara, dedi.

Powell, yine başıyla evetledi.

— Kim bağırmıştı?

— Kim olacak ba...

Barbara, birden sustu

— Ben Reich değildi. O yardım istemek için bağıramadı. Yardıma da ihtiyacı yoktu. Kim bağırdı?

— Ba... Babam.

— Fakat konuşamıyordu, Barbara. Gırtlağı hastaydı... Kanser. Tek kelime dahi söyleyemezdi.

— Bağırdığını işittim.

— Düşüncesini okudun.

Barbara, şaşkınlıkla baktı. Sonra başını salladı.

— Hayır, ben...

Powell, sakin bir sesle:

— Düşüncesini okudun. dedi. Yetenekli bir Espersin.

Baban telepatik seviyede haykırdı. Eğer Reich'in üzerinde böylesine duracak kadar dangalak olmasaydım, bunu çoktan anlamış olurdum. Bizim evde kaldığın sürece, hem Mary'yi hem de beni izledin, düşüncelerimizi okudun, ama farkında değildin.

Barbara, cevap vermedi.

Powell, telepatiyle sordu:

«Beni seviyor musun?»

— Tabiî, seviyorum. Fakat...

— Kim sordu?

— Neyi kim sordu?

— Beni sevip sevmediğini.

— Neden, biraz önce sen...

Barbara, birden sustu, sonra kekeledi.

— Sen dedin ki... Se-sen...

— Söyledim. Şimdi anlıyor musun? Hiç bir şeyle yetinmek zorunda değiliz.

Bir saniye sonra, aslında yarım saat sonra, acı bir haykırışla ayrıldılar. Teras duvarının üzerinde çıplak bir şey vardı. Ağlıyor, haykırıyordu. Birden dengesini kaybederek çiçek yatağına düştü. Düştüğü yerde haykırarak kıvranıyordu. Çiçek yatağına düşen Ben Reich'ti. Yeniden doğuşa doğru gittiği için tanınamayacak durumdaydı.

Powell, Barbara'yı kendisine çekerek, arkasını Reich'e dönmesine sebep oldu. Barbara'nın çenesini avuçlarının içine aldı.

— Hâlâ benim kızım mısın?

Barbara, başıyla evetledi.

— Bunu görmeni istemiyorum. Tehlikeli değil, fakat senin için iyi değil. Odana gidip beni bekler misin? Cici ve uslu bir kız gibi? Peki, şimdi uç bakalım, haydi!

Barbara, Powell'in elini yakaladı, öptü, sonra arkasına

bakmadan koşarak uzaklaştı. Powell, Barbara'nın arkasından baktı, gözden kaybolunca Reich'e döndü.

Bir insan Kingston Hastanesinde yeniden doğuşa gidiyorsa, o insan fizikî olarak tamamen değişirdi. Yapılan seri halindeki enjeksiyonlar, doğuştan itibaren insanın geçirdiği bütün değişiklikleri yavaş yavaş siler ve o insanı doğum anındaki fizikî durumuna döndürürdü. Asıl önemli olan o insanın bilincinin kaybolmaması ve yeniden doğuşu beklemesiydi.

Doktor Jeems, başını terasın kenarından uzatıp aşağıya baktı.

— Hay Allah, oraya nasıl düştü? Onu hep bağlı mı tutacağız? Oh, merhaba, Bay Powell. Sizin dostunuz. Hatırladınız mı?

— Hem de canlı olarak.

Doktor Jeems, omuzunun üzerinden:

— Aşağı inip onu alın, dedi. Bir daha ona ben bakacağım.

Powell'a döndü.

— Hareketli bir çocuk, dedi. Ondan çok umutluyuz.

Reich, düştüğü yerde kıvranıp duruyordu.

— Tedavi nasıl gidiyor?

— Fevkalâde. Bünyesi çok kuvvetli. Adım adım izliyoruz. Bir yıla kalmaz yeniden doğuşa hazır olur.

— Bekliyorum. Reich gibi insanlara ihtiyacımız var. Onu kaybetmek yazık olacaktı.

— Kaybetmek mi? Mümkün olabilir mi? Böyle küçük bir düşüşün ona zarar vereceğini mi düşünüyorsun?

— Hayır. Başka bir şey demek istemiştim. Üç yüz ya da dört yüz yıl önce, polisler Reich gibi insanları öldürmek için yakalarlardı.

— Şaka ediyorsun.

— Çok ciddîyim.

— Ama saçma. Eğer bir insan topluma kafa tutabilecek güçteyse, o insanın yetenekleri büyük demektir. O insanı düzeltir ve tekrar topluma verirsin. Onu kim atar? Onun gibilerini elden çıkartırsak geriye ne kalır? Sadece koyun sürüsü.

— Bilmiyorum. Belki o günlerde koyunlara ihtiyaçları vardı.

Bakıcılar koşarak geldiler ve çırpınan Reich'i dikkatle yerden kaldırdılar. Reich, karşı koyuyor ve haykırıyordu. Bakıcılar basit Judo hareketleriyle Reich'e hakim oldular, sonra sakin sakin yürüttüler.

Powell, seslendi.

— Bir dakika!

Taş sıraya döndü, beraberinde getirmiş olduğu paketi açtı ve güzel bir kutu çıkardı.

Ben Reich'in yanına gitti ve şeker kutusunu uzattı.

— Senin için bir hediye, Ben. Al.

Yaratık, Powell'a baktı, sonra kutuya baktı. Nihayet elini uzatıp kutuyu aldı

Powell:

— Hay Allah kahretsin be! diye söylendi. Bir de hastabakıcı olduk. Şu çılgın dünyada bir dadılık yapmadığımız kalmıştı. Değer mi?

Reich'in zihninde kalan kırıntıları yakaladı: Powell-telepat-Powell-dost-Powll-dost...

Powell, hiç beklemediği bu tepki karşısında şaşırdı. Gözlerinin yaşardığını hissetti. Gülümsemeye çalıştı, sonra döndü ve Barbara'nın koğuşuna doğru uzaklaştı.

Kendi kendisine zihnen haykırıyordu:

«Beni dinleyin normaller! Ne olduğunu öğrenmelisiniz. Nasıl olduğunu öğrenmelisiniz. Perdeleri yırtıp atmalısınız. Peçeleri parçalamalısınız. Göremediğiniz gerçekleri biz görürüz... Bir insanın içinde sadece sevgi ve bağlılık, cesaret ve merhamet, cömertlik ve fedakârlık his-

di vardır. Geri kalanların hepsi, körlüğünüzün perdeleridir. Bir gün gelecek hepimiz göz göze, kalp kalbe olacağız...»

Sonsuz evrende yeni olan, değeşik olan hiç bir şey yoktu. İnsanların göremediklerini ancak Tanrı görebilirdi. İnsanlar arasında daima bağlılık ve sevgi vardı. Yüzyıllar geçse, evren değişse, insanların bağlılıkları yine kopmayacak, yine eskisi gibi sürüp gidecekti.

SON

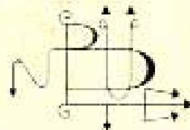
kap; Ünal Çöteli

Don Haig, hayatına bir kadın girene kadar eğlence gezegeni Fyon'un kumsalında yaşıyor ve içip sızmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Bu kadın, koca evrende gördüğü en güzel kadındı... Don un bütün yaşantısını kökünden değiştiren bir kadındı...

Kadın, küçük bir bebekten başka bir şey değildi, ama gözlerinden sürekli yaşlar boşanıyor ve Don Haig'in yaşantısını değiştiriyor, ona anlayamadığı bir güç kazandırıyordu...

Fakat Don, bu bebek kadının ne kadar büyük tehlikeler yaratabileceğini hissediyordu. Kadının süper - sırrını bulup ortaya çıkarttığı zaman kendi hayatının sona ereceğini bilemezdi...

Mahkûmlar gezegenine adımını atar atmaz, bebeğin önemini kavramıştı. Karşılaştığı herkes, bu ağlayan bebeği eline geçirmek istiyordu, ama onu Don'un arzusu olmadan kimse elinden alamazdı...

Fiatı 750 Kuruş

Kapak baskısı
AROFİS MATBAASI 22 45 45